

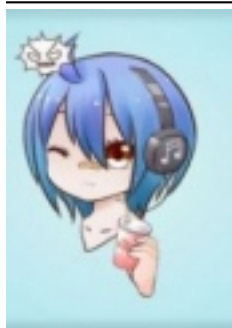
Ngốc Quá Vợ À

Contents

Ngốc Quá Vợ À	2
1. 1 - Oan Gia Gặp Mặt	2
2. 2 - Anh Xin Lỗi Nhóc Nhé	3
3. 3 - Anh Bị Nhóc Hút Hồn Rồi!	5
4. 4 - Ảnh Cười Ảnh Cười	5
5. 5 - Nhanh Lên Nào Ck Ui!!!	6
6. 6 - Đám Cưới, Định Mệnh	9
7. 7 - Đừng Bỏ Mặc Anh Một Mình Nơi Đây	10
8. 8 - Bạn? Tình Dịch? Cô Ấy Thực Ra Là Ai?	12
9. 9 - Cánh Hoa Úa Tàn	15
10. 10 - Linh Ghét Huy!	16
11. 11 - Chỉ Là Chưa Đủ Niềm Tin Để Làm Vợ Chồng!	21
12. 12 - Linh Thối! Anh Bắt Em Về Làm Vợ!!!	23
13. 13 - Anh Không Cần Cố Gắng Nữa! Em Tin Anh!	26
14. 14 - Anh Sẽ Mãi Ghi Nhớ Hình Ảnh Em! Anh Hứa! Sẽ Hạnh Phúc!	28
15. 15 - Nguyên Linh, Xin Mày Hãy Chúc Phúc Cho Bọn Tao!	30
16. 16 - Bắt Đầu Lại Với Em	32
17. 17 - Đánh Ghen Hội Đồng_mình Huy, Anh...?	37
18. 18 - 1 Tuần Không Có Em	40
19. 19 - Nên Vui Hay Buồn ?	46
20. 20 - Nhục Nhã!!! (1)	51
21. 21 - Nhục Nhã (2)	55
22. 22 - Nhục Nhã (last)	58
23. 25 - Gặp Em Trong Mơ	61
24. 26 - Anh! Em Về Rồi!	65
25. 27 - Dẫn Mặt (1)	66
26. 27 - Bệnh Tim?	66
27. 28 - Máu Thuần	67
28. 29 - Bá Chủ Trở Lại	69
29. 30 - Top	74
30. 31 - Đòi Lại Công Bằng Cho Người Ấy	75
31. 32 - Anh, Chọn Ai?	78
32. 33 - Người Ấy	82
33. 34 - Bé Con, Em Vẫn Còn Anh...	86
34. 35 - Xui Xẻo Đeo Bám	89
35. 36 - Cậu Nhớ Ra Rồi, Vậy Là Tớ Không Cô Đơn.	93
36. 37 - Tìm Được Rồi...	99
37. 38 - Bỏ Trốn	100
38. 39 - Em Sẽ Về!!!	103
39. 40 - Im Lặng	107
40. 41 - Vk Đừng Lo, Bên Vk Còn Có Ck	110

41. 42 - Cố Gắng	112
42. 43 - Hạnh Phúc	115
43. 44 - Mình Cười Đi Em :))	118
44. 45 - Anh Dám...!	120
45. 46 - Em Kết Nghĩa	124
46. 47 - Em Không Biết Tự Chăm Sóc Mình Hả?	126
47. 48 - Sao Lại Giấu Hả!	129
48. 49 - Có Anh Bên Em	129
49. 50 - 0% Nhưng Nó Là Khởi Đầu Của Tất Cả	133
50. 51 - Sắc Đẹp Hà Nội (1)	135
51. 52 - Sắc Đẹp Hà Nội (2)	138
52. 53 - Sắc Đẹp Hà Nội (3)	141
53. 54 - Sắc Đẹp Hà Nội (4)	143
54. 55 - Giới Thiệu Anh Chị Em Với Nhau :)))	145
55. 54 - Sắc Đẹp Hà Nội (4)	146
56. 56 - Cho Anh Một Mái Nhà Đầy Đủ Tình Yêu	148
57. 57 - Gia Đình Hạnh Phúc	151
58. 58 - Thế Giới, Hãy Chờ Ta!!! (end-chap)	153

Ngọc Quá Vợ À

Giới thiệu

Một cô nhóc 18 tuổi xinh đẹp, thông minh, hồn nhiên, con gái tập đoàn số 1 thế giới. Một chàng trai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-qua-vo-a>

1. 1 - Oan Gia Gặp Mặt

Cô nhóc Nguyên Linh đang lang thang trên phố. Hôm nay cô muốn xả hơi.

- Haizzz! Đi đâu cũng có chuyện thế hả trời!

Linh bực dọc nói khi thấy trước mặt là đám nhà báo đang chạy về phía cô. Chán nản, quay đầu định chạy thì cô va phải một thân hình vạm vỡ và

- Á !!!!

Linh hét lên khi thấy mình nằm trên người của tên trước mặt. Tên nằm dưới thì nằm nhăn mặt, tay xoa xoa đầu. Cô định đứng lên thì...

- A cô Linh đây rồi! Ủa? Thiếu gia Minh Huy!

Một tên phóng viên rú lên khi thấy hai người nằm trên nhau. Cô hét toáng lên:

- Hay gì mà nhìn! Cút hết cho tôi! Còn không đêm nay nhà các người sáng nhất thế giới đó!!!!

Hoảng sợ, cánh nhà báo bỏ chạy. bọn họ biết Nguyên Linh tiểu thư đã nổ gì thì chắc chắn sẽ làm. Không thể đùa với cô nhóc này được. Chờ đã yên bình hẳn, Linh bật dậy, kéo theo người nằm dưới lên. Anh ta trông cũng được chứ? (bó tay chị này hot boy đó má!) . Linh ngấm ngấm người mà nhà báo gọi là Minh Huy đó. Thấy cô gái ngược lên nhìn mình đầy tò mò (chộ ôi chị ấy phải ngược lên mới nhìn thấy chứ! chị ấy thấp hơn anh một cái đầu mà!) Huy mở miệng trước:

- Nhóc con! Nhìn anh phát mê mê rồi hả?

- Ô? Em xin lỗi! Chào anh!

Cô ngượng ngịu xin lỗi rồi bỏ chạy. Huy nhìn bóng dáng nhỏ nhắn chạy đi mà mỉm cười. Anh chợt nhận ra, anh chưa phạt cô bé mà! Aiza! Anh vội vã hét lên :

- NHÓC CON!!! CÔ ĐỨNG LẠI CHO TÔI!!!!

Linh dù chạy đã khá xa nhưng cô vẫn nghe thấy. Cô ngu gì mà đứng lại. Cô biết chắc đứng lại sẽ bị phạt cho mà xem! Cô cứ thế chạy! chạy thực mạng.

Còn anh, anh lăm lăm

- Hừm, đến nhà gặp bố mẹ vợ mà sao lại thành thế này hử trời? Tôi mà gặp lại thì em chết chắc!!! À mà sao cái mẹ đó quen nhĩ???

Cô về đến nhà thì gặp bố mẹ đang ngồi hưởng thụ uống trà. Cô hét toáng lên

- Bố! Mẹ!! Con vừa đụng phải một tên điên đó!

- Thôi con gái! Ngồi xuống đây mẹ nói chuyện này!

- Hì! Chuyện gì vậy ạ??

- Nhóc con của bố! Đến lúc con phải lấy chồng rồi!

- Không sao đâu! Bố cứ nói! Người bố mẹ chọn luôn luôn là tốt nhất mà!

Cô cười. Trong lòng Linh cũng khá hồi hộp và khấp khởi. Bố cô nói tiếp:

- Con đồng ý là tốt rồi! Đó là Hoàng Minh Huy, rất đẹp trai và thông minh đó con!

- Dạ? M...minh Huy ấy ạ?

- Ủ, có sao không con?

Mẹ Linh nói. Cô lắc đầu quây quây rồi chống tay lên cằm suy nghĩ. Chẳng phải Minh Huy là tên hán ta? Aizaa! Không thể nào!

Cô mãi nghĩ ngợi đến mức không để ý câu quan trọng nhất của bố mẹ “Huy sắp đến đây”. Đúng vậy, mấy giây sau, một người con trai cao dong dỏng, áo sơ mi trắng quần bò đen đứng ở cửa ra vào, tay cầm bó hoa hồng quỳnh rũ.

Còn khuôn mặt, cô há hốc mồm. Là, là hán!!!

2. 2 - Anh Xin Lỗi Nhóc Nhé

Anh bước ngang qua cô và đến đứng ngay trước mặt bố mẹ cô.

- Con chào bố mẹ. Hôm nay con đến đón vợ về ạ!

- Ấy dà Minh Huy à! Sao hôm nay con về trễ thế??

- Dạ! Con bị con hâm này đụng phải đó bố mẹ!!

Anh chỉ vào Linh làm cô tức đỏ mặt, còn bố mẹ thì cười đau bụng. Chuyện thằng hâm con hâm rõ cả rồi!!!

Ba cô nén cười nói to

- Minh Huy à! Là vợ con đó!

- Hả!!

Huy nhìn Linh với vẻ mặt “không thể tin nổi”. Làm vợ của Hoàng Minh Huy anh phải xinh đẹp kiêu diễm hơn người (mắt anh có vấn đề hở anh! người ta xinh đẹp ngồi ngồi đó cha), thông minh vô hạn (sao anh biết chị ấy không thông minh hả! Có khi anh chưa bằng chị ấy đó! - Huy: kệ ta!) và đáng yêu nữa (tôi ghét anh!)

Anh nhìn Linh. Cô hơi thất vọng, hít một hơi cô đứng dậy cất tiếng:

- Bố, mẹ, con lên phòng trước. Huy, anh cứ từ từ nói chuyện với bố mẹ tôi.

Cô nói giọng rất lạnh làm Huy hoảng hồn. Anh cứ tưởng cô nghịch ngợm, trẻ con lắm hóa ra cũng có lạnh à. Anh thấy hơi có lỗi nên lúc nói chuyện mặt hơi hơi cúi.

Mãi đến lúc sau bố Linh mới nói:

- Huy à, con lên nói chuyện với Linh đi.

- Uh, phải đó con. Mỗi khi con bé giận hay buồn gì là nó toàn nói giọng lạnh như vậy thôi! - mẹ cô

- Vậy ạ? Thế con lên đây. Con xin lỗi vì làm cô ấy buồn ạ.

- Không sao con - bố mẹ cô - bố mẹ về nhà riêng đây. Chào con rể yêu!

- Con chào bố mẹ

Huy bước lên cầu thang tìm phòng Linh theo lời chỉ dẫn của mẹ cô. Anh gõ cửa, nói nhẹ nhàng:

- Nhóc à! Là anh đây!

-...

- Em mở cửa cho tôi được không?

-...

- Không trả lời là đồng ý nhé! Tôi tự mở đây.- Huy thấy hơi lo, không lẽ Linh giận quá rồi? Mà vợ giận rồi thì làm sao đây?

Huy mở cửa bước vào. Căn phòng toàn màu trắng. Trên chiếc giường trắng, Linh đang nằm ngủ yên. Anh ngồi bên cô. Anh thấy cô cũng rất xinh, rất cute, cũng ngố lắm, muốn cắn cho một phát. Nghĩ vậy, Huy đặt môi mình lên môi cô và hơi liếm láp, tham lam cắn nhẹ bờ môi mềm mại ấy.

Linh hơi hé mắt rồi cũng tỉnh hẳn. Trước mặt cô là gương mặt khá quen. Cô mở to mắt.

Huy bịt chặt tai lại. Anh cứ tưởng cô sẽ hét toáng lên. Nào ngờ, Linh búng nhẹ mũi Huy và cười tươi:

- Anh đừng lo! Em không hét đâu. Bỏ tay ra đi. Dù sao sáng nay em va phải anh, giờ coi như hòa nhé - Linh giơ bàn tay nhỏ xinh ra trước mặt Huy

Huy nhìn Linh mà ngây cả người. Anh thích cái biểu hiện đáng yêu này của cô nhóc. Linh rất khác những đứa con gái anh từng gặp. Không hề la mắng, chửi bới anh là đồ yêu râu xanh, mà lại nói rất nhẹ nhàng.

Thấy Huy không trả lời, cô lo lắng hỏi:

- Anh ổn không?

- A...anh ổn.

Bỗng Huy ôm Linh vào lòng, nói nhỏ:

- Anh.Xin.Lỗi.Nhóc.Nhé!

3. 3 - Anh Bị Nhóc Hút Hồn Rồi!

Linh thoáng đỏ mặt, tim đập bùng bùng. Aizaa! Nguyên Linh cô bị sao thế trời! Sao lại đỏ mặt với tên đó! Haizz, có lẽ cô có cảm tình với Huy rồi!. Cô núp sâu vào vòng ngực rắn chắc của Huy, cảm nhận mùi hương nam tính đang len lỏi vào sâu trong mũi cô. Cái đầu cô dụi dụi vào ngực Huy rồi cô ngủ thiếp luôn trong vòng tay anh. Cũng tại, đêm qua cô ngủ ít quá mà!

Huy ôm cô vợ nhỏ trong lòng mà tim đập thành thịch. Anh vuốt nhẹ lưng Linh, hôn lên mái tóc đen của cô dịu dàng, ngọt ngào. Hai người ôm nhau ngủ đến tận chiều.

5h chiều.

Huy đang chuẩn bị bữa tối cho người vợ iu dấu của mình. Đột nhiên...

- Nhóc con của chị đâu rồi!!!!

Đây là giọng bà chị rất xinh đẹp, thân yêu của Linh - Nguyên Tuệ. Nhìn thấy Huy ngơ ngác nhìn mình, chị vội chỉnh trang lại và giải thích:

- À, chào em! Chị là Nguyên Tuệ, chị gái của Linh. Em là chồng chưa cưới của nó phải không? Rất vui được làm quen với em!

- Em là Hoàng Minh Huy, rất vui được làm quen với một người xinh đẹp như chị!

- Oh oh! Chị thích em rồi nha!

- Hì!

Hai người họ cùng chuẩn bị bữa tối và cùng nhau nói chuyện suốt. Hai anh chị này rất hợp gạ đó. Bỗng nhiên, một tiếng hét vang lên. Là Linh! Tuệ và Huy cùng phóng lên phòng ngủ của Linh. Cô đang nằm trên giường...nhưng đối diện là 1 con nhện đen lông lá. Huy nổi giận, dám đụng đến vợ anh, tới số rồi!

Huy rút con dao rọc giấy trên bàn cô găm vào người con nhện, nó chết ngay tại chỗ.

Linh sợ quá nên ngất lịm đi. Tuệ vội vàng ôm lấy cô em nhỏ.

- Huy à! Chị nhắc em này, lần sau đừng để Linh thấy máu nhé!

- Vâng!

- Giờ em đưa nó ra ban công đi, chị mang súp lên sau.

Nói rồi Tuệ xuống bếp nấu một nồi súp nấm, món mà Linh thích nhất. Còn Huy, anh ôm cô vào lòng và đưa cô ra ban công ngồi. Nhìn Linh ngất, Huy hơi xót. Là ai dám đem nhện vào đây? Biệt thự này, được canh gác rất cẩn thận, sao lại có chuyện này xảy ra? Huy vò đầu bứt tóc. Mãi không nghĩ ra gì. Bỗng Tuệ từ đằng sau đến vỗ vai anh, nói:

- Em rě à! Đừng lo nghĩ nhiều! Chắc lại lũ lãnh nhặng ngoài phố ấy mà!

Huy thở dài thườn thượt. Anh nhìn Linh. Cô nhóc xinh đẹp này, dễ thương này, aiza, cô nhóc này, hút hồn anh mất rồi!!!!

4. 4 - Ảnh Cưới Ảnh Cưới

Khi Tuệ đã ra về, Huy mới gọi cô dậy và cho cô ăn.

Chợt, như nhớ ra điều gì, Huy bảo cô vợ nhỏ:

- Em, mai hai chúng ta đi chụp ảnh cưới nhé!
- Tùy Huy ngốc thôi!
- A! Em dám nói chồng em là ngốc hử?
- Blef! Huy thối ngốc ghêch! Huy thối ngốc ghêch!
- Á à!

Huy đặt bát súp xuống và cù Linh. Cô acười chảy cả nước mắt. Đến lúc cô mệt quá mà khóc thật, Huy mới dừng và dỗ dành cô, sau đó mang cơm lên cho cô ăn. Buổi tối của cặp đôi trẻ là vậy đấy...

Sáng hôm sau anh đưa Linh đến studio ảnh cưới TreeOfLove sang trọng. Ai cũng khen anh và cô rất đẹp đôi. ...

- Oa! Chị Nguyên Linh mới ra nước ngoài mấy năm mà xinh ra nhiều quá!!!
- Oh My God! Anh Minh Huy đẹp trai dễ sợ luôn đó!
- Wa!!! Đẹp đôi quá xá!!!

...

Sau một hồi mắc kẹt giữa những ‘fan’ hâm mộ, cuối cùng, Linh và Huy cũng bắt đầu chụp.

Đầu tiên, Linh chọn cho mình một chiếc váy ngắn đến gối cộc tay, cổ bẻ màu hồng phấn, quần bó dài màu trắng và đôi giày thể thao hồng phấn cùng mái tóc được búi gọn lên trông rất cute. Huy thì mặc hoodie xanh có hình trái tim đỏ và viền vàng, kết hợp với jeans đen và giày thể thao xanh. Địa điểm chụp là bãi cỏ xanh ở sau hồ Tây (chém đó). Hai người tạo đủ dáng cute khiến nam nữ ai cũng GATO.

Sau đó cô mới mặc váy cưới. Linh chọn váy cúp ngực đỏ và áo choàng lông đen, kết hợp vòng kim cương nhỏ, đôi giày cao gót. Linh nhìn rất kiêu sa nhưng không kém phần thánh thiện và quyến rũ. Còn Minh Huy, anh mặc vest đen toàn tập, chỉ có hai khuy trên cửa sơ mi để mở, caravat thắt lỏng, lộ rõ vẻ lạnh lùng, lẳng tử, bất cần đời. Cảnh này chụp ở khu vườn mùa đông sử dụng kĩ xảo đặc biệt ở biệt thự của Minh Huy. Lúc này cả hai đều rất quyến rũ, khác biệt hẳn với lúc nãy.

Rồi Linh chọn một bộ váy xoè đuôi trắng ôm ngực, áo bông ngắn và tóc tết lỏng để một bên còn chân để trần, nhìn rất trong sáng và hồn nhiên. Minh Huy thì hoàn toàn thay đổi với mái tóc nâu cắt mái chéo, vest trắng, giày Tây trắng, còn được chú chim bồ câu anh nuôi là Liev hỗ trợ. Cảnh chụp ở vườn hoa thật là đẹp!

...

Mãi đến chập tối mới xong. Dù rất mệt nhưng LinhHuy vẫn thấy rất xứng đáng vì mọi bức ảnh đều rất tuyệt!

Đang ăn cơm, chợt Linh hỏi Huy:

- Anh, khi nào ta tổ chức đám cưới?
- Uh uhm, bố mẹ nói là thứ 2 tuần sau em ạ!

5. 5 - Nhanh Lên Nào Ck Ui!!!

- Hả!?! Khụ khụ!

Linh đang ăn tự nhiên hét to gây sặc “cấp tính” khiến Huy phải bỏ đũa xuống giúp vợ. Đờ hơn, Linh lại hỏi:

- Hôm nay là thứ bảy rồi, sao mà kịp?

- Ồ há!
- A! Anh thức qua đêm được không???
- Tốt chứ em!
- Ok! Vậy anh lên thay đồ lại đi! Rồi xuống đi cùng em!
- Uh!

Huy và Linh lại phải thay đồ lần nữa. Tuy nhiên, cả hai đều thức nguyên một đêm được nên chuyện này chẳng thấm vào đâu cả. Sau đó, Linh kéo Huy ra xe và cô lái đến công ti Lolipop do cô làm chủ tịch

Vừa bước vào cổng công ti, một tên nhân viên đã chạy ra đón:

- Tiểu thư! Hôm nay có gì tiểu thư đến đây muộn vậy ạ? Còn đây là...
- Ồm, đây là ck sắp cưới của em - Minh Huy! Còn hôm nay, em tới vì ngày kia là đám cưới nhưng mà bọn em chưa làm gì cả. Giờ anh gọi tổng giám đốc Ngọc Thư lên phòng thử đồ giúp em nhé! Anh cũng lên giúp Minh Huy luôn đi!
- Ok! Cậu Huy! Mời cậu đi lối này!
- Được.

Nói xong thì cả anh và Thành Kim - anh nhân viên đó - đều lên phòng thử đồ nam. Còn cô thì đi về hướng ngược lại, lên phòng thử đồ nữ.

Một lúc sau, chị tổng giám đốc Ngọc Thư có mặt.

- Chủ tịch, tôi đã có mặt.
- Ok! Vậy chị lấy cho em bộ Blue Angle nhé!
- Được! À, chủ tịch, khi nào cưới chủ tịch nhớ mời tôi nhé!

Cô gật đầu, bước ra lan can trung tâm, nói to:

- Mọi người!! Thứ 2 tuần sau là đám cưới của tôi! Mọi người nhớ đến nhé!!!

Ngay lập tức, Linh nhận được sự hưởng ứng của mọi người, hàng loạt tiếng ồ vang lên.

- Haha! Tiểu thư muôn năm!
- Hú hú!
- Oh yeah!

...

Cô mỉm cười. Không để Thư đợi lâu, Linh quay vào thay váy... Xong xuôi, cô nhờ Thư hỏi Huy đã xong chưa. Chờ Huy sang đón, Linh mới xuất hiện. Tách! Tiếng máy ảnh vang lên thu hút mọi sự chú ý. OMG! Không thể nhận ra nữa!!!!

Huy trông thật bảnh trai và lịch lãm khi diện cho mình vest xanh dương nhạt, sơ mi trắng để mở hai khuy trên, cổ áo lấp lánh kim sa xanh dương. Kết hợp là caravat đỏ thắt lỏng và bông hồng nhung cài trên ngực. Mái tóc Huy được nhuộm nâu đỏ, light một sợi đỏ. Hình ảnh cuốn hút này của Huy đã đồn tim bao cô hái trong công ti đó !!

Còn Linh thật toả sáng trong bộ đầm xẻ giữa cũng màu xanh dương cúp ngực và chân váy đính kim sa trắng lấp lánh, một chiếc áo choàng bông, chiếc vòng cổ kim cương xen lẫn ngọc hồng lựu siêu nhỏ sáng lấp lánh. Khuôn mặt được trang điểm nhẹ với chút son môi khiến nó trở nên chúm chím ngọt ngào. Mái tóc nâu vàng được uốn xoắn lộn và để mái chéo trông rất dịu dàng. Hình ảnh super cute này của cô đã làm tổn không ít máu của hàng trăm anh trong công ti đó!

Linh khoác tay Huy, nở nụ cười duyên.

Tiếng máy ảnh to rõ ràng vang lên trong khoảnh khắc mọi người đang còn ngây ngất trước sự quyến rũ của cặp đôi trời sinh. Cô và anh hơi ngạc nhiên nhìn ra cửa thì phát hiện ra một điều

[illegible]

Đứng ở cửa chính là ba mẹ của anh, theo như Linh biết thì hai người sang trọng kia chính là ba mẹ của Hoàng Minh Huy anh. Huy không kim nổi bất ngờ, nở nụ cười tươi rói, cất tiếng:

- Aizaa! Thằng này đến chết không hết ngốc! Sắp cưới sao không chuẩn bị gì hả!- mẹ anh, bà Hoàng Kim nói

- Tiểu quý! Con quên ta có thiết bị định vị di động à!- ba anh, ông Hoàng Anh Khang trêu

Xung quanh, các tiếng bàn tán, khen ngợi ông bà Hoàng cứ vang lên không ngớt.

Huy bước nhanh đến bên ba mẹ nói chuyện, để lại Linh đứng trên sân chính. Cô không buồn vì bị anh bỏ rơi, mà còn cười nhẹ...

Linh hơi nghiêng người dựa vào thành ban công. Đường như Huy có chuat lảng quên nên mãi sau mới dẫn ba mẹ đến bên cô. Linh mỉm cười tao nhã, đầu cúi 45 độ chuẩn, cất giọng:

- Con dâu, không cần kính ngữ, cứ gọi ta là ba, là mẹ như thằng Huy nhé!

Mẹ anh cười, bước đến vuốt nhẹ má Linh. Bà không ngờ con dâu của bà, vợ của con trai bà, lại có thể xinh đẹp, lại có thể lễ phép vậy! Bà từng nghĩ, thằng tiểu quỷ của bà sẽ chỉ lấy những đứa con gái lẳng lơ, son phấn, vô phép, nào ngờ...Bà vẫn muốn thử Linh nên hỏi:

- Con sắp là vợ chính thức của Huy rồi, vậy con định làm sao để trở thành con dâu tốt?

Ba Huy và anh hơi ngạc nhiên, còn Linh vẫn giữ nguyên được phong thái, từ tốn trả lời:

8

Oh! Từ trước đến giờ, những ứng cử viên bà chọn làm vợ tương lai cho anh đều ậm ừ không trả lời được, còn cô, bà thấy rất thông minh, lanh lợi và giỏi ứnh xử. Bà kết Linh rồi nha! Nhưng bà vẫn muốn thử lần nữa.

- Linh, con, có yêu Huy không?

Lần này, không chỉ Huy, ba anh bất ngờ mad ngay cả cô cũng sững sốt, nhưng ngay lập tức, Linh mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Mẹ à, con biết ý mẹ là gì! Con yêu chính bản thân Huy! Con không yêu của cải tài sản vàng bạc của anh ấy, không hề mẹ à! Con, con chỉ yêu Huy vì Huy là chính anh ấy!

Huy rất vui khi nghe những câu đó. Và ngay cả bà Kim cũng không thể kìm nén cảm xúc, ôm lấy con dâu, nghẹn ngào nói:

- Linh! Mẹ hoàn toàn trao Huy cho con đấy!

‘Bốp bốp’ Tiếng vỗ tay vang lên ngay sau câu nói của bà Kim cùng nhữn tiếng hò reo cổ vũ. Ông Khang cười mỉm, dẫn con trai vài câu rồi theo bà Kim về. Bước ra tận cổng, bà Kim vẫn còn nhìn theo Linh đầy sự tin tưởng. Cô gạt đầu nhẹ với bà, cô hứa, cô hứa sẽ chăm sóc Huy mãi mãi.

Chờ ba mẹ chồng đi hẳn, Linh mới thả lỏng vào tai Huy:

- Em muốn làm đám cưới lắm rồi ck yêu ạ!

6. 6 - Đám Cưới, Định Mệnh

*Halooooo!!!! Truyện của tg đã dc 100 reads oiii!! hủ hủ! Truyện có thể ra hơi muộn nhưng mn vẫn đọc cho tg nhá!!! Hủ hủ _tung bông tung hoa, chấm nước mắt_” special cảm ơn chuyy Nhã đã ủng hộ oem nhiệt liệt’

Chủ nhật, Linh và Huy đã chọn được nhẫn cưới sau một ngày loay hoay quanh quẩn, một bộ nhẫn đôi màu bạc, của Linh có chữ Hoàng Minh Huy khắc ở trong, của Huy thì là Nguyên Linh khắc tỉ mỉ.

Cuối cùng thì hôm nay cx là đám cưới rồi đó

~~** Flashback tối hôm qua**

Tối hôm qua Linh ngủ hơi muộn.

Cô nghĩ, đám cưới này, có đủ để gắn kết cô và anh?

Tình cảm của cô với anh mới chớm nở, mới kéo dài 2,3 ngày, liệu nó có đủ để giữ hạnh phúc cho cuộc hôn nhân vốn được sắp đặt này?

Một giọt nước mắt lăn dài trên má Linh. Cô mỉm cười, chắc chắn Huy sẽ làm cho cái hôn sự này được hạnh phúc. Anh yêu cô mà, cả cô cũng yêu anh nữa. Cô phải tin tưởng anh, phải tin tưởng. Nghĩ rồi, Linh ngửa mặt lên hôn lên bờ môi ngọt ngào của Huy. Anh hơi giật mình. Ôm cô vào lòng, đôi uyên ương chìm vào giấc ngủ...

** End flasback**

Hiện tại Linh đang mặc trên mình bộ Blue Angel, mái tóc được xoã, khuôn mặt vẫn trang điểm nhẹ, y tối hôm qua nhưng sức hút không hề giảm. Bù lại, khuôn mặt ửng hồng vì lo lắng, hồi hộp còn khiến Linh nhà ta càng trở nên super super cute nữa (tg: Chuyy Linh của ta vốn cute sẵn òi mà!

Linh: Em Tg à! “của ta” ở đâu ra vậy?

7. 7 - Đừng Bỏ Mặc Anh Một Mình Nơi Đây

Thân người bé nhỏ của Linh ngã xuống, mặt cô tái nhợt, máu chảy càng nhiều.

Huy vội vã bế Linh dậy, đưa cô đến bệnh viện Hoàng Vương, nơi cũng thuộc quyền sở hữu của anh...

Đèn phòng cấp cứu sáng lên một màu đỏ tươi như máu. Đúng vậy, máu. Linh đang chảy máu, Huy cũng chảy máu. Máu từ tim anh rỉ ra rất nhiều, nhiều đến mức khuôn mặt vốn luôn ngập tràn hạnh phúc của anh giờ thấm đẫm nước mắt...

"Anh tìm nổi nhớ,

Anh tìm quá khứ

Nhớ lắm kí ức anh và em..,

Trả lại anh yêu thương ấy, xin người hãy về nơi đây!

Bàn tay yếu ớt cố níu em ở lại...

Những giọt nước mắt, lăn dài trên mi.

Cứ thế anh biết phải làm sao?

Tình yêu trong em đã mất

Phai dần đi theo gió bay

Còn lại chỉ nơi đây cô đơn riêng anh...

Em đi xa quá! Em đi xa anh quá !

Có biết không nơi đây anh vẫn đứng đợi một giấc mơ.

Anh chờ đợi một cơn mưa, sẽ xoá sạch giọt nước mắt.

Ngồi trong đêm bơ vơ anh thấy đau em có biết không?

Em ơi anh nhớ! Em ơi anh rất nhớ!

Từng câu nói ánh mắt của em giờ này ở nơi đâu!

Chắc ai đó sẽ sớm quay lại thôi...

Chắc ai đó sẽ sớm quay về thôi...

Cầm bông hoa trên tay nước mắt rơi...

ANH NHỚ EM..."

Nhạc chuông điện thoại Huy. Anh cắn chặt môi. Buồn, anh buồn. Sợ, anh sợ. Lo, anh lo. Anh sợ, cô sẽ bỏ anh đi xa. Cắn chặt môi hơn khiến máu tứa ra, Huy khẽ thì thầm:

- Nguyên Linh. Em đừng bỏ mặc anh một mình nơi đây em nhé...

- Minh Huy!

Từ xa, Đức Anh, Nguyên Tuệ cùng ba mẹ hai người chạy đến, vẻ mặt ông Quang bà Bắc và Tuệ còn mang theo nỗi thất thần, kinh hoàng. Tuệ lay bả vai Huy:

- Huy! Linh sao rồi ?!!

-...

Huy im lặng

- Anh hai!

-...

Vẫn im lặng

Tiếp sau đó là sự im lặng đến rợn người. Chỉ còn tiếng khóc nức nở náo lòng của bà Bắc đang dựa vào bờ vai ông Quang.

Sau 3 tiếng đồng hồ, đèn cấp cứu vụt tắt. Một vị bác sĩ bước ra. Tuệ lập tức bước đến bên ông:

- Tôi là Nguyễn Tuệ, người nhà của bệnh nhân trong đó.

- A, vâng! Bệnh nhân có sức khoẻ tốt nên vết thương không quá nặng. Nhưng, ở phần bụng của bệnh nhân có vết dao đâm, khi hồi phục cần tránh cử động mạnh gây rách miệng vết thương.

- D..Dao? À vâng, cảm ơn bác sĩ.

Tuệ gật đầu và theo mọi người cùng đưa Linh vào phòng bệnh đặc biệt. Linh nằm đó, sắc mặt nhợt nhạt và môi đã tái đi rất nhiều. Huy đứng bên cạnh cô, đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc mượt mà. Anh nói:

- Mọi người về trước đi, tôi sẽ ở đây với Linh...

- Em nói gì? Chị muốn ở đây chờ nó dậy! - Tuệ

- Chị muốn quần áo như vậy gấp Linh, định để cái bộ mặt lo lắng thê thảm gấp cô ấy à? Chị có biết nếu thế thì Linh sẽ càng lo lắng không? Chị và mọi người cứ về và chuẩn bị đi. Khi nào Linh tỉnh em sẽ gọi.

-...

Tuệ cứng họng, đồng ý quay về cùng mọi người. Đức Anh còn nói một câu:

- Anh hai! Chăm sóc chị dâu!

- Em cứ về!

Huy ngồi xuống bên giường. Bàn tay anh siết nhẹ tay Linh. Huy cúi người, môi chạm môi với Linh. Bờ môi dịu dàng của anh truyền hơi ấm vào trong cô. Hai cánh môi ẩm ướt cùng hoà nhập với nhau, tạo một cảm giác ngọt ngào cho cả hai.

Huy rời môi Linh. Cô khẽ cử động, mắt mở dần, môi hơi mấp máy rồi cxng nói thành tiếng.

- Minh...Huy...

- Linh, nghỉ ngơi đi em!

- Đám...cưới...

- Chúng ta sẽ dời sang ngày khác, em đừng lo.

- ...

Linh khóc. Ngày vui của cô.

Ngày cô kết đôi với người cô yêu.

Hắn, chính hắn, tên người nhà Diệp.

Hắn đã chọc giận cô! Hắn đã làm hỏng ngày vui của cô!

Nguyễn Linh cô thề, cô sẽ khiến Diệp gia sống không bằng chết.

Thù hận, cô sẽ thù hận Diệp gia mãi mãi!

Tức giận, nhưng Linh vẫn không ngăn nổi những giọt nước mắt lăn dài trên má. Dù sao cũng là lúc vinh quang nhất đời cô mà!

- Linh, em sao vậy?

- Huy... Diệt gia, sống không bằng chết...
- Em...
- Gọi mọi người đến đi anh.
- Linh à, mọi người vừa về.
- Vậy để chiều cũng được. Em cũng hơi mệt...
- Vậy Diệt gia...
- Chiều nay, cho em xuất viện. Tự em xử lí...

Cuộc nói chuyện bá đạo của Linh và Huy còn kéo dài dài...

Tg Quậy Tung đã trở lại! Kơ kơ!

Hnay tg đến để thông báo là truyện sắp có thêm 1 nữ chính, 4 nhân vật phụ há! =))) Ở hơ, nữ chính là do bạn Nhã thân êu gợi ý nên tg cho vào há! Cảm ơn bạn Nhã đã cho em ý kiến ha!

Nữ chính mới tên là Phạm Minh Hiền hén! Nhân vật tốt nhá! Xinh, cute, tốt.

Còn 4 nhân vật phụ là 2 couple super dễ thương nha nha nha! My/Khang, Chi/Minh nha !

P/s bạn chi và my ko ném đá em

8. 8 - Bạn? Tình Dịch? Cô Ấy Thực Ra Là Ai?

Cuộc nói chuyện bá đạo mà tg đã nói tới thực ra là chuyện mà Linh có được ra viện không. Huy một mực ‘Khônggg’ còn Linh thì khẳng khẳng ‘Cóóóó’

Linh còn dọa đánh Huy. Mà anh thì biết cô không được cử động mạnh, đâm ra chịu đầu hàng, làm thủ tục xuất viện cho cô

Linh cũng thấy là lạ. Hôm nay anh ngoan lạ thường nha! Đồng ý chiều theo ý cô đó! (Huy: bình thường anh còn chiều em hơn nhá, con tg kia sao khiến Linh ngu bất chợt vậy?!!!

Tg: Hứ! Truyện ta ta viết sao tùy ta!

Linh: Stop ngay và luôn!)

Ngồi chơi nói chuyện chán chê mê mê, như muốn nản nỉ gì đó, Linh dùng ánh mắt cún con nhìn anh:

- Huyyy!
 - Sao em?
 - Mua dâuuuu!
 - Hớ! Không được! Em vừa cấp cứu xong đã đòi ăn ngay là không được! Để cho bụng nghỉ đã chứ!
- Huy bỗng nhiên nói to làm Linh giật thót. Nhìn thế chứ Linh nhà ta mong manh lắm, hay hiểu lầm nữa...
- Hic...Hic...

Linh úp mặt vào gối, nước mắt lưng tròng. Huy nhón nhơ như không, cứ nghĩ cô ăn vạ như mấy đứa con gái khác. (Tg: Lạy anh! Anh cứ thể tổn thương chị ấy thì sao?

Huy: con gái ai chả biết nũng nịu, ta không mua!)

Linh thút thút rồi nức nở hẳn. Cô yêu anh. Ngày vui bị phá anh không có cảm xúc. Giờ cô đói muốn ăn mấy quả dâu thì không cho, anh muốn sao? Không yêu cô thì nói thẳng ra luôn đi!

(Tg: đó! cảnh báo rồi đó!

Huy: ơ con tg ai bảo mi viết cô ấy mong manh dễ bị tổn thương chứ!)

Huy thấy vậy giật mình. Aishh! Anh vừa làm gì thế! Định dỗ dành Linh thì bị cô ném nguyên cái gối vào mặt bằng một lực không hề nhẹ! Linh gào lên:

- CÚT! ANH CÚT RA NGOÀI! CÚT ĐI! TÔI GHÉT ANH!!!!

Huy bất ngờ. Anh đâu biết cô nhạy cảm thế, mong manh yếu đuối thế! Không biết làm sao, Huy bèn ra ngoài. Linh ôm đầu gối khóc. Đấy, thằng “chồng” cô đấy, bảo đi ra là đi ra luôn, không thêm dỗi cô thêm một câu nào đấy! Linh buồn à nha... A! Sao đau bụng thế...

Ngoài phòng

Huy đứng dựa vào tường, nhẩn tin cho mấy đứa bạn. Lát sau thì hai chàng trai trẻ đẹp bước đến cùng ba cô gái. Không ai khác, là My- nữ chủ nhân Nguyễn gia là bạn Linh, Khang-chủ nhân Đinh gia, Chi-tiểu thư Dương gia, Minh-công tử họ Lê Đỗ cũng là bạn Linh.

Và một người là bạn Linh, đã và đang yêu thương Hoàng Minh Huy...

__*_*_*PHẠM MINH HIỀN*_*_*__

Năm người họ bước thẳng đến gian VIP nơi Linh đang ở. Huy nhìn thấy đám bạn thì cười. Hiền nói đầu tiên:

- Anh Huy! Linh sao rồi!

- Hiền...Cô ấy đang ở trong và... giận anh!

- Ahihii!

Tiếng cười kiểu ấy chỉ có thể là của My. Cô khoác tay bạn trai là Khang mỉm cười:

- Huy à! Để tao và Khang vào cho! Dù sao tao và Khang cũng đã quen nhau và nó thì biết Khang rồi mà! Nó thừa biết bọn tao dính nhau như sam luôn ấy!

- Uk! Mà giúp taooo!

- Hậu tạ?

- Rồi rồi! Hai thanh chocolate, ok?

- Ok! Chocolate sữa ấy nhá!

- Uh vào đi!

My và Khang cùng vào trong.

Khang cất lời trước:

- Linh! Là tao. Đinh Nam Khang đây!

- Có My nữa chứ gì! Khởi giới thiệu!

- Ồm! - My - Bọn tao đến thăm mà không vui à!

- Hônggg.... Tại tên kia đấyyy!

- Sao? Kể tụi tao nghe cái coi!- Khang

- Hic,hic!

Linh vừa nín lại bắt đầu thút thút.

- My, Khang... Lại đây với tao.

My và Khang lập tức ngồi sang hai bên cạnh Linh. Khang mỉm cười, vuốt nhẹ lưng cô:

- Nói đi Linh...

- Có gì tụi tao sẽ giúp mày! - My

- Ừ...Hic. Tên đó, hần chứng kiến ngày vui của mình bị phá huỷ mà lúc tao hỏi, hần, hần cứ thản nhiên, hần cứ nghĩ đám này không được làm đám khác. Hần có biết đâu, đám cưới với con gái, đặc biệt là tao, rất quan trọng. Đó là ngày định mệnh. Tao đã không nói gì, này tao mới nói muốn ăn dâu tây mà hần còn giấy nẩy lên. Huh, tao khóc đấy! Khóc đấy mà một câu dỗ dành cũng không có, mày bảo tao làm sao! Hần đã không quan tâm tao thì nói ra! Tao có đau thì cũng qua nhanh thôi! Huhuhu!

- Tiểu Linh Linh ngốc nghếch của tao ơi! Mày nghĩ thoáng ra đi! Thử tha thứ cho cậu ta một lần đi!- My

- Phải!

Minh và Chi bước vào. Linh hỏi:

- Nghe rồi?

- Uh! - Minh

- Mày tha thứ cho hần ta một lần đi!

- Tao nên?

- Uhhh!!!!

Bốn đứa bạn đồng thanh phá huỷ hệ thống tiếp nhận âm thanh của cô

-...

Chẳng nói chẳng rằng, Linh xỏ đôi dép bông dưới sàn và đi ra. (Bọn kia: Muahahaha! Tín hiệu tốt rồi! Quả này bạn Huy khao to!)

Linh đi ra ngoài định gặp Huy, thì gặp một cảnh tượng kinh hoàng. Một mũi kim đâm vào trái tim nhỏ bé. Ừ là Huy, chồng cô đó! Ừ là Hiền, bạn thân cô đó!

Hai người rất thân quen với Linh, nhưng sao cô thấy cảnh này lạ quá!

* Back lại 5 giây*

Một cách được đẩy nhanh qua hành lang khiến Hiền đang nói chuyện với Huy ngã vào lòng cậu, hai tay Hiền quàng qua cổ Huy giữ thăng bằng, còn tay Huy theo phản xạ ôm lấy eo Hiền, theo đà ngã thì... mũi kề mũi, mắt kề mắt, môi kề môi và... cô bước ra.

* End back*

Hiện tại thì trước mắt Linh là hai người một nam một nữ đang ôm hôn nhau ‘thắm thiết’ mà không để ý đến sự xuất hiện của ai đó

Linh quay người, bóng dáng nhỏ bé run lên. Hai hàng nước mắt tiếp tục chảy. Bốn người kia nhìn thấy cảnh đó thì cũng sock, nhìn quanh. Lin đang chạy. Chạy ra phía cổng... Linh muốn thoát khỏi đây. Aaaaa! Đau bụng. Không! Phải ra khỏi đây! Linh cứ chạy. Hức, hức! Rốt cuộc, cô nên tin ai? Mọi người đều lừa cô! Lừa cô! Còn Hiền, bạn? Tình địch? Cô ấy thực ra là ai?!

Chào mấy chế trẻ trâu!

Tg đã sản xuất 5 nhân vật mới có sức công phá cao ngất ngưỡng luôn!

Mọi người thấy sao? Ổn chứ?

Chuchoa! Mong được 696 reads á!!!

9. 9 - Cánh Hoa Úa Tàn

Nhìn Linh chạy đi, 4 người bạn không khỏi đau xót. Minh hất mặt về phía Huy mang ý ‘xử lý’ và đuổi theo cô.

My, Khang, Chi nhìn hai người kia vẫn trong tình trạng “thảm thiết” cảm thấy vô cùng chướng mắt. Sao cơ chứ? Hai người đó còn nhắm mắt ra vẻ hưởng thụ cơ chứ! Đến họ còn cảm thấy sock, bảo sao Linh yêu anh thế mà không kinh hoàng cơ chứ?!

Chi bước đến, đẩy mạnh Hiền ngã xuống mặt đất và tát mạnh vào mặt Huy khiến nó bật máu.

- Mày có điên không thằng chó kia!

- Mày!/ Chi! - Cả Huy và Hiền cùng rít lên. Huy gào lên - Tao đã làm gì hả! Sao mày tát tao vô cớ! Sao mày đẩy Hiền vô cớ!

- Hah! Rõ rồi nhé! Tên lằng nhằng...My! Khang! Đi theo Minh!

À. Hiền! Tao không ngờ mày có thể như thế!

- Tao...- Hiền

Nói rồi Hiền điowjc Huy dìu về nhà anh. Huh, ba người này khinh, khinh thằng bạn chó này. Có vẻ hẳn đã quên mất sự hiện diện của ai đó thật rồi.

My, Chi, Khang cùng đuổi theo Minh với thiết bị định vị của Chi và con chip vi tính gắn trên người Minh.

Minh đã kịp đuổi theo Linh vì anh chạy rất nhanh, đồng thời vết thương ở bụng Linh đang hành hạ cô. Hiện tại Linh đang gục vào ngực Minh. Cậu nhún tin cho Chi.

“Chi à! Ck đang ở với Linh! Vk đến đi! Vết thương ở bụng Linh nặng lắm rồi đó!”

“Ok!”

Chi hồi âm ngay

Ba người bạn họ đến thì vết thương của Linh đã rất nặng. Chi vội vã đưa Linh lên liwng Minh và cậu cũng cô đến bệnh viện. Nhưng là bệnh viện của Nguyên gia. Vết thương của Linh được cấp cứu ngay lập tức và Minh đi thay áo, đồng thời thông báo cho bố mẹ Linh và Nguyên Tuệ biết.

Còn My và Khang, Chi thì lãnh trách nhiệm khổ nhất

Khang và Chi bận chặn lũ nhà báo lít nhít bên ngoài. My thì bận ngồi ôm laptop hack cách trang báo và khiến cho các toà soạn của lũ nhà báo kia phải phá sản.

Khoảng nửa tiếng sau thì một vị bác sĩ chạy ra từ phòng cấp cứu.

- Ai là người nhà bệnh nhân! Máu AB chứa Rh! Ai có không!

- Tôi!

Minh từ trên lầu bước xuống với một chiếc sơ mi trắng mới. Điều này khiến mọi người khá ngạc nhiên vì nhóm máu này rất quý.

- Tốt! Anh theo tôi đi lấy máu!

Minh chạy theo bác sĩ.

Không lâu sau, ôn Quang và bà Bắc cũng tới. Trang phục đơn giản hẳn để dễ di chuyển và tránh gây mất vệ sinh phòng bệnh của con gái. Ông Quang gầm mặt nói:

- Thằng Huy. Nó dám làm thế. Đã vậy đừng mong ta gả Linh cho nữa! Nó đã làm mất mặt nhà họ Nguyên!

- Bác! - My

- My! Cháu là bạn Linh đúng không? - mẹ Linh

- Vâng!

- Vậy cháu giúp ta, đừng để lộ nơi con bé sẽ dưỡng bệnh cho tên công tử bột kia!

- Vâng! À nhưng Linh sẽ không ở đây ạ?

- Uh! Con bé sẽ chuyển đến biệt thự riêng ở....(Tg: ta sẽ giữ bí mật sau này sẽ có bất ngờ) và ta sẽ nói chuyện với bố mẹ mấy cháu để mấy cháuchueern đến ở cùng với Linh một thờigian, còn nếu muốn, các cháu có thể ở lại luôn. - ba Linh

- Được ạ. Nhưng sao lại là bọn cháu ạ?

- À, bọn bác sắp đi công tác dài hạn, chỉ ở lại vài ngày nên ta cần các cháu. Sau cú sock này, nó sẽ trở lại với dáng vẻ cũ....

- L, lạnh lùng...

- Đúng vậy! Ta cần các con ở với nó, ta sợ nó sẽ đại dột mà...

- Vâng cháu hiểu rồi!

Sau cuộc nói chuyện thì ba mẹ Linh cũng cùng giúp My thực hiện công việc.

Cuối cùng, sau hai tiếng cấp cứu thì Minh cũng ttowr lại từ phòng hồi sức lấy máu và Linh được đẩy ra và ngay lập tức được chuyển đến biệt thự riêng cùng My, Khang, Chi và Minh.

Linh mê man hơn nửa tiếng đồng hồ, tuy nhiên bên cạnh vẫn có ba mẹ cùng bốn đứa bạn thân, bốn đứa bạn tốt nhất của cô.

Cuối cùng thì Linh cũng tỉnh dậy.

Hoh,chiều rồi.

Mọi người thấy Linh tỉnh thì vội vã hỏi:

- Mà/Con có sao không?

Không trả lời. Linh ngoảnh mặt đi. Đúng vậy. Đúng như lời ông Quang nói. Cô đã lấy lại cái vỏ bọc cũ, một vỏ bọc hoàn hảo mang tên LẠNH LÙNG

Ha, giờ bông hoa xinh đẹp quyến rũ mang vẻ đẹp thanh khiết giờ chỉ còn là cánh hoa úa tàn thôi....

Tên chap tg lấy trong bài khuôn mặt đáng thương của sơn tùng mtp oppaaa đó!

Chap này là sự trở lại của Linh Lạnh Lùng nhưng mà theo thông tin của Quậy Tung thì khoảng 2 chap nữa là Linh Lạnh Lùng lại trở thành một Linh Xinh Đẹp đấy! Hehe. Huy kia, để xem tg khiến người khổ sở như thế nào nhá!

10. 10 - Linh Ghét Huy!

Linh ngồi dậy. Cô nói:

- Biết rồi đấy!

- Ừ

Bốn đứa kia đáp.

Bọn họ biết Linh muốn trở lại làm dân anh chị đi giết người không ghê tay làm trò chơi.

Tuy nhiên, ba cô phản đối:

- Linh. Con còn yếu lắm! Nghỉ một tuần đi đã!

- Không!

- 4 ngày?

- Không!

- Vậy 1 ngày được không con?

Mẹ Linh biết cô rất khoẻ, khoẻ hơn người thường.

- Ok!

Nói rồi cô bước xuống giường, xỏ đôi dép bông đi trong nhà và xuống nhà.

- A!

Linh hơi loạng choạng. Vết thương ở bụng hơi đau, mắt khá nhiều máu nên đầu hơi choáng.

Aishh, sao chưa có người đưa máu đến truyền chứ! Đó là suy nghĩ của 6 người trong phòng.

Linh bước xuống nhà, nằm xuống sofa.

Haa... Linh thở dài.

Bao nhiêu kỉ niệm nhỏ nhoi của hai người đang hiện dần lại tron cái não “nhỏ bé” của Linh.

Ừ... Linh buồn, nhưng không khóc nữa. Giờ là Linh Lạnh Lùng mà!

Hừ! Hả là ghét cô lắm đây! Giờ chắc chắn là đang mải mê chăm sóc cho Hiền đây mà! Cô không cần! Thích cho đi luôn! Không có chuyện người ta không thích mà cứ nín cứ giữ. Linh rất thẳng thắn. Có gì nói luôn. Đã nói là nói thẳng, không bóng gió.

Thôi...

Suy nghĩ làm gì. Dù sao chưa cưới, chưa đính hôn, chưa là vợ chồng, sao phải xoắnnn!

Linh cười vang.

6 người kia đang nói chuyện nghe cô cười thì giật mình vội vã chạy xuống, Thấy Linh cười như một con điên(vô duyên dám bảo người ta điên) thì choáng luôn, đứng im như tượng.

Lát sau thấy cô chợt im lặng thì lại lo.

Mãi chưa thấy Linh cử động, họ mới dám lại gần.

- Á!!!!

Chi hét lên. Máu từ vết thương của Linh bỗng nhiên túa ra rất nhiều.

Khang vội bế cô lên. My rửa:

- Chết tiệt

Vết thương nhanh chóng được xử lí và Linh được truyền máu được bệnh viện chuyển về.

Ba ngày. Linh chưa tỉnh, vẫn mê man không biết gì...

Ba ngày. Huy vẫn mải mê chăm sóc Hiền, chẳng màng đếnnguowfi tên là Nguyên Linh...

Ba ngày. Ba mẹ Linh đã đi công tác...

Chỉ còn Linh và bốn người bạn tận tâm chăm sóc tận tụy cho cô.

Ba ngày. Bốn người bạn không ăn, không ngủ, luôn túc trực bên giường bệnh đũa bạn thân.

My, Khang, Minh và cả Chi đã gầy đi nhiều nhưng vẫn kiên trì bên giường bạn. Bọn họ không hiểu. Vì cái lí do khí gió nào mà Huy có thể bỏ mặc Linh cơ chứ! Ngay cả khi cô đang bị thương nặng thế này! Mà cô bị thương là vì cái đám cưới quái quỷ ấy, cũng như là vì anh mà thôi!

Lí do lớn nhất mà cả bốn người cùng nghĩ đến là “Huy đã hết yêu Linh. Anh ta vẫn yêu Hiền! ”

Tuy nhiên...

Ở nhà Huy

Hiền do vừa khỏi chấn thương nặng bên Anh thì lại bị Chi đẩy mạnh nên giờ đã tỉnh nhưng vết thương còn rất đau.

Huy mấy ngày nay cũng vì Hiền mà mất ăn mất ngủ. Anh có thể nói là thật sự quên mất Linh rồi!

Mãi hôm nay Hiền mới nói được. Nhưng điều mà cô nói đầu tiên...

-Huy... Nguyên Linh, đâu?

- Hơ... Hả!

Huy giật thót. Cũng được ba, bốn ngày rồi Huy không gặp Linh, không biết cô vợ nhỏ ra sao rồi. (bốn ngày rồi anh 4 4 4 4). Tỉnh chưa (Anh nghĩ sao)

Nghĩ đây vội thay quần áo, dặn dò Hiền vài câu rồi lên bệnh viện tìm cô.

Bệnh viện

Tại khu VIP, hiện tại người ta có thể thấy một chàng trai đẹp mê hồn đang dáo dác tìm xung quanh phòng Vâng đó là Huy, và cậu ta đang tìm Linh.

“Linh em ở đâu? Linh em ở đâu? Đừng làm anh sợ mà mau ra đây đi! Linh, Linh...”

Linh vẫn nằm ở nhà, Huy vẫn ở bệnh viện.

Huy lo lắng rồi. Anh vội gọi cho My, Chi, Minh, Khang và cả ba mẹ cô nữa. Nhưng kết quả là

“Thuê bao quý khách....”

Aishhh! Tại anh mãi chăm sóc cho Hiền mà Linh mới biệt tích.

Giờ anh phải tìm cô ở đâu, ở đâu?

Linh chợt tỉnh, đồng thời Huy chợt khóc.

Tối rồi đó, mà Huy vẫn lục tung căn phòng lên

Bốn người kia vội vã đỡ cô dậy, ân cần hỏi:

- Linh à mày muốn ăn gì?

- Tao...chưa muốn ăn

- Vậy mày muốn làm gì?

- Tao muốn gặp Huy.

- Sao?! (đồng thanh)

- Được chứ?

- Không mày ơi!

- Sao?

Linh hơi chạnh lòng. Cô chỉ là muốn gặp Huy để nghe anh giải thích thôi mà!

- Mày vừa tỉnh mà! Nên nghỉ ngơi muốn gì tụi tao làm cho! Còn gặp hần thì... cuối tuần nhé! Chờ cho mày khỏi hẳn đi đã! Chủ nhật, được không?

- Uh!

Linh cảm thấy an tâm. Đúng là cô có thể dựa vào lũ bạn trời đánh này mà!

Thôi! Lạnh với ai thì lạnh, không lạnh với lũ này đâu!

- À nhưng...

- Sao thế Linh?

- Hè! Mẹ tao bảo chỉ nghỉ một ngày là được đi kill rồi nè!

- Ồiii, mày đúng là! Rồi!

Lũ bạn này, đánh chết vẫn nói móc người khác mà !

- À bọn mày đó! Ăn đi! Gầy rồi! Không ăn tao nghỉ chơi!

- Á á! Đây!

Dứt lời bọn họ tức tốc lao xuống nhà chén sạch bách...69 gói mì ăn liền Hảo Hảo!!! Gì chứ con bé ở trên nhà kia nói là làm đây!

Mãi đến khi bốn đứa bạn vác cái bụng chềnh ềnh như mang thai Linh mới cười vang:

- Áhhahaha!!!! Chúng mày mang thai một lũ à!!!

Bốn người kia nghe xong tức phòi ruột, tức muốn học máu, tức muốn chết, tức đến đầu bốc khói luôn.

Nhưng chẳng dám dấn động đến con bé kia nên chỉ cười trừ. Kết cục sau một hồi nói chuyện tào lao thì cuối cùng Linh sai Mỹ và Chi đi mua đồ ăn. Mà mua gì chứ : Mì vằn thắn, đậu tây, kem cá, kẹo cao su, thịt bò xào, ốc luộc, gà rán, khoai tây chiên, súp nấm, bánh bao,... Lũ con trai nhìn cô mà há hốc mồm. Không ngờ cái bao tử con bé này to thế!

Chờ hai đứa kia đi, Linh mới gọi hai đứa con trai kia lại và hỏi:

- Bọn mày...

- Sao?

- Mày nghĩ Huy đang làm gì?

- Có lẽ, đang chăm sóc Hiền

- Tao... có nên tha thứ cho anh ta?

- Cái đó, tùy thuộc vào tình cảm của mày. Nếu mày còn yêu Huy thì...

- Thôi tao hiểu. Giờ mua cho tao hai cái xúc xích loại to nhất đi! Nhanh!

- Mày ăn lắm thế!

- Nhanh!

Hai đứa con trai bắt đắc dĩ chạy đi mua cho cô hai cái xúc xích ngon nhất to nhất cho cô. Hai chàng chạy thực mạng để mang về cho Linh một cách nhanh nhất để cho xúc xích được nóng nhất.

Kết cục là hai chàng vừa vào đến phòng đã bị cô giựt ngay xúc xích và nhai nhồm nhoàm .

Nhìn Linh ăn mà Minh và Khang há hốc mồm. OMG! Chỉ mấy giây mà Linh đã chén hết sạch hai cái xúc xích cỡ bự đấy! Mà hai chàng ăn cũng mất mấy phút.

- Đóiiii!

Hai chàng choángg. Lắc đầu, Khang bảo:

- Linh ngoan! Hai đứa kia sắp về rồi!

- Khôngggggg. Đóiiiiiii

Linh nũng nịu. Aaaaaa! Cô đói thật mà!

May mà hai chàng còn giữ Linh tại chỗ được đến khi hai nàng về. Nếu không cô lại nhảy tung tung đi tìm đồ ăn nữa thì chết. Vả lại, cô còn đang truyền máu, bỏ đi sao được!

Hai nàng trở về trong tình trạng thảm hại. Hai tay bốn túi đồ to đùng, cổ quàng một túi khác, miệng ngậm theo mấy cái túi trông có vẻ nhẹ hơn nhưng vôn to. Hai nàng than vãn

- Ối ời ơi on inh iaaaa!!!! (Ối giờ ơi con Linh kiaaaa!!!!)

Linh không cảm ơn gì hết mà giành luôn mấy túi đồ ăn mà chén. Vừa ăn vừa hỏi:

- Sao mày đi lâu thế!?

- Mày... Tại mày đòi mua nhiều thứ thế bọn tao mua nhanh đã tốt!!!!

- Gì? Mày hâm à? Thế là ít đấy!

Cả bọn chết lâm sàng tại chỗ.

Riêng Linh ngồi nhồm nhoàm chỉ nửa tiếng là chén hết, miệng vẫn lảm nhảm:

- Mấy đứa này, mua ít thế không biết.

Các chàng nàng mặt tái mét nhìn cô rồi chuồn thẳng, không chút ở lại thì để cô sai vật đủ thứ à! Mà con này ăn thế mà vẫn kêu ít, thế mà ngày nào cũng ăn thế nhưng không béo đấy. Oh! Niềm mơ ước của bao cô gái...

Linh định nằm ngủ thì

"Nắng ấm xa dần rồi

Nắng ấm xa dần rồi

Nắng ấm xa dần bỏ rơi để lại những giấc mơ

Nắng ấm xa dần rồi

Nắng ấm xa dần rồi

Nắng ấm xa dần, xa dần theo những tiếng cười

Hãy mang đi giúp những nỗi buồn..."

Linh nhìn vào cái Oppo mà cô bỏ bê bấy lâu bỗng dưng có mặt ở đây (bỏ tay) một cách khó hiểu.

Nhưng sự bất ngờ chợt chuyển sang đau xót.

Là Huy đang gọi cho cô.

Dòng chữ Tên Phản Bội cứ nhấp nháy trên màn hình điện thoại khoong ngừng. Nước mắt rơi nhưng Linh vẫn bắt máy. Cát giọng lạnh lùng, Linh nói:

- Alo!

- Linh! Linh! Em ở đâu! Em sao rồi?! Trả lời đi em!

- ... - Im lặng hồi lâu

- Linh?

- Im đi, đồ phản bội. Tôi ghét anh!

Vậy đó! Tg cho bạn ấy lạnh lùng một chap đó!

Mọi người thấy Linh lạnh lùng như vậy với Huy như vậy có tốt không? Ày, ày, đừng lo! Nốt một chap nữa là hai bạn ý lại bình thường mà! Chẳng qua Linh mới có đủ tin tưởng để làm bạn của Huy thôi! Truyện sau này sẽ có nhiều tình tiết rất đặc biệt đó các chế akkk

11. 11 - Chỉ Là Chưa Đủ Niềm Tin Để Làm Vợ Chồng!

Nước mắt chảy dài trên má cô gái bé nhỏ.

Cô muốn nghe một lời giải thích từ Huy mà thôi!

Ai đó vô tư thả con Oppo vào bình nước bên cạnh.

Bên kia ai đó nhớ đến ai đó bên này. Bên kia nhớ lại lúc ở bệnh viện. Chẳng lẽ cô ấy đã thấy cảnh đó. Không không! Đó chỉ là tai nạn thôi mà!

Ai đó gọi lại cho Linh nhưng không được. Huy thở dài náo nức. May sao là Linh đã bình ổn, anh vui rồi!

Chỉ là...anh không biết cô ở đâu!

Tối hôm đó, một cô gái ngủ cùng nước mắt, một chàng trai ngủ cùng nỗi lo...

Sáng hôm sau,

Huy phát hiện một tin nhắn từ Khang:

"Chó con!

Mày muốn gặp Linh đúng không?

Tao thừa biết.

Linh cũng vậy mà!

Linh rất muốn nghe mày giải thích đấy!

Mày còn đọc chứ?

Linh muốn hẹn Chủ Nhật tuần này gặp mày đấy!

Mày liệu chuẩn bị gặp cô ấy!

Đưa cả Hiền theo. Linh không muốn Hiền nghĩ là Linh ghét cô ấy!

Mày hãy liệu làm cho tốt. Nếu không đừng trách bốn đứa tao ác.

Chào mày!

_____Khang_____"

Huy đọc xong tin nhắn thì lòng vui vui. Linh cũng muốn gặp Huy. Linh cũng muốn gặp anh!

Không quên một điều. Chăm sóc cho Hiền. Anh biết cô yêu anh. Anh cũng từng yêu Hiền. Nhưng khi Hiền đi du học 10 năm thì tình cảm của Huy cũng dần mờ nhạt. Huy không muốn làm Hiền buồn nhưng giờ người anh yêu là Linh.

Huy cũng nói chuyện đó cho Hiền. Cô thấy vui. Linh còn quan tâm đến cô. Cô cứ nghĩ Linh sẽ giận và nghĩ chơi cô chứ! Oh nhưng tai nạn gây hiểu lầm đó cô cũng có lỗi. Nên xin lỗi là tốt nhất!

Hai người H và H cùng nhau nói chuyện xuyên ngày luôn...

Còn Linh. Cô muốn giết người lắm rồi! Huh, với người tên là Nguyên Linh xả stress bằng cách này là tốt nhứtttt!

Hiện tại Linh đã truyền xong túi máu và đang thay đồ để chuẩn bị đi xả stress đây.

Chỉ tốn 5 phút và Linh đã xong.

Tóc búi gọn. Mặc áo phông đen, quần jeans đen rách gối cùng áo bò đen cũng rách te tua và đi boots đen nốt rồi ra ngoài, lên con Cadillac mà My, Khang, Chi, Minh đang chờ rồi phóng ngay đến nơi mà cô dùng để xả stress, đấu trường Kick ở biên giới Việt Nam và Trung Quốc.

Huh, bao lâu rồi Linh chưa đến nhỉ? Chắc mấy năm rồi!

Aishhh.

Thôi không nghĩ nữa lao vào chiến thôi

Nắm tên đen toàn tập bước vào và đánh nhau rất hỏ báo. Đánh cả ngày không chán luôn.

Tối muộn Linh mới trở về. Vừa mới hồi sức nên cô hơi mệt. Kết cục là vừa hôn giường đã ngủ lả lóc rồi.

Tik tak tik tak

Cuối cùng thì ngày định mệnh cũng tới.

CHỦ NHẬT

Hôm nay cô sẽ gặp lại Huy.

Cô chắc không lạnh nổi đâu!

Hơ... Nghĩ nhiều mới ọc. Linh liền bảo Chi đưa cô đến điểm hẹn. Huy và Hiền đã đến. Huy đang ân cần dịu Hiền khiến Linh hơi chạnh lòng. Chi nhúu mày.

- Huy! - Linh

- Linh à?!

- Giải thích! Tôi không rảnh để chơi!

- Linh à....(kể lại vụ tai nạn ở bệnh viện)

- ...

- Linh?

- Dọn đến ở với tao!

Huy gật đầu cái rụp

- À Hiền!

- Sao?

- Tao không trách mày.

- Cảm ơn mày!

- Mày là bạn tao mà!

...

Ngày hôm đó nhà Linh có thêm hai thành viên mới là Huy và Hiền.

Linh vẫn lạnh với hai người họ nhưng đã quan tâm nhiều hơn. Vốn dĩ cũng chỉ là lỗi của mấy thằng bác sĩ vô duyên đẩy cẳng chạy qua. Còn lạnh thì tại dồn stress trong đầu cô mà ra.

Cứ thế, Linh vẫn giữ nguyên cách cư xử lạnh nhạt với hai người đó. Vẫn vui vẻ tươi cười với bốn chàng nàng kia.

Cô thật khiến Huy phải nỗ tung mà!

Sao lại có thể lạnh lùng như thế với chồng sắp cưới chứ! Anh cứ nghĩ thế, nhưng nào biết cái ý nghĩ thật của Linh?

Một ngày, khi đã quá sự chịu đựng của mình, Huy kéo Linh ra sân sau.

“Chátt”

Nắm đầu tay hần trên má cô. Đi kèm là máu rỏ ra từ miệng nữa.

- Em nói đi! Tôi đã làm gì khiến em lạnh nhạt với tôi như vậy!!!

- Ha ha ha!!!

Linh cười nhạt. Câu hỏi ngu nhất mà cô từng nghe đấy!

- Ha ha ha! Anh đã làm gì tôi ư?

Hờ, anh à? Gì nhỉ? Tôi cũng chẳng muốn lạnh lòng với anh đâu!

- Thế tại sao!

- Tại sao?! Tại anh đấy!

- Tôi đâu làm gì sai!!

- Anh còn nói dối!

- Vậy em nói với tôi đi xem nào!

- Đầu tiên! Đám cưới nhé! Anh đã làm như đám cưới làm lúc nào cũng được mà quên đi sự quan trọng của nó! Tôi định nhịn rồi nhưng cái thái độ của anh khiến tôi không thể chịu được!

-...

- Điều thứ hai! Anh có thật yêu tôi không vậy?! Tôi chỉ là muốn xuất viện về nhà nghỉ ngơi thôi! Chẳng phải tốt hơn à! Thế mà anh cũng phải giằng co với tôi cơ đấy! Đấy chưa đủ! Tôi mới nói muốn ăn đầu mà anh đã sững cồ lên rồi! Đấy là cái thể loại gì?! Tôi khóc đấy! Anh có dỗ không! Anh tưởng tôi làm nũng à! Tôi buồn thật đấy!

- Anh...

- Huh.

- Cũng chỉ muốn tốt cho em thôi. Sao em không thể bớt lạnh nhạt đi và chúng ta sẽ cùng làm lại một đám cưới thiên đường.

- Xin lỗi anh! Giờ tôi chưa đủ niềm tin để làm vợ chồng!

Đó được rồi chứ? Cháp sau Huy sẽ làm mọi cách để Linh đồng ý cưới anh đó! Mọi người nhớ đón đọc nha!
Yêu cả nhà!!!

12. 12 - Linh Thối! Anh Bắt Em Về Làm Vợ!!!

Huy quay bước vào nhà. Linh không nói gì. Lên phòng thay quần áo và đi ngay đến công ty làm việc. Ở nhà không tốt! Gặp tên yêu nghiệt kia thì không tốt chút nào.

Văng và bây giờ bạn Cadillac của chúng ta đang “bon bon” trên đường.

Điểm dừng chân của Linh.

Tổng công ty Lavender Nguyên. Nơi điều hành hầu hết tất cả các công ti trong Việt Nam và vô số công ti khác ở nước ngoài. Và, biết rồi đấy, mỗi công ti con có một đồng cửa hàng, chi nhánh,....

Tóm lại, tất cả đều do tay tiểu thư Nguyên gia điều hành.

Linh bước vào.

- Chủ tịch!

- Đừng gọi tôi là chủ tịch! Nghe không ổn. Tổng giám đốc thôi!

- Vâng!

- Thôi bye bye! Tôi lên phòng làm việc đây! À,...

- Tổng giám đốc muốn gì ạ?

Thư kí của Linh lên tiếng(Mọi người. Thư kí là một chàng trai, một chàng trai tên là Phạm Đoàn Nhật Vũ đấy!)

- À, đem tất cả các công việc của mọi người lên phòng tôi! 30' sau khi tôi làm xong mọi người sẽ được tổ chức party nhé!

- Hú hú!

- Yeah!

- Ôê ôê ôê ôê

- Tổng giám đốc là nhất! Yeah yeah!

...

Linh mỉm cười. Oh! Đồng việc này nhiều đấy! Nhưng vào tay cô thì nhiều mấy cũng chỉ tốn nhiều lắm là nửa tiếng.

Đúng nửa tiếng sau Linh xuống thì mọi thứ đã hoàn tất. Bữa tiệc cũng đã được chuẩn bị. Linh vừa xuống nghe tiếng nhạc xập xình thì cũng hoà nhập luôn. Cái công ty Lavender Nguyên theo mọi người tưởng là rất nghiêm túc, trật tự đang quây từng bừng và cho tất cả mọi người vào cơ. Oohlala!

Linh trở về khi nhận được tin nhắn của My:

“Ê mày! Thăng Huy muốn làm lành.”

“... Tao chưa biết. Không đủ niềm tin!”

Xong rồi con Ip 6s mới mua lại được tặng vé bơi ở bể cá miễn phí

Linh nhếch mép.

Về thôi.

Muốn làm hoà? Chẳng phải đang làm hoà sao? Anh ta đúng là!

Về đến nhà là ngay lập tức Linh nhận được cái ôm ấm áp của “somebody”

- Á! Anh làm gì vậy!

- Vê êu à!!

Giọng ngọt sớt

- Ê anh bị gay rồi hử! Đàn bà! Cứu cứu!

Năm đứa bạn kể cả Hiền lăng xăng chạy ra hóng. Khang che mắt:

- Á!!!!!! Cảnh nóng! Em mới 17 tuổi thôi tha ho em!!!!

Mình hòa theo

- Chặc chặc! 17 tuổi mà sao sến súa quá cơ! Thật khổ cho trẻ con ngây thơ trong sáng như tao!

Chỉ nhìn chăm chăm

- V~ mấy anh mấy chị! Đầu độc tâm hồn trẻ thơ

My cười

- Ahihiii! Trẻ trâu!

Hiền chốt lại một câu

- Việt Nam có hai thanh niên nghiêm túc chết vì thiếu nghiêm túc!

Huy đỏ mặt vì ngại còn Linh mặt cà chua vì tức. Ngay lập tức, cô lao vào đánh anh như đúng rồi.

- Chết đi! Chết đi!

- Ấu mào gót! Phim hành động 3D!

Thế thế trôi qua một ngày. May mắn cho bạn Huy, niềm tin của bạn Linh đã tăng lên, à đúng hơn thì là nhỉnh lên, trong thang 100cm, mới nhỉnh lên ... 1cm.

Thôi may rồi!

Tối hôm đó bạn Huy ngủ trong sự vui sướng đến tột độ, thỉnh thoảng cười như thằng điên làm bạn kia sợ mất mật.

Sáng hôm sau, Linh vừa mở mắt đã gặp ngay bộ mặt cười rõ tươi của Huy đang áp sát. Vâng và kết cục là bạn Huy làm bạn Linh sợ quá nên bạn Linh lẩn bịch xuống nền nhà.

Và sau đó tổn công bạn My Chi Minh Khang Hiền phải dỗ bạn Linh để bạn ấy không tấn chết bạn Huy.

Chờ đã ổn thoả, bạn Huy mới dám hỏi:

- Ê làm sao giờ?

- Linh nó còn yêu mày. Chỉ là nhất thời lí trí lấp tình cảm

- Thế tao phải làm gì?

- Uhm, theo như chuyên gia tâm lí là tao thì, đầu tiên, mày phải nói bằng giọng ngọt ngào, dịu dàng. Cử chỉ ân cần, quan tâm. Bỏ ngay cái kiểu trêu chọc nói móc ấy đi!

Huy gật đầu ậm ừ. Nghe được đấy.

Ngày ngày hôm đó HUY thực hành ngay.

Anh cả ngày chỉ có thế này

- Linh xinh đẹp! Mệt không bé cưng?

- Linh cutee~ Mồ hôi kia!

- Bé yêu ăn gì hơm?

...

Còn khuyến mãi thêm cả một châu các kiểu uốn éo, nháy mắt đưa tình, nụ cười khả...ố nữa. Đến tối, không thể chịu nổi nữa, Linh hét toáng cả lên trong khi bốn người kia thì nổi da gà vì tài năng...giả gái của anh:

- Tên yêu nghiệt kia!!!! Người có GAY không!!!!

Vâng tối đó bạn Linh ôm một cục tức đi ngủ

Cách 1_Thất bại thảm hại_My,Chi,Minh,Khang thân tàn ma dại dưới bàn tay bạn Huy

Chờ Linh đã ngủ say

- Hừ! Còn cách nào không?!

- Hự. Ui za! Còn còn!

- Nói!

- À, xem nào. Mua hoa tặng này, chocolate này,...v.v.... nói chung là những thứ gì mà cô ấy thích. Nhớ là khi tặng không nên gắt gỏng. với lại cứ cách một, hai ngày thì lại tặng một lần, không nên tặng liên tiếp. Như thế sẽ không có hiệu quả!

- Uhmمم

Huy gãi đầu suy nghĩ. Có lí phết. Ngày mai anh sẽ mua tặng Linh thứ cô thích nhất : Chocolate đen.

Huy biết Linh thích Chocolate đen nhất vì cô từng nói với anh cô thích chocolate, đặc biệt là chocolate đen, vì nó đắng. Mỗi khi buồn cô muốn ăn chocolate đắng. Cô bảo chocolate đắng sẽ đắng thay cho lòng cô. Như thế, cô sẽ bớt buồn.

Nghĩ vậy. Anh cũng thực hành ngay. Sáng sớm hôm sau. Huy ra cửa hiệu chocolate Princess lựa chọn cẩn thận một thanh chocolate đen mà Huy ưng ý nhất và nhờ bọc lại, kẹp một tờ giấy màu vàng mang dòng chữ...và về lên để trên bàn bên cạnh giường Linh.

Tỉnh dậy, nhìn thấy tờ giấy, Linh cười.

#Linh thôi, anh bắt em về làm vợ!

13. 13 - Anh Không Cần Cố Gắng Nữa! Em Tin Anh!

Tắm qua và thay một chiếc váy ngắn ngang đùi màu ngọc bích, Linh bước xuống nhà, nhìn Huy đang đổ lụng mặt vì vẻ...sexy của cô. Ở mà thể cũng xinh mà, chỉ là cái đầu đen tối của ai đó thêm thất vại chi tiết thôi.

Huy lấp bắp:

- E...em dậy rồi à?

- Vâng!

Huy bắt ngờ. “Vâng!” nghe êmmm tai quá! Lẽ nào...

- Anh, không cần cố gắng nữa! Em tin anh! Em... yêu anh.

Huy mừng rỡ chạy đến ôm lấy Linh, hôn nhẹ lên mái tóc còn vương hơi ẩm của nước nóng.

- Linh thôi, anh yêu em còn nhiều hơn cả em yêu anh mà.

Phía sau cầu thang, năm bạn trẻ mang tên Hiền My Chi Minh Khang phải bụm miệng nén cười một cách khổ sở đến mức miệng thì cứ chun chun lại mà cứ lẩn ra đất mà bỏ lẩn lộn vì cái màn sến súa kia. Cơ mà công nhận Linh cũng yêu Huy thật cơ!

Hôm đó, hai bạn trẻ kia lượn khắp Hà Thành bằng chiếc Cadillac “đứng đỉnh” của bạn Linh. Linh thì cứ lái bhuwng miệng vẫn mãi lái nhải vài chuyện tào lao với Huy. Đương nhiên là cái miệng liền thoảng của anh cũng đáp trả lại bằng vô số chuyện tạp nham khác. Hai người cứ rong ruổi khắp nơi với hai cái miệng không ngừng nói và hơn mấy chục gói snack khoai luôn sẵn sàng “ứng chiến”.

Cuối ngày, Huy đưa Linh ra bờ hồ hóng gió.

Gió mát vờn trên mái tóc của Linh. Cô nhắm mắt hưởng thụ. Chợt, cánh môi anh đào hé mở:

- Huy, chụp cho em một tấm hình.

Huy cười lớn. Anh thật muốn nổ tim mà. Ai bảo cô cứ nói chậm rãi làm anh cứ...

Huy cũng đứng dậy rút con Iphone 6s ra “tách!” phát và đứng nhìn vợ nhỏ cứ lim dim mà cười...

Bỗng từ đâu xuất hiện một đám “ruồi bọ” ăn mặc phải nói là không thể thiếu vải hơn nữa bầu lấy Huy. Anh thì nhân cơ hội này mà trêu Linh luôn! cứ cười nói vui vẻ với “ruồi bọ”. Linh phát tức lên, chạy lại định đẩy chúng ra thì kết quả lại ngược lại.

“KÉTTTT!!!!RẦMM!!!!”

Hai âm thanh chói tai ghê rợn vang lên.

Máu.

Máu.

Máu kìa. Đấy, máu, thứ Linh ghét nhìn nhất. Đấy, giờ thì Linh phải nhìn nó kĩ, nhìn kĩ à nha. Máu loang lổ, cứ thế đập vào mắt cô một màu đỏ tươi.

- LINH!!!!

Huy gầm lên. Anh vội vã chạy lại bế Linh lên. Không khí xung quanh như lắng xuống, thời gian như ngưng lại. Nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt trời phú của Hoàng Minh Huy.

- Linh, Linh, em nói gì đi... Làm ơn! Gọi xe cấp cứu đi! Làm ơn!

...

Rất nhanh, Linh được đưa đến viện của Nguyên gia và cấp cứu.

Huy ngồi chờ. Lần thứ 2. Lần thứ 2, Huy không bảo vệ được Linh. Anh hận chính bản thân. Hận chính anh! Là anh, là anh đã hại cô! Nếu anh không trêu tức cô thì giờ đây, có lẽ Huy không phải khóc, có lẽ Linh đã được vui vẻ với anh...

Huy bắt lực. Cấn chặt môi đến bật máu, nắm chặt tay đến tím tái...

Không lâu sau, ông Quang và bà Bắc cũng tới sau khi được bệnh viện thông báo.

Bà Bắc gào khóc khản cổ. Nhìn thấy Huy là bà lao vào đánh, đấm, cào, cấu anh. Anh cứ để im. Nước mắt cứ giàn giụa. Ông Quang nhìn Huy cảm thông, ông an ủi bà Bắc:

- Bà nó à, đừng quá xúc động.

- Ông bỏ tôi ra!!! Ông có biết con gái tôi đang ở trong kia không hả!!! Đứa con gái tôi mang nặng đẻ đau đang ở trong kia đấy!!

- Chẳng lẽ nó không phải con của tôi!!! Nó là một sinh linh nhỏ bé mang dòng máu của tôi!!! Tôi cũng lo lắng lắm! Huy cũng lo lắm chứ!!! Tất cả đâu còn có đó bà đừng quá xúc động!!!

Bà Bắc lặng người. Đúng vậy. Ông Quang nói hoàn toàn đúng. Bà rúc vào lòng chồng, vừa sụt sịt vừa nói:

- Hức... hức. Ông phải cứu nó.

- ...

Ông Quang vuốt lưng vợ. Khốn khổ cho đôi vợ chồng đã có tuổi! Có một đứa con gái rệu rã thì lại luôn gặp hiểm nguy. Giờ thì thế này đây! Người nó yêu, nó thương, nó một mực chung thủy lại không thể bảo vệ nó, chính xác hơn, là đã khiến-cho-con-gái-bà-bị-thương!

Ba người, chung một tâm trạng. Tất cả đều mong người con gái trong phòng cấp cứu kia sẽ tỉnh dậy, lại nở nụ cười hồn nhiên với họ, nói những lời ngây thơ với họ, hay đơn giản hơn, chỉ cần cô ấy mở mắt nhìn họ là tốt rồi.

Cứ thế trôi qua từng phút giây. Nước mắt giờ ngự trị ở trên cả ba khuôn mặt.

Các y tá cứ thế chạy ra chạy vào phòng. Thi thoảng liếc nhìn họ đầy lo lắng.

Các bác sĩ vẫn kiên trì cấp cứu cho cô chủ nhỏ, dù hơi thở của cô ngày một yếu.

Còn cô gái với thân mình nhỏ bé ấy. Cô nằm trong đó.

Cô mang theo tình cảm của một chàng trai khờ khạo dâng cả trái tim cho cô

Cô mang theo sự âu lo của những con người ngồi ngoài kia

Cô mang theo tình bạn chân thành của lũ quỷ sứ 5 người

Cô mang mọi thứ. Nắng mưa mây gió. Cây cỏ hoa lá. Mọi thứ...

Nếu cô ra đi ngay lúc này. Chẳng phải
Cuộc đời Hoàng Minh Huy sẽ tan nát?
Chẳng phải
Lũ quỷ sứ sẽ buồn rầu?
Chẳng phải bố mẹ sẽ buồn?
Nhưng cô mệt lắm!

...

Sau ba tiếng đợi chờ, vị bác sĩ chính bước ra, nét mặt không giấu nổi sự lo lắng, buồn bã, mang theo những tiếng nuốt... Ông nhìn ba khuôn mặt đầm nước rồi cúi gầm mặt và nói:

14. 14 - Anh Sẽ Mãi Ghi Nhớ Hình Ảnh Em! Anh Hứa! Sẽ Hạnh Phúc!

- Xin lỗi... Cô chủ, chỉ, chỉ còn mấy phút. Cô muốn gặp mọi người...

Đoàng!!! Sét đánh ngang tai. Họ bàng hoàng. Bước nặng nề vào căn phòng. Huy nắm tay cô vợ nhỏ. Linh cười. Anh nhìn cô cười mà lòng quặn thắt.

- Huy...

Linh thều thào

- Em nói đi, anh nghe...

- Em yêu anh... E...em xin lỗi. Em không, không thể bên anh nữa. Vậy, em, em hi vọng, anh sẽ đ...đáp trả, tình cảm của Hiền. Cô ấy, yêu anh nhiều, rất nhiều...

Linh siết mạnh tay Huy. Anh giật mình.

- Huy...Em chúc anh, hạnh phúc. E...em mệt rồi, em muốn ngủ.

- Linh! Đừng em! Nói chuyện tiếp với anh nào!

Huy cười gượng, nét mặt không giấu nổi lo âu... Ba mẹ Linh cũng hốt hoảng, vội nắm tay cô.

- Linh con à! Kể chuyện mẹ nghe đi con!

- Bé Linh à! Nói gì đi chứ!

- Ba, mẹ, con mệt. Con muốn ngủ. Ba mẹ à... khi nào tỉnh dậy, con sẽ gặp lại ba mẹ... Huy à, em chỉ ngủ chút thôi. Em sẽ dậy mà... Khi em dậy, anh và Hiền, nhất định...

Nói chưa hết câu, mắt Linh đã khép lại, đôi môi ngừng mấp máy. Bàn tay cũng lỏng đi nhiều.

- LINHHH!!!!!!!

Huy và ba mẹ Linh gào lên thảm thiết.

Linh!

Linh!

Em mở mắt đi mà!

Con mở mắt nhìn ba mẹ đi!

Xin lỗi ba mẹ! Con mệt!

Linh chìm dần vào giấc ngủ ngàn thu.

Cô đã để lại cho mọi người một nỗi đau tan nát cõi lòng.

...

Nhận tin dữ, Hiền, Chi, Minh, My, Khang vội vã đến bệnh viện.

- Chết tiết! Vừa làm lành không lâu mà đã thế! Thăng Huy nó đã làm cái đéo gì mà để con Linh phải....

My tức tối. Ngồi trên xe, năm người họ chỉ biết khóc, khóc và khóc. Không buồn sao được khi bạn thân qua đời.

Riêng Hiền, cô bạn thân lâu năm của Linh thì còn bị chấn động mạnh tinh thần. Cô mở to mắt, nước cứ ứa tràn, môi bị cắn đến rách, tay bị nắm chặt đến tím tái, lạnh ngắt. 5 người, nghĩ về một người

“Linh Linh à! Mày chưa chết? Mày chưa chết đúng không? Đúng mà. Mày là Nguyên Linh hồn nhiên vô tư, mạnh mẽ khoẻ khoắn lắm mà! Mày còn phải đi ăn kem với bọn tao nữa. Tao đang đến, xin mày hãy mở mắt đi. Làm ơn! Tao xin mày đẩy Nguyên Linh! LÀM ƠN MỞ MẮT ĐI! BỌN TAO KHÔNG MUỐN MÀY NGỦ!”

...

Bệnh viện

...

- Linh, Linh nhi!

Chi hét lên, chạy vào ôm lấy người cô bạn nhỏ khóc tức tưởi.

My lặng người, ngã gục vào vòng tay Khang mà rơi lệ, miệng không ngừng trách bản thân không bảo vệ được bạn.

Khang ôm My, nước mắt không tự chủ được mà chậm rãi lăn trên gò má cậu.

Minh đứng chết trân bên giường bệnh. Nhìn cô bạn xinh đẹp mà lòng cậu đau lắm. Cậu không khóc. Cậu phải mạnh mẽ khi đứng bên Linh. Nhưng có che dấu mấy, nét đau xót vẫn hiện trên đôi mắt bạc của Minh.

Riêng Hiền...

Cô vẫn đứng ở cửa. Nước mắt vẫn cứ rơi. Máu môi vẫn tuôn như suối. Bàn tay vẫn tím tái.

Cơ thể nhỏ bé run lên từng hồi trước hình ảnh con bạn đang hiện lên trước mắt.

Căn phòng u buồn. Tiếng khóc của Huy, Hiền, ba mẹ cô, Chi, My, Minh...

Sự đau xót xé gan xé ruột của tất cả mọi người...

Và...

Sự ra đi thanh thản của một cô gái.

Lời của Linh văng vẳng bên tai Huy:

“Vậy em hi vọng anh sẽ đáp trả tình cảm của Hiền.”

Lặng lẽ liếc nhìn thân hình nhỏ bé ở trước cửa, Huy nhủ thầm:

“Anh hứa...”

Một ngày u buồn trôi qua thật chậm.

Đám tang cô bé tên Linh. Không ai ngoài ba mẹ cô và những người bạn chí cốt.

Họ không khóc. Nước mắt, giờ không thể làm gì được. Chẳng thể nào đánh thức Linh. Họ nhìn cổ quan tài được vùi dần dưới lớp đất mà không khỏi đau đớn.

“Chào mày, Nguyên Linh. Hẹn gặp lại.”

Huy nhìn chỗ đất đã được lấp.

“Anh sẽ mãi ghi nhớ hình ảnh em! Anh hứa! Sẽ hạnh phúc!”

Lời hứa đó, mang lại sự bình thản cho cô gái nơi tuổi vàng và dù sớm, dù muộn, sẽ mang đến hạnh phúc cho một cô gái khác ở trần gian...

• 1 năm sau •

Huy đã tỏ tình với Hiền và dần nảy sinh tình cảm với cô. Họ cùng xây bàn thờ cho Linh, cùng tôn trọng cô.

Ba mẹ Linh chuyển nhượng quyền điều hành tập đoàn cho Huy, chúc anh hạnh phúc rồi chuyển đến sống ở Hà Lan.

Bốn người bạn kia vẫn luôn sát cánh bên Huy và Hiền để cùng bảo vệ nhau.

Họ sẽ sống hạnh phúc. Cho Linh được yên nghỉ thanh thản nơi thiên đàng...

15. 15 - Nguyên Linh, Xin MàY HãY Chúc Phúc Cho Bọn Tao!

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua

Không gian cứ ngày ngày thay đổi

Nhưng...

Hình ảnh cô gái ấy vẫn trong tim mọi người.

3 năm trôi qua rồi đây...

My và Khang đã kết hôn và có con trai 2 tuổi...

Mình và Chi cũng có nhóc tì 2 tuổi...

Hiền và Huy, năm nay họ sẽ làm đám cưới. Vào ngày 4/3 - ngày sinh của Linh. Đám cưới ấy, không chỉ kết duyên cho đôi trai tài gái sắc, mà còn tổ chức lễ tưởng niệm cho cô bạn xinh đẹp của họ hay vị tiểu thư quyền quý của thế giới.

Ngày đám cưới..... dù không giục nhưng đến rất nhanh.....

Hơn 1000 người quen của Huy, Hiền và Linh đến tham dự cùng ba mẹ Huy, My, Chi, Minh, Khang. Ba Linh xin mạn phép không tới vì vợ ông vẫn chưa qua được cú sốc mất đi con gái

Ngồi trong phòng trang điểm mà lòng Hiền rối bời. Không ngờ cũng có ngày cô và Huy nên duyên với nhau. Nhưng cái duyên này, nếu không phải Linh ra đi thì đâu có. Hiền cảm thấy có lỗi với Linh. Cô chẳng phải đã cướp mất tình yêu của Linh? Đúng vậy?

Nét hói hện lộ rõ trên khuôn mặt baby của Hiền.

- Em... Có biết Linh, đã nói gì không?

Giọng Huy vang lên trầm ấm, đi kèm theo đó là một cái ôm thật chặt.

- Em...

- Linh nói, cô ấy muốn anh yêu em.

- Vậy... Tình, tình cảm của anh....

Giọng Hiền trầm xuống. Chẳng lẽ Huy chỉ yêu Linh? Và anh ấy chỉ làm theo lời Linh? Vậy thì cuộc hôn nhân ép buộc này là... vô nghĩa?

- Ngốc! Là thật! Em đang nghĩ vớ vẩn gì thế hả! Anh yêu em! Anh yêu em! Tình cảm của anh với Linh, anh vẫn trân trọng, nhưng giờ người anh yêu là em! Hãy tin anh! Hãy sống hạnh phúc với anh, như những gì Linh muốn, hãy sống hạnh phúc với anh, em nhé!

Hiền không nói gì nữa. Cô sẽ đặt tất cả niềm tin của mình vào anh.

Khẽ quay người, Hiền hôn lên bờ môi mỏng đầy nam tính ấy, thật ngọt ngào.

Huy đáp trả thật cuồng nhiệt, tham lam đảo quanh chiếc lưỡi ướt át, mút nhẹ lấy cánh môi anh đào. Lát sau, từ bỏ cánh môi Hiền, Huy nhìn cô trêu mếu:

- Nhất định, em phải bên anh cả đời.

Hiền gật đầu nhẹ.

...

Lễ đường. Vẫn là nơi ấy, nơi định mệnh từng khiến Linh buồn, nơi từng khiến anh biết lo cho một cô gái.

Giờ đây, là nơi anh sẽ kết duyên với cô gái thứ hai khuấy động trái tim, cuộc đời anh; cô gái mà một thiên thần xinh đẹp đã quyết định gửi trao cho Hoàng Minh Huy.

Vẫn là không khí của nhà thờ khổng lồ ấy. Vẫn là cách bố trí ấy. Chỉ là, cô gái đang bước vào là khác.

Hiền bước vào với mái tóc nâu vàng búi cao, lơ thơ vài sợi bên khuôn mặt được make-up nhẹ duyên dáng. Chiếc váy màu tím nhạt trải dài phía sau cùng những đường ren kim tuyến tinh tế mang lại cho Hiền một vẻ cao quý, bí ẩn nhưng không kém phần thu hút. Bó hoa sứ tím phớt được nâng niu cẩn thận trong bàn tay búp măng trắng ngần.

Váy, là chính tay Linh thiết kế. Hoa, là chính công Linh lai tạo, chỉ dành riêng cho Huy cùng lũ bạn của cô. Linh chỉ đồng ý cho họ dùng hoa của cô, vì chỉ họ mới đủ tư cách đối với cô.

Hiền bước đến khoác tay Huy. Anh nhìn cô cười mỉm.

_____không có gì khác so với đám cưới thường_____

Giây phút quan trọng ấy.

Lời nói “Con đồng ý” được phát ra rành rọt từ hai đôi môi kia, nụ hôn nồng thắm kia, là minh chứng đôi uyên ương đã là của nhau.

Hiền và Huy trao nhẫn, nhìn nhau rồi không ai hẹn, cả hai cùng ngược lên, hai cặp mắt cùng nhắm lại...

“Nguyễn Linh, xin mày hãy chúc phúc cho bọn tao...”

...Một khoảng thời gian trôi qua trong tĩnh lặng.

Đa phần khách là những người từng được mời đến đám cưới của anh và Linh, nên không khó để đoán ra cặp vợ chồng kia đang làm gì. Số còn lại, ngu ngơ không hiểu gì nhưng bầu không khí ảm đạm cùng sự im lặng đáng sợ khiến họ chẳng thể hỏi gì.

Huy chợt ôm eo Hiền kéo cô vào lòng. Anh nhìn xuống dưới, cất giọng trầm ấm:

- Thưa quý vị, hẳn hôm nay mọi người đến đây đều không thể không biết chúng ta còn một phần nữa vô cùng quan trọng. Đó là...- Huy ngập ngừng, nhìn xuống Hiền, đôi mắt có xẹt qua một tia buồn...lẽ tưởng niệm bạn gái cũ, đồng thời là vợ “đã từng chưa cưới” của tôi, tiểu thư Nguyễn Linh.

Dứt lời, Huy vội nhìn xuống cô vợ nhỏ. A. Đúng như anh đoán, khuôn mặt Hiền lộ rõ nét buồn. Nét mặt không được tự nhiên lắm.

Hiền hơi chạnh lòng. Thì bây giờ dù sao cô cũng là vợ của Huy mà. Hơi buồn, chỉ là hơi thôi, vì cô tin Huy sẽ luôn bảo vệ cô và YÊU cô, mãi mãi.

“Roẹt”

Rèm được kéo hết vào, giờ bên trong chỉ là một màu đen, tối tăm.

Hiền giật mình, vội ôm lấy Huy, vùi đầu vào vòm ngực ấm áp của anh, hít lấy hương coffee quyên rũ. Miệng không tự chủ mà “a!” một tiếng.

“Phụt”

Màn hình máy chiếu đã được hạ từ lúc nào, và trên đó là hình một cô gái, mái tóc nâu xoã tung bay, khuôn mặt thiên thần hướng về phía máy chụp ảnh, đôi mắt dịu dàng nhìn về phía trước một cách mơ hồ, tà váy hồng phấp phới tôn lên làn da trắng bóc của cô gái ấy...

Nguyễn Linh đang mỉm cười, cô đứng giữa một cánh đồng bồ công anh, đó, là nơi Huy đã đưa Linh đến.

Huy lặng người một chút rồi tiếp tục nói:

- Nguyễn Linh vốn là một cô gái rất xinh đẹp, hồn nhiên, vô tư. Nhưng vì tôi mà cô ấy phải ra đi. - Nhìn Hiền - Cô ấy đã đưa Hiền vào cuộc đời tôi. Cô ấy là thiên sứ mang lại cho tôi những cái vấp ngã và nhờ đó tôi có thể biết cách đứng lên

Một giọt nước lăn dài từ đôi mắt khép hờ của Huy. Mọi người, kể cả Hiền cũng xót xa cho anh.

- Mọi người, hãy dành cho cô ấy một phút tưởng niệm...

“...”

Im lặng. Tiếng Piano vang lên trầm bổng. Hiền nghe, nghe mà thấy đau thay Huy. Mỗi tình đầu ngọt ngào lắm, cô biết chứ!

Tiếng nhạc kết thúc, cũng là lúc Huy cất giọng:

- Nguyễn Linh! Cô ấy sẽ luôn bên ta!

“Bốp bốp”

Tiếng vỗ tay vang lên nhiệt liệt hưởng ứng.

“...”

Bữa tiệc sau đó được tiếp diễn trong mớ cảm xúc hỗn độn của mọi người.

Tuy thế, họ vẫn luôn chúc phúc cho cặp đôi song H bằng những lời tốt nhất.

Tối.

Sau một ngày mệt mỏi, Huy lái xe đưa Hiền về nhà mình.

Hai người chẳng buồn đếm tiền mà thay đồ rồi cô theo anh lên phòng ngủ. Cô đang mặc áo pijama bông màu hồng do anh chuẩn bị, còn anh cũng pijama bông nhưng màu xanh.

Mùa đông rồi, lạnh lắm. Hai người phải mặc vậy mới ấm. Huy nhìn Hiền. Cô mặc bộ này trông dễ thương à nha...

-
- Ít view quá.... Ehehe mà chả sao, vẫn có người view là vui òiiii

16. 16 - Bắt Đầu Lại Với Em

Một nụ cười xuất hiện trên cái mặt “ngáo” của Huy. Anh chồm dậy, ôm lấy Hiền và lăn xuống giường. Hiền đỏ mặt lí nhí:

- Em béo lắm, ôm gì...

- Không lo! Vk anh béo anh ôm mới sướng! Thôi ngủ đi em!

Hiền nhìn bộ mặt cún con kia mà muốn cắn phát. Aiiiii! Anh thật cute mà!

Cô nhìn anh cười thích thú. Cute cute so cute!!!!

Hiền ôm lấy đầu Huy, một chân.., gác lên người cậu và tik tak, Hiền ngủ luôn.

Vùi đầu vào cái thứ mềm mềm trước mặt, vòng tay ôm chặt lấy eo Hiền và cả hai vk ck cùng chìm vào giấc ngủ.

...

Sáng hôm sau.

Một viễn cảnh không thể tưởng tượng ra nổi đang diễn ra. Huy nằm dưới đất, khóc tức tưởi, miệng cứ rên lên. Hiền nằm trên giường, gập nửa người xuống đất, nhắm cái cán tay Huy mà

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Nhai nhai gặm gặm liếm liếm làm Huy cứ vừa đau vừa nhột.

Miệng lại còn “ưm ưm, bít tết dai...”

Đau quá, Huy bật dậy, đánh mắt nhìn về phía kẻ đang “nhâm nhi” cánh tay của mình. Đường như là gặm “bít tết” mãi không được, Hiền chuyển sang liếm liếm mút mút. Gioè thì là “Aaa, ưm, kem kem...”

Huy lắc đầu. Ngủ mơ? Ế mà sao anh lại nằm ở đây? Chắc, chắc phải dạy vợ cách nằm mới được. Áiiiii! Uizaa! Cánh tay chợt nhói lên. Ặc! Cô lại cắn phát nữa! Úhuhuhu! Vk ơi là vk! Tay ngọc tay ngà của ck mà vk lại cắn là sao!!!!

Huy rút mạnh tay về phía mình. OMG!!! Hần luôn vết răng lại có chút máu rơm rớm chút. Trời ơiiii! May là anh mặc áo dài tay nên chỉ hần thôi, chứ áo cộc thì...

Đang định quay sang mắng cô thì...

- Oa oa oa!!!!

Hiền khóc âm lên.

Lúc này, theo đà tay Huy, thân trên cô cũng trượt xuống và giờ là cô bị đập đầu xuống đất.

Đau!!!

Hiền khóc to hơn.

Huy hoảng lên, bối rối chẳng biết làm gì.

Hiền nhìn thấy Huy qua làn nước mắt, vội ôm lấy anh.

- Ừm...Huy ơi, vk đauuu...

- Phù phù! Vk xem ck thối hết đau chưa?!

- Ừ... hức! Ck phun nước bọt làm bắn đầu vkkk!

- ...

Huy đỏ mặt.

“Ting!”

Một ý nghĩ loé lên trong đầu Huy

- Hiền à!

- ?

Hiền nghiêng đầu

- Vk thích ăn bít tết?

- (gật)

- Kem?

- (gật)

- Thế hôm nay ck dẫn vk đi ăn nhaa!

- (gật kịch liệt)

- Nhưng vk phải trả công cho ck đã!

- (nghiêng đầu nhú mày)

- Đây này (chọc chọc vào môi)

- (gật gù)

Hiền bỗng nhồm lên thơm “Chụt” một phát vào môi Huy rồi nhe răng cười

- Đi đi... Ck đáng yêuuuu!

- Yêu vk quá cơ!(bẹo má cô) Thôi thay quần áo đi ck cho ăn sáng!

- Ăn sáng bằng gì??

- Tùy em!

- Mỳ trứng thịt băm!

- Em không thay quần áo em nhìn nhé!

- A a!

Hiền vội vào nhà vệ sinh nhưng chưa đầy hau giây lại chạy ra

- Ckkk!! Quần áo vk!

Huy nhìn vợ rồi bước đến tủ quần áo gần đó lấy ra một chiếc váy cộc tay màu hồng và một chiếc áo sơ mi trắng.

Hiền nhận lấy và vọt vào trong thay. Lát sau, Hiền bước ra thì thấy Huy đã ngồi đó, cầm một đôi tất và mấy thứ nữa.

- Ngồi xuống đây. (Chọc chọc vào chỗ bên cạnh)

Hiền ngồi xuống, đung đưa hai chân.

Huy ngồi xuống đất, khoanh chân lại. Nhẹ nhàng nâng bàn chân Hiền lên, anh từ từ đưa chiếc tất vào. Nó dài đến gối và có màu trắng và in hình cherry rất cute. Huy cẩn thận đeo từng cái tất vào chân Hiền. Cô thì cứ ngồi ngẩn Huy. Sơ mi đen mở hai cúc trên rất lãng tử, quần Jeans và tóc đánh rối.

Đi tất cho cô xong, Huy bắt đầu sửa lại mái tóc cho Hiền

(Hiền:Stylist?

Tg:Đúng rồi em cũng nghệ thế!)

Anh chải lại mái tóc cô, tẩy lông và thắt lại bằng một sợi ruy băng hồng. Huy còn cẩn thận thoa kem chống nắng cho Hiền và tô một chút son dưỡng môi cho cô. Vuốt lại mái cho bớt rối, Hiền nhìn mình trong gương

- Oaa! Ck giỏi quá!

- Uầy, vk đẹp sẵn rồi mà!

- Nịnh bợ!

Hiền cốc một phát vào đầu Huy đau điếng. Huy nhăn mặt trừng mắt nhìn Hiền làm cô xụ mặt. Nhận ra cái sai của mình, Huy vội kéo tay cô:

- Vk à! Muộn rồi đi ăn mỳ kéo hết!

Nghe đến mỳ là nét mặt Hiền lại rạng rỡ. Cô hí hửng đi theo anh.

Bạn Cadillac của Huy dừng lại trước một quán mỳ thịt băm tên là Ngon Xoắn Lưỡi trông có vẻ cũ.

Hiền lon ton theo Huy bước vào. Anh nhìn bác chủ quán và gọi:

-Bác ơi! Hai mỳ trứng thịt băm và hai sữa đậu nành nhé!

-Uk!

Bác chủ quán đáp.

Hiền nhìn mọi người ăn mà nuốt nước bọt ừng ực. Huy nhìn cô mà phá lên cười.

- Gì?

Cô đỏ mặt

- Khục khục... Nhìn em nuốt nước bọt kìa!

- Ừ! Ai bỏ đói mình cả tối hôm qua ý nhỡ? Ồ, con heo nào ăn hết cả hai cái bánh ý nhỡ?

Hiền liếc xéo Huy. Mười phần thì năm phần tức, hai phần dỗi, ba phần nguy hiểm

- Ồ, ai ý nhỡ??

Huy bày ra cái bộ mặt ngu khối biết.

- Á à! Chối à! Chết nàyyyy!

Hiền dướn người sang bên kia bàn, nhéo má nhéo mũi anh, đã thế còn tha hồ đào bới máu tóc hoan hảo của bạn hot boy Minh Huy biến yafnh cái tổ gà.

Mãi lúc sau bác chủ quán mới bê ra hai bát mì to cùng hai cốc sữa.

Hiền dùng tay và nhìn bác mỉm cười:

- Cháu cảm ơn bác!

- Không có gì! Cô bé dễ thương ghê!

- Dạ!

- Thôi cháu thử đi có ngon không?

Hiền gạt đầu và lấy ngay dưa ra gấp một gấp đưa lên miệng. Mở to mắt, đánh rơi dưa, Hiền khiến cả Huy và bác chủ quán phải hốt hoảng. Nào ngờ, Hiền phán:

- Aaaaaa!!!! Ngon kinh khủng khiếp!

Hai người kia cười cười rồi bác chủ quán đi ra và Huy cũng bắt đầu ăn. Anh ăn nhưng ánh mắt cứ hướng Hiền mà đáp.

Hiền ăn xong, hai tay chống cằm nhìn bạn Huy. Bạn Huy gấp án mắt bạn Hiền thì cười.

....

Sau đó, Huy đưa Hiền đi chơi ở công viên. Huy đòi chơi tàu lượn siêu tốc, Hiền bắt đi nhà ma, Huy lại muốn đu quay dây văng, Hiền lại muốn đĩa bay....

Kết quả là một cặp hot boy and girl tung tăng khắp nơi đồn đổ trái tim của bao người.

5h chiều.

Huy và Hiền đang ngồi ăn kẹo bông ở gần khu rừng nhân tạo của công viên. Cô cầm hai cái màu hồng, còn Huy cầm một cái màu trắng.

Hai người vừa ăn vừa nói mấy chuyện tào lao. Thỉnh thoảng còn bật cười rõ to. Chợt, Huy lay lay người Hiền

- Vk à! Vào kia chụp ảnh đi!

- Đâu? Ck mắt lé à?

- Kia kìa! Xa xa kìa! đó đó!

- Ấy gù! Xa lắm trăm mỗi chân tại hạ thích thì đi một mình đi. Trăm cần tìn dưỡng.

- Đii đii vk à! Vk yêu! Vk yêu! Vk yêu à!

- Trăm mooooi!

- Vậy trăm lên tại hạ sẽ công!

Hiền nghe thấy nhe răng cười toe toét, nhảy phóc lên lưng Huy mà yên vị. Huy hài lòng công con heo nhỏ đi đến chỗ chụp ảnh.

Hai vk ck tạo dáng rất kiu khiến mấy cặp gần đó phải GATO.

Đang ngồi xem ảnh, bỗng Huy cười gian, giật lấy một tấm ảnh có hình Huy ôm eo cô và thơm chụt lên má cô. Hiền hét lên,

- Á!! Trả đây! Tấm đó kì lắm!!

- Há há! Ck lấy rồi!!! Của ck của ck!

- Ừ chịu! Trả vk!!

- Thơm?

- Hó?

- Thơm nè (chọt chọt má)

Hiền dướn người lên chu môi. Huy tưởng bỏ, nhắm tịt mắt, thế là, vâng, bạn Hiền giật ngay tấm ảnh trên tay bạn Huy và cho vào túi áo.

- Ehehe... Cáo già đã bị thỏ non đánh lừa! 1-0!

- Á à! Này thì thỏ non!

Huy quay mặt đi lục đục gì đó.

- Á!!!!

Tiếng hét thất thanh vang lên. Hiền...

Huy giật mình quay người lại.

Cô ấy... biến mất?

Huy hoảng hốt.

Hiền đâu?

Cách đó không xa, lấp ló tà váy màu hồng đang bị lê dưới đất.

Huy không suy nghĩ, đuổi theo ngay.

Người anh yêu đang gặp nguy, anh, phải đuổi theo, tìm lại Hạnh_Phúc_Mới

17. 17 - Đánh Ghen Hội Đồng_mình Huy, Anh...?

Huy đuổi theo, không kịp...

Heo nhỏ, em đừng làm sao nhé!

Chờ anh, heo nhỏ, nhất định phải chờ anh!

....

Hiền lơ mơ tỉnh dậy ở một nhà kho.

Tay chân bị trói chặt bằng xích rồi.

Khốn nạn, đứa nào!

Chợt,

Một ả nâng cằm cô lên

“Chattt”

- Mày...

Hiền nhìn đứa trước mặt bằng ánh mắt nãy lửa khiến ả giật mình.

Chà, thì ra là ả thanh mai Hà Mai Áng của bạn Minh Huy, admin của page “Yêu anh Minh Huy và Anti con Phạm Minh Hiền” đây!

Xinh đấy, nhưng mà son phấn kinh thế!

Ả cười.

- Chắc mày biết tao là người tình thân mật nhất của anh Huy thời chưa có mày, phải không cưng?

-...

Hiền im lặng. Cái cô để ý hơn là lũ con gái đứng sau đang lăm lăm mấy cái thanh gổ.

- Ấy, tao muốn “yêu” với anh ấy lần nữa và đàn em tao cũng thế. Nhưng mà lần đầu tiên thì con Nguyên Linh kia nó xen vào, rồi thì... mày biết đấy.

-...

- Bọn tao đang đi chơi thì gặp hai người họ. Bọn tao chen vào đẩy con Linh ra. Áhahaha! Đấy mày thấy kết quả khi chen vào giữa bọn tao và anh Huy chưa? Giờ hãy tránh xa anh Huy của bọn tao, nghe chưa?

-...

- Ê sao không nói gì?

- Sorry. tôi không understand tiếng chó nhanh lắm. À mà trên người Hoàng Minh Huy có gì để chứng minh anh ấy là người của các cậu? Bộ phận nào của anh ấy ghi tên các cậu?

Hiền nói mà lòng dấy lên một nỗi lo nhẹ. Khi đang làm quen với cô, anh hay ra ngoài lắm, bảo gặp đối tác nhưng mà cô thấy...

- Hà... Cô em yên tâm, để tụi chuy cho cô em xem bằng chứng nhé! Mấy em!

Một lũ con gái bước ra. Nhìn mặt đứa nào cũng non choẹt, đã xấu cứ thích trát cả tấn phấn lên mặt. Hiền phát ón.

Bọn chúng tiến lên cùng mấy đứa cầm gổ . Nhìn bộ mặt gian xảo của bọn chúng hiền chợt thấy lo.

Áng lên tiếng:

- Nào cô em, nhìn xem chồng cô em đã làm gì với chúng ta nhé.

Chiếc hộp trong tay đứa con gái đầu tiên được mở ra.

Tấm ảnh đầu tiên_cú sốc đầu tiên của cô

Ả Áng đang nằm trên giường, không mặc gì, bên cạnh là... Minh Huy, anh ôm ả thắm thiết, đầu, đầu gục lên vai ả, môi còn đặt lên vai ả...

Đôi mắt sắc sảo của Hiền nhìn chăm chú vào bức ảnh, cố gắng tìm ra một dấu vết của photoshop. Không, hoàn toàn không.

Hiền gục đầu.

- Chưa hết!

Ả Áng tiếp tục

Con bé đứng trước mặt cô lấy ra thêm một tấm ảnh nữa.

Lại là anh và ả, đây là cảnh ân ái giữa hai người. Cái này, không thể chối, cổ Minh Huy, đeo chiếc vòng bạc mà chính Hiền đặt, tặng Huy mấy ngày trước khi cưới.

Cô khóc, răng cắn chặt môi đến rỉ máu.

Minh Huy, anh giỏi lắm. Làm Linh đau chưa đủ, anh còn thừa hơi đụng đến tôi à?

Tôi biết rồi, tôi chỉ là đồ chơi, à, là một trong những đồ chơi của anh mà thôi, chỉ là tôi có sức lợi dụng cao hơn nên anh mới cưới chứ gì?

Tôi thật sai lầm khi tin tưởng anh mà!

Hiền khóc, nước mắt cứ lăn chả rơi. Ả Áng và những con nhỏ khác cười vang. Ả ra lệnh cho đám đó rời đi. Mấy con cầm hộp ảnh còn liếc cô khinh bỉ rồi ném vào cô những chiếc hộp đó, ảnh rơi lả tả xuống đất.

Qua làn nước mắt, Hiền nhìn thấy những cảnh thân mật của Huy và mấy ả kia. Cái vòng, bằng chứng ấy, anh không thể chối cãi.

Cô hận , hận anh

Bố mẹ rời xa cô về nơi tuổi vàng chưa đủ hay sao?

Anh còn muốn rời xa cô về với những đứa con gái đó?

Hiền thở dài trút nặng nề. Hít một hơi lấy sức, cô phải thoát khỏi đây.

Nhìn xung quanh có gì có thể giúp mình.

Không có gì.

Cô phải sử dụng tuyệt chiêu thôi.

Hiền căng xích ra

Cắn chặt môi, Hiền dùng hết sức bình sinh, dùng hai chân đạp mạnh vào xích.

Crắc...

Tốt, may là xích cũ nên sắp đứt.

Hít hà....

Hiền đạp phát cuối vào xích và ...

Nó đứt.

Mắt xích chỗ tay Hiền cũng đã sắp đứt, tay cũng chảy máu rồi. Cô đạp mạnh tay vào tường.

Ai....

Trật khớp tay rồi, may mà xích đã đứt.

Hiền liếc qua đồng ảnh. Huh.

Cô lượn nhanh vài tấc rồi chạy nhanh về phía cửa.

Ha, trên đồi, nhà kho này trên đồi.

Hiền chạy thẳng luôn xuống chân đồi. Lấn mình vào rùng cây, Hiền có thể trốn đám vệ sĩ của Áng một cách dễ dàng.

Cô có thể xuống đồi một cách nhanh chóng và dễ dàng vì cái đồi cũng không đến nỗi dốc.

Nhưng...

Hiền chạy thẳng về biệt thự của MÌNH.

Người hầu trong nhà thấy tiểu thư đột nhiên trở về trong bộ dạng nhếch nhác này thì hết hoảng.

- Tiểu, tiểu thư?

- Giúp tôi thay đồ!

Gia nhân ai nấy đều vội vàng lafem theo ngay.

Chỉ nửa tiếng sau, Hiền đã bước xuống với bộ dạng hoàn toàn mới

Mái tóc đã được cắt ngắn ngang vai, làm xoăn nhẹ và nhuộm màu tím đỏ.

Đôi môi được tô son màu tím phớt.

Cô mặc áo crop top đỏ và quần short đen, đi giày thể thao đinh tán màu đen kết hợp cùng găng tay da đen nốt. Cô bước ra và lái con Ferrari mui trần màu đỏ đến thẳng nhà Minh Huy, nơi anh đang thấp thỏm nghĩ ngợi về nơi Hiền đang bị giam giữ.

Nắm chặt xấp ảnh của ả Áng trong tay, Hiền không kìm nổi một giọt nước mắt lăn dài. Cô nhanh chóng gạt nó đi và lao nhanh hơn.

Ketttt

Xe Hiền phanh gấp ngay trước cửa biệt thự Huy. Cô đạp cửa xông thẳng lên phòng khách tìm Huy.

Chưa để anh hết bàng hoàng, Hiền đã ném nguyên xấp ảnh vào mặt anh.

- Xin lỗi vì lãng nhăng theo anh mấy năm nay cản trở công sự của anh, ok? Giờ tôi sẽ dọn đồ và chuyển đi để anh đỡ tốn tiền, nhé?

Huy bức xúc đứng lên

- Cô là ai mà vào nhà tôi làm càn?!

- Huh.

Hiền tiến sát vào mặt Huy, nâng cằm anh lên, nhìn xoáy vào đôi mắt anh

- Nhìn cho kĩ bộ dạng này của Phạm Minh Hiền này! Đây mới là con người của tôi! Hãy quên cái con người kia đi và đừng bao giờ tìm tôi nữa !

Huy giật mình khi nhận ra khuôn mặt trước mắt mình.

- Hiền, em...

- Tôi chưa chết! Hãy xem và cho tôi một lời giải thích! Cho anh hạn 1 tuần cho một lời giải thích hợp lí!

18. 18 - 1 Tuần Không Có Em

Hiền nói xong thì nhếch môi nhìn Huy khinh bỉ rồi quay bước đi.

Để lại anh bàng hoàng.

Heo nhỏ?

Chúng đã cho heo nhỏ của anh xem cái gì?

Chẳng lẽ....?

Huy cầm vội một tấm ảnh lên xem.

Hai tấm,

Ba tấm,

Bốn tấm!

Huy mở to mắt, trời ơi...!

Đây, đây...

Huy ôm đầu gục xuống đất.

Anh thật sự không nhớ mình đã làm gì.

Thật sự, anh không hề nhớ!

Cố gắng lục lại trí nhớ, Huy chỉ nhớ mang máng, mỗi tối anh đi uống rượu với đối tác thì đều tỉnh dậy ở một khách sạn.

Hay là...anh bị chuốc thuốc?

Huy đứng phắt dậy, quyết định nhớ cấp dưới điều tra.

-...

- Ừ

-...

- Giúp tôi điều tra những hôm tôi đi tiếp đối tác thì ai đã đưa tôi về khách sạn!

-...

- Ừ

Huy cúp máy, lao ra ngoài lấy xe lái đi đâu đó, không quên vứt đồng ảnh vào thùng rác

“Heo nhỏ, anh thật sự vô tội mà...”

Nhưng hành động đó của anh, thật không thể ngờ, đã lọt vào tầm mắt của một tên nhà báo chuyên nghiệp của toà soạn Con Gà

Ở một nơi khác, một đứa con gái có khuôn mặt đầm nước mắt đang mượn rượu giải sầu.

Quán bar xập xình tiếng nhạc.

Hiền cứ thế nốc hết những chai rượu Bourbon.

Cô cứ uống, cứ khóc.

Mặc kệ những con mắt dâm dăng đang nhìn mình.

- Hiền!

Cô ngược mặt lên.

Là Chi, My, Minh và Khang.

Minh lắc vai cô

- Hiền! Mày có điên không hả!

- Tao... Mày buông tao ra! Thế giới này chẳng ai cần tao nữa!

- Còn cả bọn tao mà! Mày có chuyện gì từ từ nói! Đừng dùng đến rượu để giải sầu!__My gắt

- Bọn mày... - Hiền nhìn lũ bạn - Kết thúc rồi, thật sự kết thúc rồi...

Bốn người kia nhú mày nhìn nhau khó hiểu rồi ngay lập tức vỡ lẽ.

Chi nhìn Hiền dụi dằng nói:

- Còn bọn tao mà, mày đừng bi quan, bọn tao luôn bên mày.

Hiền nhìn bạn đau khổ rồi ôm chầm lấy cô bạn gào khóc:

- Cảm ơn mày! Cảm ơn tất cả bọn mày!

Nhìn con bạn thân như thế thì bọn kia không khỏi đau xót.

...

Lát sau, Khang lái xe chở mọi người về biệt thự của mình.

Đỡ Hiền nằm lên giường, bốn người kia nhìn nhau. Khang giờ mới cất lời, giọng cậu lạc hẳn đi vì tức giận.

- Thằng kia, nó làm gì mà để con Hiền ra nông nổi này...

- Khang! Khang! Nhìn xem có gì này! Khang!

Khang giật mình. Là My đang xem tin tức gọi cậu.

Cậu nhanh chóng đến bên My và giật lấy cái máy tính bảng.

- Tao, tao đang đi rà soát xem có ai phát hiện nó đi bar và khóc không thì...

My ôm đầu khóc.

Khang dùng một tay ôm cô vào lòng, tay còn lại cầm Ipad

Minh và Chi cũng chạy lại xem.

Sững sờ.

Là những tấm ảnh ân ái giữa “bạn thân” Minh Huy và ả Áng hay mấy đứa con gái khác cùng cái tí tít Thiếu gia Hoàng Minh Huy ngoại tình!

Chi giật phắt cái Ipad và ném vào tường, nó vỡ tan tành.

- My, tao sẽ đền cho mày sau. Huh, tao không thể tha thứ cho thằng HOÀNG-MINH-HUY!!

Chi gầm gừ, cô giật cái áo khoác trên giá treo và lao thẳng ra ngoài, lấy xe của Khang và chạy đi tìm Huy.

Minh thấy tình thế không ổn liền mượn motor của Khang đuổi theo Chi ngay.

Còn lại Khang với đôi mắt đỏ ngầu giận dữ và My đag khóc cùng cô gái nằm nửa mê nửa tỉnh. Cả ba người, ba trạng thái, chung một ý nghĩ

“Hoàng Minh Huy, mày phải trả giá!”

...

Chi và Minh tìm thấy Huy ở quán bar Danger, anh đang đứng nói chuyện với quản lí.

“Bốp!”

Chi lao thẳng vào đấm cho Huy một phát.

- A!!!

Huy hơi hét lên và theo phản xạ của người có võ đấm ngược lại, tuy nhiên Chi không phải dạng vừa đâu, võ nghệ tinh thông, là sát thủ chuyên nghiệp ẩn danh, cô lập tức vặn ngược tay Huy lại, đập mạnh thân hình to lớn ngã xuống.

“Rầm”

Tất cả mọi bguowfi trong bar tản ra xung quanh, nhạc ngưng hẳn.

Nhận ra người trước mặt là ai, Huy nhếch mép cười khổ:

- Vậy là mày biết rồi

- Mày đã làm như thế mà không biết xấu hổ à! - Chi xách cổ áo Huy lên

- Hừ, mày cũng không tin tao. Vậy thôi chiến luôn.

Huy lai vào dsasnh Chi nhưng bị Minh ngăn lại

- Mày hãy nghĩ cách giải thích với Hiền đi trước khi quá muộn!

Minh đã cố gắng lắm để không sấn tới đấm Huy vài cái.

Nói xong, Minh khó khăn lắm mới đưa được Chi về.

...

Ở nhà

Hiền không còn ở trong phòng...

Chi, Minh, My, Khang vừa tìm vừa khóc gọi tên cô đến khản cổ,...

Gọi cô thì nhận được câu “Thuê bao...”...

Hiền vẫn biệt tăm vô tích.

...

Tại một biệt thự khác, lẩn khuất sâu trong hẻm.

Đối diện Hiền là một chàng trai trẻ có khuôn mặt điển trai, mái tóc nâu kiểu undercut vuốt ngược đầy nam tính.

- Giờ em tính sao?
- Em không biết nên dựa vào ai nữa.
- Còn lũ kia?
- Em không muốn làm phiền bọn chúng nhiều nữa.
- Vậy... Còn anh?
- Em...
- Em còn có người anh trai này, đừng cố gắng chèo chống một mình.
- Cảm ơn anh!

Hiền ôm lấy người con trai ấy.

Đó là anh trai cô, Phạm Tuấn Anh. Anh đã luôn sát cánh bên Hiền suốt những năm thán buồn bực.

....

Một ngày trôi qua thật buồn bã.

Tối hôm đó, Hiền ngủ ở nhà Tuấn Anh.

Anh thức trắng nguyên một đêm để trông em gái. Nhìn sắc mặt xanh xao của cô anh thấy xót quá! Bao nhiêu năm đơn phương thế là chưa đủ à?

Anh dành nguyên một đêm để suy nghĩ, cũng như một ai đó ở nơi kia.

Có phải anh sai rồi?

Có phải anh đã theo men rượu làm chuyện xằng bậy đó?

Anh nhớ em nhiều lắm, heo nhỏ!

Tha thứ cho anh một lần thôi!

...

Sáng hôm sau

Chi nhận được một tin nhắn từ Tuấn Anh

“Chi, con bé đang ở chỗ anh, em và ba đứa kia đến đi, số 24 ngõ 24 đường Hai Mươi Tư”

Cô vội vã lôi mọi người đến ngay.

Hiền vẫn ngủ. Có vẻ hôm qua là một ngày mệt mỏi đối với cô.

Năm người kia nói chuyện với nhau.

Nói chuyện....

Nếu như có 100 câu truyện thì có 99 câu truyện là về Huy và Hiền.

Năm người ở đây, là năm trong tất cả bảy người mà Hiền tin tưởng nhất, kể cả bố mẹ cô.

Họ nói chuyện đến gần trưa thì lên xem Hiền đã tỉnh chưa.

Lên đến nơi.

Hiền vừa bước ra từ phòng tắm, tóc vẫn còn vươn hơi ẩm của nước.

Cô mặc pijama bông trắng, nhìn rất đẹp nhưng khuôn mặt yêu kiều lại toát lên một nét buồn.

Cô nhìn mọi người cười một cái

- Anh, bọn mày, từ giờ Phạm Minh Hiền sẽ bài xích con người Hoàng Minh Huy ra khỏi tâm trí, tất cả mọi thứ sẽ bị lãng quên nên mọi người đừng nhắc tới. Em đã quyết định rồi

- Nhưng em còn là vợ cậu ta...
- Em đã gửi đơn ly hôn và nhận lại cho cậu ta.
- Vậy anh tôn trọng quyết định của em.
- Bọn tao cũng thế.

...

Ở một nơi khác, người con trai đang đau khổ.

Ừ anh sai rồi

Anh sai rồi

Anh biết lỗi rồi

Heo nhỏ tha thứ đi

Xin heo nhỏ mà...

Một tuần trôi qua trong sự thờ ơ của cô gái và nỗi đau của chàng trai.

Tối ngày thứ sáu, Khang nhận được tin nhắn của Huy.

“Bảo Hiền, tao tôn trọng quyết định của cô ấy, tao đã kí vào đơn ly hôn, bảo cô ấy tao thật sự vô tội, hai ngày nữa hãy đến toà án”

“Uh”

Khang tắt điện thoại, đến kể lại với Hiền.

Cô cười buồn.

Ừ

Không sao

Chỉ là nỗi đau nhất thời thôi

Rồi sẽ qua mau thôi

Nỗi buồn rồi sẽ trôi theo gió

Nụ cười cũng tới thôi mà...

Hai ngày sau...

Tuấn Anh được phép đến thay Hiền sau khi được sự đồng ý của toà án và cô.

Huy thất vọng

Anh đã mong được nhìn thấy Hiền lần cuối.

Dù là giận

Hay hận anh cũng được

Anh sẽ chịu hết, chỉ cần anh được thấy cô lần cuối là đủ!

Phần đời còn lại, anh sẽ cố gắng sống mà không cần cô, anh sẽ cố gắng gượng vượt qua quá khứ để sống tốt thôi!

...

Chạm mặt Tuấn Anh, Huy hơi cúi đầu.

Anh trai của cô ấy, phong thái thật là giống cô.

- Hờ, đây là Thiếu gia Hoàng Minh Huy phải không nhỉ?

-...

- “Thiếu gia” thật biết cách làm khổ người khác mà! Làm khổ tiểu thư Nguyên Linh chưa đủ lại làm khổ em gái tôi à? Có biết tập đoàn của tôi ngang hàng với tập đoàn của nhà họ Nguyên không? Có tin tôi búng tay một cái là tập đoàn của cậu đi tong không? Có tin tôi nhấn phím Enter một phát hay truyền lệnh xuống dưới là nhà anh khuyňh gia bại sản không? Cười em gái tôi mà làm chuyện hèn hạ đó hả? Nhục thay cho dòng họ mấy người có một thành viên như thế!

- ...

Huy không biết nói gì.

Quả thật mọi sự đúng như lời Tuấn Anh nói. Nhục.

Thật nhục

Nỗi nhục này có khi không thể xóa bỏ

Nỗi nhục này sẽ được hằn sâu vào Huy để anh nhớ mãi

...

Sau 1 tiếng ngồi bên trong phòng nghe phán quyết, cuối cùng thì Hiền và Huy không còn quan hệ gì nữa.

Sợ chỉ đổ nổi duyên hai người đứt thật rồi, đứt thật rồi

Thật sự, Huy mong một phép màu nào đó, sẽ nối lại nó

Hay một nàng tiên sẽ đưa hai người lại bên nhau lần nữa.

Huy thật sự chỉ yêu mỗi mình Hiền mà thôi.

Nhưng mọi sự đã rồi, kết thúc rồi!

Không còn gì để níu giữ

...

Tuấn Anh trở về nhà.

Bốn người kia thấy thì đứng dậy hỏi chuyện

Nghe câu trả lời của anh thì tất cả cùng gật đầu.

Hiền ngồi trên bậc cửa sổ cũng khẽ cười, lòng cô cũng nhẹ hơn hẳn

Cũng tại cô quá ngu ngốc khi yêu anh thôi

Từ giây phút này, cái tên Hoàng Minh Huy và tất cả những gì liên quan đến người đó sẽ bị bài xích khỏi tâm trí Phạm Minh Hiền.

=D Tg đã trở lại mn ới!

Sau hai tuần bỏ bê =) (tại lười ý mà) tg đã đăng liên tiếp 3 chap cho mn nhé.

Cảm ơn mấy bạn đã vote cho truyện nhá =D Hi vọng mn sẽ tiếp tục view và vote cho truyện tg nhé. (À không vote cũng được thôi tg thích view nhiều hơn mà =3)

Truyện của tg có vẻ hơi giống dropfic nhỉ?

Sắp hết kì nghỉ của tg rồi nên tg sẽ đăng chăm chỉ hơn, một tuần có thể có 4-5 chap cho mn đọc nhé

Có thể tg sẽ đăng ít hơn hoặc nhiều hơn dự kiến vì một số lí do chưa thể biết trước được nhưng mà không phải là bận thì đâu nên lí do chỉ có thể là:

1, tg để quên máy ở đâu đó =333

2, tg lười=33

Tuy nhiên lí do thứ 2 vô lí hơn nên lí do chắc chỉ có cái 1

Truyện sẽ còn dài dài nên mn tiếp tục theo dõi nhé =D

À tg rất thích tên của bạn @ketta969 nha

Cuối cùng thì tg muốn nói

A-li-ga-tô tất cả mọi người!

__Sky__

19. 19 - Nên Vui Hay Buồn ?

Mưa qua

Trời sáng

Không có anh

Nhưng em vẫn sống tốt!

__Sky__

Tối hôm qua Hiền ngủ sớm nên sáng nay dậy tâm trạng rất tốt, tưởng chừng như sự u sầu hôm qua đã bị rửa trôi đi mất.

Tối hôm qua Anh, My, Chi, Minh, Khang cũng ngủ rất ngon.

Sáng hôm nay tâm trạng ai cũng tốt nên Anh rủ mọi người cùng đi chơi.

...

Lát sau

...

Anh và Hiền bước xuống, mặc đồ đôi, áo phông đen in hình cáo trắng và quần jeans

My và Khang diện thun đỏ sọc trắng, My mặc váy ngắn đen còn Khang mặc quần bò

Chi mặc váy ngắn màu xanh rêu còn Minh áo phông cùng màu và jeans

Tất cả cùng ngồi lên con limousine bạc mui trần của Anh và thẳng tiến đến công viên giải trí

...

Ở một đầu thành phố, cô gái cùng anh trai và bạn bè chơi đùa thoải thích.

Nào biết đầu kia, chàng trai đang vật vã trong cơn đau khổ và mượn rượu làm bạn, mặc kệ bạn thanh mai an ủi, quyến rũ ra sao.

...

Huy mệt mỏi dựa lưng vào tường

Thứ tình cảm này, thật đúng là nguy hiểm mà...

Cười không được thì không nói, giờ thì cười rồi mà không giữ được mới nói, đau, đau lắm!

- Phạm Minh Hiền! Em đi, đi luôn đi!

Ả Áng đang mê mẩn ngắm thân Huy nghe thì giật mình.

“Huh, anh Minh Huy vì ả ta mà thế này đây! Bị tao bắt chưa đủ để mày hoảng à? Được rồi, tao sẽ chơi đến cùng, cho mày biến khỏi tâm trí anh Huy, à không, tốt nhất nên biến khỏi thế giới này luôn đi!”

Huy nhìn bạn thanh mai “tốt bụng”

- Áng, tớ phải làm gì?

- Quên cô ấy đi!

- Tớ, còn yêu cô ấy!

Lời nói đó của Huy đã khiến Áng tức giận hơn.

Huy cứ nói hết tâm sự mà không hề biết ả thanh mai kia là một con rắn độc có hạng...

Ừ thì trước khi quen Linh và Hiền, Huy có quan hệ với Áng rất nhiều lần, nhưng chỉ là lúc anh đắm chìm trong men rượu, không hề biết gì...

Không thể trách anh được...

Ở ngôi biệt thự đó,

Một chàng trai cứ điên cuồng nốc rượu, điên cuồng đập phá đồ đạc...

Một con rắn độc giả người cứ liên tục dùng những lời mật ngọt đẩy hình bóng người yêu cũ ra khỏi đầu chàng trai và nạp hình ảnh quyến rũ của mình vào đầu chàng...

...

Hôm nay Hiền chơi rất vui.

Từ sáng đến tối, Tuấn Anh và mọi người luôn làm cô cười.

Ha... Đúng là cô có anh trai và bạn bè tốt thật!

...

Tối, 7h

Tại một nhà hàng sang trọng mang tên Gia Đình Hạnh Phúc

Tuấn Anh, Hiền và mọi người đang dùng bữa ở đó.

Cô gái nhân vật chính ăn một cách ngon lành.

Cho đến khi...

Chàng trai kia khoác tay con rắn độc bước vào...

...thu hút mọi ánh nhìn.

Ả Áng sau một hồi thuyết phục thì cũng đưa Huy ra ngoài ăn tối được.

Huy mặc vest đen, ả mặc chiếc đầm đỏ chói ngấn không thể nào ngấn hơn nữa.

Nhìn ả khoác tay Huy thân mật, Hiền bỗng thấy nhói trong tim, tay đang cầm dao và nĩa run bần bật, ánh mắt sắc lẹm chiếu về cặp “thanh mai trúc mã” kia.

Cảm thấy có người đang nhìn mình, Huy và ả cùng quay đầu lại nhìn.

Anh hoảng hốt.

Là cô ấy?

Cô ấy đang ở đây?

Huy thật sự muốn chạy đến ôm Hiền vào lòng

Nhưng,

Nhưng giờ họ còn là gì của nhau?

Hiền à?

Em muốn vậy, phải chứ?

Ừ anh tôn trọng quyết định của em.

Nhìn em kìa

Em đang găm vào tim anh cái ánh nhìn căm hờn, giận dữ.

Em giận anh à?

A...

Em khóc?

Em đừng khóc?

Em khóc, anh đau lắm!

Cả ba cứ nhìn nhau, cho đến khi Tuấn Anh, My, Chi, Minh, Khang khuyên Hiền nên ăn tiếp.

Cô không nói gì, đứng phắt dậy, chạy đến bên Áng

“Chatt”

- Chào cô, cái này tôi trả lại cho hôm trước

“Chattt”

- Cái này là vì cô dám đụng đến tôi. À mà Minh Huy ...

Minh Huy nhìn cô đầy mong chờ.

Huh, nghĩ cô tha thứ cho anh?

Sai bét!

“Pặc”

Hiền giựt phắt cái vòng trên cổ Huy mà cô tặng anh lúc trước

- Cái này... Anh không xứng!

“Pặc”

Cô giựt nốt cái trên cổ mình

- Ừ thì tôi thừa nhận là còn yêu anh, đáng lẽ tôi phải đeo nó, nhưng mà, chắc, vòng đôi mà chỉ một người đeo thì nghĩa lý gì chứ?

Nói xong thì cô quay bước, đi ra khỏi nhà hàng, không quên liệng hai chiếc vòng xuống sông, miệng cô khẽ thốt ra một câu

“Hãy để biểu tượng của anh và em trôi theo nước vĩnh viễn anh nhé...”

Trong quán, Huy còn đang ngỡ ngàng thì Tuấn Anh, My, Chi, Minh, Khang đã chạy theo Hiền, không quên nhìn lại Áng một cách căm thù.

Ả thì tiếp tục lay lay tay Huy kéo anh đi ăn ở chỗ khác, chứ ở đây tiếp để nghe dân đen bàn tán à?

...

Hiền ngồi bên bờ sông, mắt lơ đãng nhìn dòng nước xiết.

Đau một lần chưa đủ à?

Sao anh còn cào xé trái tim em lần hai

Lần ba?

Em không đủ mạnh mẽ đâu anh à!

Hiền tựa đầu lên đầu gối.

Ừ

Có ai hiểu mình đâu?

Hay là chết đi?

Hiền cười khẽ với cái ý nghĩ của mình.

Ừ chết đi

Chết được về với bố với mẹ,

Chẳng phải tốt hơn sao?

“Xoẹt, bùm”

Một tia sét rạch ngang trời mở chỗ cho những hạt mưa rơi xuống đất.

Chà...

Thời tiết

U ám thế này chắc là cũng muốn cô về với bố mẹ?

Ừ

Rồi tất cả sẽ ổn khi cô về với bố mẹ thôi

Ừ

Nhắm mắt, buông tay, để lại tất cả.

Rồi bình minh sẽ lên

Mọi việc sẽ bình thường lại thôi!

“Hiền!!!!”

Cô nghe loáng thoáng tiếng người gọi mình trong mưa

Anh Tuấn Anh!

Hà My!

Vân Chi!

Nam Khang!

Nhật Minh!

Xin lỗi mọi người!

“Tùm”

Thân thể bé nhỏ ngã xuống dòng nước xiết

Cô đã bỏ lại tất cả.

Như Nguyên Linh-bạn thân của cô

Chà...

Lần này, có lẽ cô sẽ mang lại niềm vui cho Minh Huy và Mai Áng thôi.

”Minh Huy

Em xin lỗi vì không nói lời tạm biệt

Nhưng

Chúc anh hạnh phúc”

Giọt nước mắt chưa xót lặn xuống hoà quyện vào dòng nước đục ngầu cuốn con bé đi xa

“Tùm”

Là ai?

Ai vừa nhảy xuống vậy?

Là...?!

Hình bóng mờ ảo của người đó hiện lên trước mắt cô

Gì thế?

Gì thế?

À, người đó gọi tên cô

Dù là ai thì đừng gọi.

Đừng gọi

Gọi nữa tôi sẽ không về với bố mẹ được mất.

Làm ơn để tôi đi

Chút nữa thôi

Khó thở quá...

Sắp tới lúc rồi

Vĩnh biệt...

Lúc Hiền vừa nhắm mắt thì cũng là lúc

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Minh Huy kịp kéo thân hình nhỏ bé ấy lên!

Flashback lúc này

Áng vừa kéo được Huy ra khỏi nhà hàng thì anh vùng ra chạy theo Hiền

Vừa thấy cô nhảy xuống thì cũng nhảy theo

End Flashback

Trong đầu Huy lúc này thật sự không muốn Hiền phải ra đi, cô ấy phải ở bên cạnh anh.

Nếu

Hiền biết được

Thì

Thì...

Cô nên vui hay buồn?

20. 20 - Nhục Nhã!!! (1)

Như đã hứa tg sẽ đăng liên tiếp 3 chap nhaaa!!!!

Sky

A...

Mình ở đâu đây?

Ấm quá

Ai?

Mẹ?

Mẹ!

Hiền nhào tới ôm người trước mặt

Vậy là cô chết rồi à?

Ừ vậy là cô được đoàn tụ với bố mẹ rồi!

Mẹ nhẹ nhàng ôm lấy cô.

- Con yêu...

- Mẹ!

- con yêu... ở trần gian vui không con?

- Dạ... Không! Vì không vui nên con mới quyết định về bên mẹ mà....

- ...

- Sao mẹ không nói gì?

Mẹ cô chợt đứng phắt dậy, rồi hình bóng bà mờ dần, trước khi tan biến hẳn, Hiền còn nghe mẹ nói một câu

- Minh Hiền, còn có người chờ con.

Và hôn nhẹ lên trán cô

- Mẹ! Mẹ!! Mẹ!!!

Hiền gào lên, cô nghe bên tai ai đó gọi

Ai?

Ai?

Hiền giật mình mở to mắt.

Tuấn Anh?

- Hiền! May quá em tỉnh rồi!

- Hiền!

Là bọn kia.

- Ai... đã cứu em?

Hiền đưa đôi mắt to lên nhìn Tuấn Anh.

- ...

- Bọn này?

-...

- Nói ngay đi!

- Đây... Là, là...

- Ai!

- Minh Huy.

Hiền cười nhẹ.

Là thương hại à?

Có phải anh còn muốn tiếp tục đùa giỡn với cô nên mới...

- Ủ, tao biết rồi

- Em ổn không?

- Anh ta là thương hại em đúng không?

- Hiền...

Tuấn Anh nhìn em gái, ánh mắt buồn sâu thẳm.

- Là anh ta thương hại em đúng không?!

Hiền gạt lên, nước mắt bắt đầu rơi

Mẹ vội chạy đến ôm con bạn, lũ kia cũng vậy.

- Đây, đừng nói gì cả!

- Đây còn bọn tao và anh Tuấn Anh yêu thương đây!

- Không phải chỉ có thằng đó mới xứng để đây hi sinh!

- Quên nó đi Hiền!

Nghe những người bạn đó nói mà cô lắc đầu nguây nguây

Thứ tình cảm nảy sinh từ lúc 4 tuổi làm sao có thể rũ bỏ một cách dễ dàng vậy?

- Chúng đây ra ngoài hết đi!!! Anh nữa! Ra ngoài đi!!!

Hiền gào thét

Mọi người bất ngờ.

Bốn đứa trẻ thì ngạc nhiên hơn.

Thật giống Linh, cả hai đứa thật đáng thương mà!

Đều bị thăng đó làm cho đau khổ đến quần quai.

Minh Huy, hắn coi Hiền là một món đồ chơi hay sao?!

Hắn đã thất hứa với Linh. Lời hứa đó, hắn đã hứa sẽ trân trọng nó mà! Hắn đã hứa sẽ chăm sóc Hiền mà!

...

Hiền quần quai qua ngày, những ngày đó, Hiền không ăn, không ngủ, từng giờ từng phút đều có những giọt nước mắt lấp đầy

Mỗi ngày mỗi tuần đều có những hình ảnh của Minh Huy lấp đầy

Mỗi năm mỗi tháng đều có những hàn khí vây quanh

Hiền đau khổ quần quai, trong khi tâm trạng của Huy đang tốt lên từng ngày, hình ảnh cô trong anh dần bị ả Áng làm cho phai mờ, nhạt nhoà đi.

...

Thấm thoát cũng một năm

...

Hiền đã chính thức ra khỏi cánh cửa phòng u ám

Huy cũng đã chính thức quên cô

...

Từ khi Hiền bước ra, mọi thứ đã thay đổi

Cô gái hiền lành, đa sầu đa cảm đã biến thành một nữ nhân tiều tụy, lạnh lùng, không cảm xúc.

Chàng trai từng đau khổ vì tình giờ chỉ biết đến cô bạn thanh mai, hay đúng hơn-bạn gái

Tuấn Anh, Mỹ, Khang, Chi, Minh trước giờ là những cô chiêu cậu ấm hoà đồng, thân thiện, cởi mở, thì giờ là những con người sắt đá chỉ biết yêu thương bảo vệ Hiền

Tất cả chỉ vì người con trai ấy và “thanh_mai” của cậu ta.

...

- Từ giờ, Hoàng Minh Huy là kẻ thù không đội trời chung của tôi!

Ngồi trên chiếc ghế chủ tịch tập đoàn MS, Hiền tuyên bố.

Mái tóc ngắn tím đỏ của cô giờ đã là một mái tóc dài xoăn nhẹ màu bạch kim

Một cô gái 22 tuổi với chức vị chủ tịch tập đoàn.

Thật đáng gờm.

- Nhìn bảng thống kê về tập đoàn Hoàng Hoàng của anh ta, cô nhếch môi khẽ nói

- OK, the destiny game, start now.

...

Kể từ lúc đó, MS càng ngày càng đi lên, dđoofng thời Hoàng Hoàng lại ngày một đi xuống, cổ phần bị rút không thương tiếc.

Tất cả đều dưới sự điều khiển của Minh Hiền,

Một cô gái trẻ được giới kinh doanh tôn sùng, gọi bằng cái tên

“Nữ thần giấu mặt”

Nhờ tài năng vô hạn đó mà Hiền có thêm nhiều đối tác, tập đoàn SM của Tuấn Anh và lũ kia cũng đi lên ngang hàng với MS.

Mọi chuyện đúng như dự đoán của cô.

Và hôm nay!

Là ngày quyết định!

Là ngày Hoàng Minh Huy sẽ phải quỳ xuống xin cô tha thứ.

Không phải chỉ có hai người đâu...

Vì tối hôm nay, MS tổ chức đại tiệc ra mắt chủ tịch giấu mặt bấy lâu.

Và đương nhiên, những đối tác của cô cũng được mời, và chắc chắn là có Hoàng Minh Huy và Hà Mai Áng rồi. Họ là nhân vật chính đêm nay, chứ không phải cô.

6h30 tối

Hiền đang ngồi chờ trong phòng VIP cùng Tuấn Anh, My, Chi, Minh, Khang

- Em có nước cờ rất tốt
- Mà giỏi thật
- Hôm nay là ngày đầu tiên tao thấy hấn công khai với ả kia trước báo chí đấy
- Bái phục sư phụ
- Không có gì để nói

Hiền cười nhẹ

- Chút nữa thôi, tao sẽ là người đứng đầu.

7h

Khách đến đã khá đông

“Tèn tèn tèn tèn”

Cửa mở lần nữa.

Là Minh Huy và Mai Áng bước vào, khoác tay nhau thân mật

Ả diện bộ đầm xẻ giữa màu đỏ chói lóa

Anh vest cùng màu

Hiền đứng trong nhìn ra

Chặc

Đồ đôi à?

Cũng kinh nhờ!

Giới nhà báo nhìn họ bằng con mắt khinh bỉ

Hạng thấp hèn mà cũng đòi đến dự tiệc này

Thôi cũng chẳng sao.

Họ đến nhà báo cũng đỡ phải nhận cái chức “thấp hèn nhất”.

Ả có vẻ rụt rè,

Nhưng Huy lập tức kéo ả vào lòng

- Em yêu, đừng lo

Giới nhà báo lại xâm xì

Đúng thật,
Anh ta quả thật không được làm thế.
Thật bản khi có hành động như thế pử đây
Chơi đùa với hai tiểu thư danh giá nhất thế giới chưa đủ à?

21. 21 - Nhục Nhã (2)

Hiền thích thú với biểu hiện của nhà báo và các đối tác.
Thái độ của họ, quả thật hơn cô mong chờ.
Liếc nhìn đồng hồ đeo tay
- Cũng sắp đến giờ rồi, em nên đi thay đồ
Tuấn Anh đặt tay lên vai cô, môi cong lên tạo thành một nụ cười quý dị
- Em còn phải lộng lẫy hơn bọn họ mà
- Cảm ơn anh. Em biết rồi
Hiền nói rồi xoay người bước vào trong
Tối hôm nay, nhất định cô sẽ rực rỡ nhất
Nhưng
Chỉ là để kéo hai nhân vật chính “nổi lên” mà thôi...
...
7h30
Khách đã yên vị trên ghế.
Mọi người đều mong chờ được thấy cô, một nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn nhất thế giới
Hiền đã thay đồ xong và đang chú mục vào cặp đôi thân mật ngồi riêng một bàn kia.
- Three...Two...One....
“Phụt”
Đèn trong phòng phụt tắt
Dấu hiệu cho sự xuất hiện của một con người.
”Tèn Tèn Tèn Tèn
Tèn tèn tèn tèn
Tèn tèn tèn”
Kèn vang
Cánh cửa lớn nhất lại được mở ra, lần này đi theo nó là một sự cao sang, hoa mỹ.
Hiền xuất hiện với bộ váy xoè đuôi cúp ngực màu tím cao sang, mang đôi giày cao gót bạc đính kim tuyến, tay mang găng tay voan để trước bụng, mái tóc bạch kim để xoã ôm trọn lấy người cô, tuy nhiên, Hiền đeo mặt nạ, che gần hết khuôn mặt, chỉ để lộ đôi môi đỏ căng mọng đang cong lên một đường quyến rũ.
Bước chân khoan thoai tiến thẳng về phía sân khấu lớn.

Huy hơi sững người

Phong thái này...?

Người ấy cũng...?

Ánh mắt anh dán chặt lên thân ảnh ấy

Những tiếng xì xầm bàn tán vang lên càng ngày càng nhiều

Cô thích thú

Từ từ, cô sẽ cởi nó ra.

Hiện tiến tới ngồi lên chiếc salon được đặt giữa My, Chi, Khang, Minh

Hiện cất giọng trong veo.

- Im lặng

Chi nhìn Tuấn Anh đang đứng bên bục phát biểu, gật nhẹ đầu

Anh cất tông giọng trầm

- Xin quý khách hãy im lặng, tiểu thư muốn yên tĩnh

Im bắt

Hiện nói tiếp

- Quý vị đến đây hôm nay, vì muốn được nhìn thấy tôi, đúng chứ?

- Đúng

Tất cả đồng thanh

- Vậy, mọi người có thể cho tôi một lí do mà vì sao mọi người háo hức được gặp tôi đến vậy? Ngài Tuấn Anh, làm ơn chọn giúp tôi năm người bất kì, được chứ?

Đầu cô nghiêng về phía anh trai

- Được thôi!

Anh bắt đầu bước xuống.

Ba người con trai ngoại hình xuất chúng, cả ba đều mặc vest đen

Đương nhiên, hai người còn lại là Minh Huy và Mai Áng

- Năm vị khách đây, có thể cho tôi biết?

Người 1

- Tôi vốn có tính tò mò, muốn được biết nhan sắc của tiểu thư đây

Nói rồi anh ta cúi xuống hôn lên mu bàn tay cô

Người hai

- Tò mò!

Chắc, ra vẻ à? Hiện nhếch mép

- Anh tưởng ra vẻ là thu hút được tôi?

- ...

Người ba

- Tôi vì muốn chiêm ngưỡng người đứng đầu thế giới

Minh Huy

- Tôi muốn biết ai đã đưa đẩy tôi đến tình cảnh này

Mai Áng

- Tôi đi theo bạn trai!

Trơ trên! Quá trơ trên!

Không thể trơ trên hơn nữa!

Huy cũng chẳng phản bác mà còn vẹp nhẹ mũi ả

- Bé ngốc này!

Nụ cười trên môi Hiền chợt khựng lại rồi tắt ngấm.

Cô thấy thật chướng mắt!

- E hèm!

Hiền đằng hắng

- Hai người muốn yêu đương thì có thể ra chỗ khác.

Cánh tay thon dài hướng về phía cửa chính của phòng tiệc. Ả Áng theo bản tính mà chỉ thẳng mặt cô mà nói

- Cô là ai mà dám nói thế ?!

Không khí trở nên trầm lặng ngay khi ả vừa dứt lời.

- Tôi là ai? Chủ tịch tập đoàn MS...

“Tách” Hiền búng tay.

Chi và Mỹ đứng hai bên hiểu ý, từ từ kéo chiếc mặt nạ đang che phủ khuôn mặt xinh đẹp của cô bạn.

Nụ cười quỷ dị bắt đầu ngự trị trên khuôn mặt xinh đẹp kia.

“Oa”

Đồng loạt tất cả mọi người cùng thốt lên. Quá lộng lẫy. Đôi mắt màu lục bảo quyến rũ dính chặt lên đôi tình nhân đứng trước mặt kia.

- Và tôi. Lấy tư cách là vợ cũ của Hoàng Minh Huy để cảm thấy chướng mắt!!!

Hiền đứng phắt dậy, nói to. Chọc tức đến cô, chắc được ăn “gan trời xào sả ớt” rồi.

Cô bước ngang qua năm người trước mặt, đến bên bục phát biểu, không quên nói thâm vào tai Huy

- Tối nay, anh sẽ là người sáng nhất...

Tuấn Anh hiểu ý, nhường chỗ cho em gái. Đến lúc “thám tử Minh Hiền” vạch trần sự thật rồi.

Ánh mắt năm người cô tin tưởng nhất sáng lên một tia thích thú

- Quý vị. Tôi là Phạm Minh Hiền, chủ tịch tập đoàn MS. Hôm nay, theo như nguyện vọng mọi người thì tôi đã lộ diện rồi đây. Nhưng mục đích chính của tôi hôm nay, là vạch trần một sự thật.

“Gì cơ, cô ấy nói gì?”

“Trời ơi hot này”

...

- Mọi người biết những tấm ảnh “đặc sắc” của anh Hoàng Minh Huy và cô Hà Mai Áng chứ? Cái giật tít là “trước khi làm quen” gì gì đó chứ? Tôi sẽ không nói phần còn lại, vì cái quan trọng hơn là thời gian. Thực

ra, anh Minh Huy không làm việc đó trước hay sau khi làm quen gì cả! - giọng Hiền trở nên bồn chồn - Mà là ngay trong lúc làm quen!

“Hả!”

Mọi người thốt lên kinh ngạc

Huy và Áng mặt đã đen sì giờ còn nặng nề thêm. Rốt cuộc, cô muốn hạ thấp anh đến bao lâu nữa?

Nhưng chính anh lại vứt bỏ chi tiết quan trọng nhất, ả Áng mới là người chia cắt hai người.

Hà Mai Áng giật thót, nhìn Hiền với con mắt căm hờn.

Hiền thừa biết ả nhìn mình và nhìn như thế nào nhưng vẫn đứng đưng.

- Mọi người hãy tưởng tượng vợ hoặc chồng sắp cưới nói chỉ yêu mình mình, mà sau lưng ta lại...

22. 22 - Nhục Nhã (last)

-...lại đi “tình cảm” với người khác thì sao nhỉ?

“Có phải là rất đau không?”

Một nhà báo mạnh dạn hỏi

- Anh nói đúng, một khi đã biết, đau lắm...

Một giọt nước mắt trong veo lăn trên má cô gái.

Những tiếng “tách tách” của máy ảnh vang lên nhiều đợt xuất

Những câu nói dè pha hai người kia ngày một nhiều

- Xin hỏi, cô có bằng chứng gì chứng tỏ, tôi và anh ấy đã gian dối khi anh ấy đang yêu cô không?

Hà Mai Áng giương con mắt đeo lens lên nhìn Hiền, giọng đầy thách thức.

Nhưng không tránh nổi mấy giọt mồ hôi lạnh lăn trên trán

- Chà.... Tiểu thư Hà Mai Áng thật dũng cảm nha! Vậy tôi xin phép được trả lời:

Tất cả những tấm ảnh có Minh Huy, anh đều đeo dây chuyền, phải chứ?

Minh Huy nhìn Hiền, đôi mắt cầu xin cô đừng nói nữa

- Và trên đó, mặt dây chuyền là dòng chữ “Song Ca” đấy.

“Cho hỏi, ”Song Ca” nghĩa là gì vậy?”

Một nhà báo khác lên tiếng hỏi

- À. Đáng lẽ nó là Song H, nhưng mà vì nó cũng giống từ hát nên tôi muốn đặt Song Ca

“À...”

- Tôi xin nói qua một chút về câu chuyện của Minh Huy và người yêu cũ Nguyên Linh nhé. Theo như tôi biết thì cô ấy, muốn Huy chăm sóc tôi, như vậy thì đó là một cuộc hôn nhân sắp đặt, tôi sẽ không buồn nếu Huy làm như vậy. Nhưng anh ta, anh ta nói với tôi, sẽ yêu tôi đến trọn đời. Thật đáng khinh, phải không?

Cô quay sang nhìn Minh Huy, ánh mắt mười phần thì chín phần buồn, một phần khinh.

- Còn Hà Mai Áng, ả ta vốn là một con...

“Chattt”

Gì chứ?

Minh Huy dám tát cô à?

Bạo thật đấy!

Bàn tay to ấm áp xưa kia Hiền được nắm thoả thích, vừa tổn thương cô?

Nhục cho anh thật

Quá nhục!

- Cô còn nói nữa đừng trách tôi ác!

Huy bực, phải nói là nổi điên rồi.

Tuấn Anh chạy đến, đâm mạnh vào bụng Huy làm anh ngã vật ra đất

- Anh không đủ tư cách chạm vào em gái tôi! Một kẻ dơ bẩn như anh có quyền sao? Em gái, em có quyền nói tiếp.

Hiền gật đầu.

- Hà Mai Áng! Ồ ta là một con đĩ chuyên nghiệp! Tôi có đủ tất cả bằng chứng để nói như vậy! Minh! Phát ảnh đi!

Một màn chiếu lớn được hạ xuống.

Trên đó là những tấm ảnh Hà Mai Áng đang quan hệ với nguowfi đàn ông khác, và có vẻ như mỗi ảnh lại là một người đàn ông khác.

Hà Mai Áng sợ hãi núp vào lòng anh

- Minh Huy, em vô tội.

- ...

Huy không nói gì, sẵn tới đẩy Tuấn Anh ra và

“Chattt”

“Chattt”

“Chattt”

“Chattt”

“Chattt”

Nắm cái tát an hưởng trên mặt cô. Khoé môi hơi rịn máu. Má đỏ ửng lên vì rát. Hiền bàng hoàng nhìn anh. Đây... không phải là Minh Huy!

- Tôi đã cảnh cáo rồi mà cô vẫn cứng đầu được à?

Đôi mắt lục bảo của Hiền từ từ chuyển sang màu đỏ, báo hiệu cho sự trỗi dậy của một con thú dữ.

Cô giật lấy micro, nói to.

- HOÀNG MINH HUY! TÔI THỪA NHẬN MÌNH CÒN YÊU ANH RẤT RẤT NHIỀU!!! ANH BIẾT AI ĐÃ RÚT CỔ PHẦN CỦA TẬP ĐOÀN ANH KHÔNG!!!! LÀ TÔI ĐẤY!!!! TÔI HẬN ANH ĐẾN TẬN XƯƠNG TUỖ VÌ LÀM TAN NÁT TRÁI TIM TÔI!!!!

Hiền gào lên, rồi quỳ sụp xuống đất. Mọi sự đã đi xa quá dự đoán...

Trong làn nước mắt, Hiền tiếp tục nói với chất giọng căm hờn

- Tất cả các toà báo, hãy đăng tin này lên. Hãy ghi lại những gì tôi vừa nói.

Toà soạn nào đăng tôi sẽ thưởng mỗi nơi mười tỉ đồng! Minh Huy, anh vượt quá giới hạn rồi!

Cô nói rồi lảo đảo bước vào bên trong phòng VIP.

Mọi người trong phòng tiệc đều thấy buồn cho Hiền, có tiền, có địa vị cao, có tất cả nhưng lại không có tình yêu.

Họ xúm lại xua xua cặp đôi kia bằng những lời lẽ ác độc nhất

Huy cảm thấy khó chịu

Anh ta ôm lấy người Hà Mai Áng, ả rúc đầu vào vòng ngực của anh.

Anh ta phất tay đuổi

- Cút hết đi!!!

Rồi kéo ả chạy đi. Nhưng chạy chưa được 5 bước

“Bốp”

Chi kéo người Huy lại và giáng cho cậu ta một cú đấm trời giáng vào bụng làm anh ta loạng choạng

- Mày! Từ giờ đừng bao giờ nhìn mặt bọn này và con Hiền nữa!!!

Huy đứng dậy. Cậu giương đôi mắt căm thù lên nhìn Chi

- Chỉ vì con nhỏ mất nết đó mà bọn mày từ mặt tao à?! Sao bọn mày không thể chấp nhận Mai Áng mà cứ một mực bênh vực con đó hả!?

Cả hội trường im phăng phắc. Huy nhếch mép:

- Huh, cô ta thật sự không đủ tư cách để làm chủ tịch của MS! Hà Mai Áng của tôi mới là nhất!

“Chat!!! Chat!!!”

Hai âm thanh vang lên khô khốc xé toạc không gian im ắng

My và Khang dành trọn cái tát “đặc ân” của mình cho đôi cầu nam nữ trước mặt. Không hện mà cả hai người cùng đồng thanh:

- Hai đứa chúng mày là những con chó của thiên hạ!!! Lần sau còn dám dă động đến PHẠM MINH HIỀN thì đừng trách!!

Tuấn Anh vội kéo hai người lại, thì thầm;

- My, Khang. Vào đưa con bé về nhà, con bé gồng mình quá sức rồi. Có Minh đợi sẵn ở xe rồi, bảo Chi đi theo đi. Ở đây để anh.

Hai người giật mình. Con Hiền, từ nãy tới giờ cũng khá khá thời gian rồi... Một tia sợ hãi chợt hiện lên trong mắt hai người. Con bé, đừng dại dột! My vội kéo Chi đi theo.

Trong tim người con trai kia, chợt nhói lên, đau thật đau như để đánh thức anh, như để đưa anh ra khỏi thế giới ma mị của Hà Mai Áng.

...

Phòng VIP

...

Nó đang cầm con dao gọt hoa quả cứ liên tiếp vào tay, vào chân, không thương tiếc

- Minh Huy... Anh đã thay đổi! Anh chỉ có ả ta mà thôi!

“Rầm!”

Cánh cửa rơi xuống.

Trước mặt Chi, My, Khang, căn phòng VIP hoành tráng, đồ đạc bị ném lung tung, chai lọ vỡ tan tành, quần áo bị di dưới đất,... và người con gái mang khuôn mặt xinh đẹp đầm đìa nước mắt đang cầm con dao cứa liên tiếp vào người.

Khang hoảng hốt. Anh nhanh nhẹn đá phăng con dao ra khỏi bàn tay nhỏ bé của Hiền mà không làm đau cô. Hiền cắn môi, đâm liên tiếp vào người Khang, vừa khóc vừa nói:

- Sao mày không để tao chết đi?! Hả! Ừ, hức...

- Mày đáng sống.

- Không! Trong mắt người tao yêu nhất, tao là mẩu rác trong số những viên kim cương sang lóa!!

- Mày...

“Bốp”

My đánh vào gáy Hiền làm cô bất tỉnh.

Chi bước tới gần.

- Chúng ta sẽ đưa tên tiểu tử Kris đến. Giờ thì đưa Hiền tới bệnh viện ngay!!!

23. 25 - Gặp Em Trong Mơ

hôm nay Sky cú đêm cho mọi người nha

Khang gật đầu.

Anh bế Hiền lên và chạy ra xe Minh.

Chi, My đi theo.

Chiếc Ferrari chạy một mạch tới bệnh viện MS với tốc độ tối đa.

...

Hiền được cấp cứu

...

“Beep”

Tuấn Anh mở máy ra đọc tin nhắn.

Là Khang thông báo chuyện của Hiền.

Khẽ nghiêng rằng, anh tiến đến sát Minh Huy.

Mọi người hồi hộp xem chuyện tiếp theo sẽ ra sao, chỉ có tiếng máy ảnh vang lên đều đều.

- Hoàng Minh Huy! tôi cho anh một cơ hội cuối để xin lỗi em gái tôi!

- Anh ấy không sai sao phải xin lỗi!

Ả Áng rướn người lên cãi.

- Tôi không hỏi cô!

Ả cứng họng. Mặt mày tối sầm nhìn Tuấn Anh.

- Cô ấy nói đúng! Tôi không sai sao phải xin lỗi ả đó?

Minh Huy nhún vai, nhìn Tuấn Anh khinh bỉ. Cái tôi của anh vô tình dè dặt lý trí. Người đứng trước anh giờ không phải dạng vừa đâu... Là chủ tịch SM đứng ngang hàng với MS, leader của băng đảng mafia có tiếng.

Tuấn Anh trừng mắt

- Tình cảm của anh và Hiền dài vài ba ngày hay sao mà lại thua kém cái tình cảm rẻ rách của hai người chứ?!

- ...

Anh xách cổ áo Minh Huy lên

- Im lặng thì được gì chứ!

-...

- Anh có biết tất cả những bức ảnh kia đã tổn thương sâu tới nó thế nào không!

- Cô ta đồng ý li hôn mà.

- Mà có biết sau đó nó bị trầm cảm lâu dài không!

- ...

Tim Huy nhói lên lần nữa

Là anh sai?

Là anh làm cô đau?

- Mà có biết mà bị ả kia lừa không!

“Xẹt”

Một tia sét đánh ngang đầu Huy.

Flashback lại mọi thứ

Tình cảm với Hiền...

Sự căm thù Hà Mai Áng vì bắt giữ heo nhỏ...

Và lí do Huy quên mất Hiền.

Hà Mai Áng dùng một bức ảnh sử dụng photoshop để lừa Huy rằng tất cả những ảnh còn lại là giả do HIỀN gài bẫy anh để li hôn!

Sắc mặt Hà Mai Áng chợt tím tái vì sợ hãi

- Tôi...

- Mà có biết nó đã hai lần tự tử rồi không?!!!

Huy mở to mắt. Cô ấy...

- Và mà có biết CON BÉ BỊ BỆNH TIM BẮM SINH KHÔNG HẢ!!!!!!

9 chữ cuối gần như Tuấn Anh gào lên, hai con mắt đỏ ngầu, hai hàng nước mắt lăn dài.

- Hả...

- Con bé, trước đó đã phải đi điều trị vì li hôn với mà, chấn thương quá mạnh với nó, gây sốc nặng, rất rất nặng đấy mà biết không! Mà có biết là lần này mà sĩ tử nó thế nó có chịu được không! Mà đánh chửi nó như một con chó, liệu căn bệnh tim của nó chống chọi được với điều này! Và nếu nó tỉnh dậy! Mà nghĩ nó sẽ làm gì với mà hả!!!

Tiếng hét của Tuấn Anh xé toạc màn đêm huyền bí.

...

Tại bệnh viện.

“Ting”

Đèn phòng cấp cứu tắt.

Một cô y tá bước ra cùng một ông bác sĩ

My chạy đến nắm lấy vai ông lay nhẹ

- Bác sĩ! Bạn tôi sao rồi!!

- A... À, chủ tịch ổn cả. Vết dao cứa nằm ở phía bắp tay và bắp chân nên chưa chạm vào động mạch, chỉ tổn thương phần mềm, chủ tịch chỉ cần nghỉ ngơi ăn uống điều độ chờ vết thương lành miệng là hoạt động đầy đủ. nhưng...- ông bác sĩ ngập ngừng- ... hình như chủ tịch đã phải chịu đựng điều gì đó rất đau buồn, khi cấp cứu cô ấy cứ bị chảy nước mắt, tôi e rằng sẽ ảnh hưởng tới bệnh tim bẩm sinh của chủ tịch, tạm thời chủ tịch hãy ở lại bệnh viện để tôi theo dõi, nếu như có chuyển biến về tim lập tức phẫu thuật ngay.

Chi đáp

- Chúng tôi sẽ chờ ý kiến người thân của cô ấy để xem có quyết định điều trị không

- Tôi nghĩ mọi người nên đồng ý. Chủ tịch còn rất trẻ. Tuổi đời còn dài.

- Cảm ơn

- Tôi không bắt buộc. Đó là quyết định của mọi người.

Nói rồi hai người họ bước đi.

Chiếc cáng của Hiền được đẩy đến phòng bệnh.

Ba bạn trẻ nhìn nhau lo sợ.

Nhỡ... nó buồn, nó không tỉnh thì sao?

...

Tối hôm đó.

Năm người thức trắng đêm, khỏi nói cũng biết là Tuấn Anh, My, Chi, Minh, Khang.

Họ lo lắng. Con bé vốn yếu đuối, liệu nó có đủ sức để tỉnh dậy đối mặt với sự thật? Hay nhắm mắt để căn bệnh tim hành hạ rồi ra đi luôn?

Lo lắng!

Sợ hãi!

...

Hà Mai Áng vui sướng nằm đắp chăn cười nửa miệng.

Ả nhìn biểu hiện của Tuấn Anh là biết con nhỏ kia có chuyện gì rồi.

Nhưng Minh Huy, hình như anh ta...

...

Tối đó, Huy vẫn nằm ngủ như bình thường nhưng trong đầu vẫn vương lại hình ảnh hai cô gái xinh đẹp. Chẳng hiểu sao, hình ảnh Nguyên Linh cứ đầy ắp tâm trí anh? Chẳng phải anh đã niêm phong hình ảnh cô một cách đẹp đẽ trong tim mình sao?

Huy mơ hồ chìm vào giấc ngủ

Zzz

Huy mơ...

Trước mặt anh là cánh đồng cỏ xanh bát ngát.

Huy vừa đi vừa hít thở không khí trong lành

Aaa....

Thật thanh thản làm sao.

Quá khác xa chốn xô bồ nơi thành thị.

Chợt, một cơn gió mạnh thổi ngang qua.

Huy loạng choạng rồi ngã xuống.

À không. không hẳn là ngã xuống. Hình như anh bị ai đó kéo vào lòng thì phải. Huy nhìn xuống bụng mình, một vòng tay nhỏ bé đang ghì chặt lấy anh.

Gỡ hai cánh tay ấy ra, anh quay người nhìn người phía sau.

Sững người

Sững người

Sững người

Huy há hốc mồm, tay dụi mắt, tay cầu véo má xem mình có tỉnh táo không.

Là Linh sao?

Cô phì cười, lấy tay dí vào trán anh.

- Ngốc này! Là em!

Huy ôm chầm lấy cô, thì thầm

- Anh... nhớ em nhiều lắm...

- Em cũng vậy, mà bỏ tay ra đừng ôm em nữa!

- O... Em không yêu anh nữa à?

- Có có. Ý em là kiss cơ

~~Linh nũng nịu.

Huy mỉm cười nhắm mắt...

cúi đầu...

Nhưng vì một lí lẽ nào đó không rõ

Linh nhồm lên cắn một phát vào tai Huy

- Á! Ngốc! Dám cắn anh hả! Aaaa!!!

Huy nhào tới định bắt Linh nhưng cô đã bỏ chạy. Huy đuổi theo.

Mái tóc nâu thả tung bay.

Tà váy trắng phấp phới.

Cả nụ cười tinh nghịch, cả cái thái độ trêu người ấy.

Đúng là Nguyên Linh của anh. Thật khác biệt với mọi người.

Hai người rượt đuổi nhau mãi.

Đến khi Linh nằm phịch xuống bãi cỏ. Huy mỉm cười rồi cũng nằm xuống theo.

Anh vòng tay ôm lấy eo cô.

Linh rúc đầu vào ngực Huy.

Lâu lắm rồi cả hai mới cảm thấy ấm áp vậy.

Khẽ nâng cằm cô lên, Huy cúi xuống...

Môi chạm môi...
Huy mút nhẹ cánh môi anh đào của Linh, cảm nhận vị ngọt thanh khiết...
Lạnh!
Huy bỗng thấy lạnh sau lưng!
Là ai?
Huy quay mặt ra sau, không có ai?
Linh nhìn Huy lo lắng:
- Anh, chuyện gì vậy?
Huy nhìn Linh, mở to mắt khi thấy thứ đằng sau cô.
Bộ xương...
Mặc áo choàng đen...
Vác lưỡi liềm...
Là thần chết... phải chứ?
Hắn ta vung lưỡi liềm, điểm hướng tới là cổ Linh.
Huy gào lên
- KHÔNG!!!!!!!!!!
Anh bật dậy.
- Hả...
Mồ hôi lấm tấm trên trán anh

24. 26 - Anh! Em Về Rồi!

- Hừ, thì ra chỉ là một giấc mơ.
Hai hàng nước mắt cứ không tự chủ mà kawn dài trên má Huy.
- Linh... Nguyên Linh... Anh nhớ em...
Hai bàn tay đưa lên che mắt, vò mạnh mái tóc.
...
Bệnh viện
...
Hiền ngửi thấy mùi thuốc ê te nồng nặc.
Cô chưa chết à? Hờ, còn gì để niis giữ khi mà đã mất tất cả? Sao ông trời cứ làm khổ cô mãi vậy?
_____Thiên đường_____
(Đoạn này bá đạo qtqd luôn)
God: Tiểu thiên sứ Nguyên Linh đâu?
God nói với giọng trầm ấm và dịu dàng. Linh bước nhanh đến bên God

- Dạ thưa God!
- Tiểu thiên sứ, hình như con còn khúc mắc ở trần gian phải không?
- Dạ...
- Con có muốn được đầu thai?
- Ồ...?
- Con muốn sao?
- Cho con suy nghĩ một chút.
- Được.

Ở trên này ngày nào Linh cũng mượn cánh của đại thiên sứ để bay xuống theo dõi Huy. Thật sự Linh thấy chút thất vọng vì Huy thất hứa. Nhưng phải làm sao? Dù gì thì cũng không phải từ đầu Huy yêu Hiền, mà là Huy yêu Linh. Là do cô gắn kết hai người họ.

Mà giờ...

Đầu thai thì ai tin là Nguyên Linh chưa chết?

Hay là... tạo ra một câu chuyện?

Ừ...

Hít nhẹ một hơi, Linh ngược lên

- Thưa God, con muốn tái sinh trong hình hài của con ngày xưa, được không ạ?
- Được thôi tiểu thiên sứ.

God thấy thương cho con bé nhiều lắm. Ngày nào cũng về tìm người yêu. Quả thật, nghe con bé kể chuyện ông cũng thấy xót thay.

- Dạ.
- Nhắm mắt lại nào.

Linh nhắm mắt.

25. 27 - Dẫn Mặt (1)

Tối hôm đó, Linh ngủ lại ở nhà Huy, anh bảo làm thế để tạm thời bảo vệ an toàn cho cô. Đồng thời, anh có thể gọi cho bố mẹ Linh và lũ quỷ sứ.

Bố mẹ Linh lúc đầu còn không tin, ngừng khi nghe được giọng nói thân quen của cô con gái thì vặn volume to hết cỡ, hét ầm nhà, phá huỷ madng nhĩ vừa hai bạn trẻ (Sky: phấn khích quá mức

26. 27 - Bệnh Tim?

Tối hôm đó, Linh ngủ lại ở nhà Huy, anh bảo làm thế để tạm thời bảo vệ an toàn cho cô. Đồng thời, anh có thể gọi cho bố mẹ Linh và lũ quỷ sứ.

Bố mẹ Linh lúc đầu còn không tin, ngừng khi nghe được giọng nói thân quen của cô con gái thì vặn volume to hết cỡ, hét ầm nhà, phá huỷ madng nhĩ vừa hai bạn trẻ (Sky: phấn khích quá mức

27. 28 - Mâu Thuần

Huy vội vã đưa Linh đến bệnh viện.

Bỏ lại con Áng ngồi ăn vạ trên sàn.

Dù rất giận ả nhưng giờ quan trọng hơn là Linh. Chết tiết, dám làm Nguyên Linh bị thương thì đừng trách anh ác!

Nằm trong vòng tay ấm áp của Huy, Linh thở dồn.

- Huy...

- Linh ngố, đừng nói gì.

Linh nằm yên trong vòng tay Huy, lơ mơ chìm vào giấc ngủ.

Mơ hồ nhận ra mình đã được Huy đưa đến bệnh viện bao nhiêu lần.

Tiếng xe cấp cứu vang lên inh ỏi giữa đêm khuya tĩnh mịch.

..

“Tít”

...

Đèn cấp cứu tắt.

...

Linh được đưa vào phòng hồi sức cấp cứu. Bác sĩ bảo cô không được va chạm quá mạnh hay suy nghĩ quá nhiều, đồng thời người thân không được để cô gặp chấn động tâm lí mạnh ảnh hưởng đến bệnh tim.

Gật nhẹ đầu cảm ơn bác sĩ, Huy bước vào phòng.

- Linh à? Em còn yêu anh chứ?

Một câu nói nhẹ nhàng mang chất buồn của Minh Huy vang lên giữa không gian tĩnh mịch.

1 giây

2 giây

3 giây

...

1 tiếng...

Đôi mắt tím trong veo khẽ mở, cánh môi anh đào hơi cong lên, mấp máy nhẹ nhàng...

- Minh, Huy

- Linh!

Ơ?

Trong mắt Linh phải có hơn 7,8 người.

Huy?

Mẹ?

Ba?

Chị Tuệ?

Ba Huy?

Mẹ Huy?

Thằng Đức Anh nữa...?

Còn lũ kia... con Hiền nữa...

Chớp chớp mắt vài cái

- Mọi người?

- Linh... Con còn sống!

Bà Bắc, Bà Kim và hai ông bố lao chăm vào ôm lấy Linh, khóc nức nở

- Ba? Mẹ? Hai bác?

- Mày!

Năm đứa quỷ kia cũng ôm lấy nó. Chỉ có ba người kia bình thản. Tuệ đằng hắng:

- E hèm, có ai cho em gái tôi thở không vậy?

Nhìn khuôn mặt cứ rướn rướn lên của em gái mà Tuệ thấy buồn cười. Mấy người kia nghe vậy thì đỏ mặt, lùi lùi ra. Tuệ mỉm cười, bước đến bên em gái:

- Linh nhi, chào mừng em trở về.

- Chị!

Linh nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy chị gái. Đức Anh bước tới, chìa tay ra, nở nụ cười “lịch con nhà bà lăm”:

- Chị Linh, lâu rồi không gặp!

- Cảm ơn em!

Cô nghiêng đầu cười đưa tay lên bắt tay Đức Anh. Minh Huy đứng thù lù như một pho tượng nãy giờ mới lên tiếng:

- Linh. Anh là không khí à?

Cô cười cười nhìn biểu hiện giận dữ của anh.

- Hihi, ai bảo anh không tới.

- Hứ!

Huy làm bộ giận dữ quay đi.

- Ê này! Minh Huy! Giận à? Thôi em xin

Minh H...

Cô chưa nói hết câu, hai cánh môi đã bị khoá lại bởi một “ai đó” vô cùng thản nhiên.

Minh Huy cười cười:

- Ê hê hê hê hê! Heo nhỏ bị lừa rồi! Heo nhỏ bị lừa rồi!

Linh đỏ mặt, xấu hổ quá không nói nên lời. Mọi người cười vang. Đường như cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc đã trở lại như ngày nào.

Ngày mà hai đứa bị ép đính hôn...

Ngày mà con bé còn vui tươi...

Và ngày mà Huy và Hiền không có hận thù...

Mọi thứ dường như bị xoá nhoà hết vì sự trở lại kì diệu của một đứa con gái.

Ngày hôm đó, Linh được xuất viện và chuyển về nhà cũ ở cùng bố mẹ.

Tin tức về cô tiểu thư họ Nguyên lan rộng khắp thế giới.

“Tiểu thư Nguyên Linh trở về sau cái chết 4 năm trước?”

Cô nhắm nhắm đọc cái tit trước mặt.

“Tách”

Linh búng tay một phát. Đưa tay với với cái Oppo mẹ tặng, cô đưa bác Facebook ra lộ diện

Linh Chu Cheo: Ế!

Myy Mèo Xinh Xấu: Yep

Chii Thuốiii: Yolo luôn đê. Hai đứa kia nghỉ rồi

Linh Chu Cheo: Mai hai đứa bây lo tổ chức hộ báo cho tau!

Chii Thuốiii: Cho con My làm, mai tao bận đi làm người mẫu cho công ty roài

Myy Mèo Xinh Xấu: woww, kinh nhờ

Linh Chu Cheo: thế con Chi phần, mai mày tính sao My?

Myy Mèo Xinh Xấu: Mai 5h chiều, hội trường công ty Cherry. Tao cấp thẻ VIP vàng cho mày sau, ok?

Linh Chu Cheo: Ồ

28. 29 - Bá Chủ Trở Lại

Âm thanh khô khốc vang lên.

Là... ba vừa tát cô?

Uhm,...

Một giọt lệ trong veo chảy dài trên gò má. Bước chân cứ đều đều, chậm rãi rời khỏi căn biệt thự đồ sộ “tùng” rất đầm ấm.

Nơi duy nhất cô nghĩ đến bây giờ.

Nhà Minh Huy.

Bấm một dây số quen thuộc, tiếng “tút tut” cứ kéo dài. Linh nấc lên, chờ...

Cứ chờ...

“Tách tách”

Mưa. Người con bé run lên. Tiếng tut tut cứ kéo dài.

- Hoàng Minh Huy, hic, anh nghe đi...

“Pip”

Nghe máy, nghe máy rồi!

- Alo? Linh?

- Minh... Minh Huy... Huhuhu

- Linh! Chuyện gì thế?

- Minh Huy... Đến đi...
- Linh, bình tĩnh, em đang ở đâu?!
- Nhà...
- Chờ anh chút! Anh đến ngay!
- Ừm...

Linh nhìn màn hình điện thoại. Còn Minh Huy mà, đừng lo. Vẫn còn Minh Huy bảo vệ mày.
15 phút sau...

“Ketttt”

Tiếng xe phanh gấp. Một chiếc Ferrari đỏ đỏ ngay trước mặt cô.

Người con trai quen thuộc ấy bước ra, ôm lấy Linh.

- Chuyện gì thế? Sao em không vào nhà?!

- Huy... Em không còn là người nhà họ Nguyễn nữa...

Huy siết chặt lấy con bé. Chỉ nghe qua cũng đủ để hiểu Linh đang gặp chuyện gì.

Anh dìu cô vào xe, lái về căn hộ.

Biệt thự đã bị MS tịch thu, phải sống ở căn hộ.

Cô nắm bàn tay ấm áp của Huy đi vào trong. Căn hộ trông khá đơn giản, salon, bếp, tường hay giường ngủ chung một tông màu kem hoặc đen.

Cô phải mặc tạm cái áo phong của Huy, dài lê thê y như cái váy.

Dựa đầu vào vai Huy, Linh kể lại mọi chuyện.

- Anh hiểu... Đúng là anh không xứng với em.
- Đừng nói vậy! Em sẽ làm mọi cách để đưa tập đoàn Hoàng Hoàng về vị trí cũ, trả lại danh dự cho anh!
- Vô ích thôi em. MS của Minh Hiền sẽ rút hết cổ phần và tài sản của anh thôi!
- Em chắc chắn sẽ làm được!

Linh kiên quyết. Đã là bá chủ thì mãi mãi là bá chủ, không bao giờ lu mờ.

Và ngày mai, một Nguyễn Linh thông minh, lanh lợi và độc đoán sẽ trở lại thống trị!

Siết nhẹ bàn tay Minh Huy,

Tất cả những ai đã làm tổn thương đến Minh Huy, đừng trách tôi ác.

Hà Mai Áng, Phạm Minh Hiền!

Tôi sẽ không tha thứ cho những gì hai người làm với Minh Huy đâu!

...

Tối hôm đó, hai nguồ ngủ muộn.

...

Sáng hôm sau, 6h.

Linh ngồi trên ghế ngoài cửa sổ, nhâm nhi cốc cacao nóng, hưởng thụ chút sương mát buổi sáng.

Cô đang suy nghĩ về những gì sẽ nói hôm nay.

Vậy là trên tầng 15 của một toà cao ốc, người ta có thể thấy một đứa con gái xinh đẹp mặc áo phong của con trai đang ngồi yên lặng ngắm nhìn trời.

Muốn cô cưới một người có cùng tầm cỡ?

Ok thôi.

Hoàng Hoàng sẽ có lại danh hiệu ngày xưa bằng cách...

Linh sẽ xây dựng một tập đoàn, phá huỷ MS và đầu tư cho Hoàng Hoàng.

Nghĩ là làm.

Linh đứng dậy, quay vào nhà.

Trước tiên cần tút lại hình ảnh

Không có quần áo, lấy cái thắt lưng dây thừng của mình quấn quanh eo, đi đôi giày búp bê không quai màu đen, tóc để xoã, để mặt mộc, đeo cái vòng kim cương nhỏ.

Biến đổi tí xíu là cái áo phong thường ngày của Huy thành cái váy quyến rũ.

Bước ra khỏi phòng vệ sinh, cô nhìn Huy đang ngủ, cười

“Minh Huy, danh dự anh em sẽ lấy lại.”

Thang máy nhanh chóng đưa con bé xuống tầng một.

Con oppo lại được sử dụng.

Linh bấm số con My:

- Êy mày, đến chung cư Lucky Luck đón tao.

- Làm gì mà 7h mày đã phải đi thế?

My cần nhân.

- Tút lại hình ảnh, đi__ hay__ không?

- Ấy có!

My vội vàng cúp máy, thay đồ, phi con Ferrari đến đón con bạn.

“Ketttt”

Đúng 10 phút sau có tiếng xe phanh gấp.

Linh nhìn đồng hồ, cười

- Haha, tài nghệ quả đáng để khâm phục!

My mở cửa.

Nhỏ mặc một cái váy trễ vai màu tím ngắn đến đùi, đeo găng tay đen và đôi giày bệt màu đỏ. Mái tóc đen óng ả làm xoăn lộn để xoã.

Nhỏ vừa bước ra thì thằng Khang cũng ló đầu từ trong xe ra.

- Ê cu!

- Mày cũng đi nữa hả Khang?

Linh nhú nhú mày. My kéo tay cô vào xe.

- Thôi mà. Hôm nay nó làm tài xế cho mình đấy!

- Ồ

~~Cô leo lên xe.

....

Trung tâm thương mại Royal City.

....

My, Linh và Khang bận chọn đồ cho buổi chiều hôm nay.

Sau hơn 1 tiếng lượn đi lượn lại, cuối cùng ba người cũng chọn được đồ.

Khang lấy một sơ mi đỏ, một trắng chấm bi xanh, hai quần kaki màu be, một áo vest hồng và một áo vest trắng.

My chọn một chiếc đầm đỏ cúp ngực, một cái váy trắng chấm bi xanh và một cái áo choàng ngắn màu hồng.

Linh lấy một chiếc váy dáng thùng màu tím phớt có phần ren màu trắng và dây thắt lưng màu trắng nốt, một chiếc váy đuôi cá màu ngọc lục bảo bó sát cùng một đôi cao gót màu đen.

Ba đứa đang huyên thuyên trong quán

Coffee Bean.

Khang sức nhớ ra điều gì đó.

- Ê hai bạn mày!

- Yup?

- Gì?

Khang nhấp một tí caramel đá xay,

- Linh này, sao mày cứ bắt bọn tao mua hai bộ thế?

- Ờ há? Linh?

- Hu...-Linh nhếch mép-... để mừng tuần sau TOP lên vị trí đứng đầu thế giới.

- TOP?

My và Khang ngẩn tò te.

- Cứ chờ đi. Giờ vấn đề là...

Linh mút nhẹ thìa kem, hất cằm về phía hai bạn trẻ đang ngồi cười nói với nhau.

Bạn Chi...

Bạn Minh...

Hai bạn chết rồi.

Ba người bạn nhìn nhau cười nham hiểm.

Linh lấy máy nhắn tin cho Chi.

“Ê cu, đang ở đâu đấy?”

“Xời, studio !”

” Đây(ảnh hai người đang ngồi ở Coffee Bean)”

“Sao cơ!”

“Tao cài gián điệp gần đấy đấy”

Ba người bạn nhìn màn hình điện thoại cười rúc rích tự kỉ.

Chi nhìn xung quanh.

Nhân cơ hội hai đứa kia mất cảnh giác, ba tên gián điệp tiến để gần bàn và...

- Chết đi mày!!!!

- Á á!

Minh và Chi tái mặt. Linh gườm gườm.

- Ô, vui ha? Studio đẹp quá ha? Người mẫu ha?

- M... mà...

- Về ngay cho tao! Chuẩn bị họp báo tiesp hộ con My!

- Ách, ok...

Một couple xụ mặt đáng iêu ra khỏi royal city.

...

Họp báo diễn ra trong sự ngạc nhiên của tất cả mọi bguowif.

...

Tối hôm đó, bạn Linh miệt mài ôm laptop tạo ra tập đoàn TOP và tuyển nhân sự.

Quá trình tuyển nhân sự rất chặt chẽ, Linh phải lái xe đi khắp nơi kiểm tra.

Tóm lại là tối đó bạn Linh cú và bạn Huy cú theo vì lo lắng.

Từ hôm đó, các tit báo giật liên tiếp

“TOP thành lập với một nhân tố bí ẩn”

“TOP phá tan vị trí đứng của mọi tập đoàn”

“TOP và những mặt kinh doanh”

“TOP...”

TOP everywhere!

...

Linh nhếch mép.

Hôm nay đã là sáu ngày, hiện tại TOP đang đứng trong top 3 tập đoàn đứng đầu thế giới, chỉ còn sau MS và SM.

Huy nhìn gương mặt tiều tụy của cô, khẽ nói.

- Linh à, em làm việc quá sức rồi.

- Em làm tất cả để được cưới anh.

- Gì cơ?

- Ba em sẽ còn phá hoại hạnh phúc của chúng ta nếu như tập đoàn Hoàng Hoàng chưa vượt lên.

- Nhưng em làm cực quá.

- Em ồ...

Tối hôm đó, Linh cố gắng cú vọ, cày laptop...

1 tiếng...

2 tiếng...

...

5 tiếng!

Linh cười.

Cô đã mã hoá được tất cả các tài liệu của SM và MS.

Bắt đầu đi xoá, xoá, xoá. Rút cổ phần, rút, rút hết!

TOP đã nắm giữ số cổ phần lợi nhuận lớn nhất...

29. 30 - Top

Huy nghe cô cười thì bật dậy.

- Linh?

- Huy à... Anh không sao rồi!

Cô nhìn anh tròng mền.

Huy từ từ tiến lại gần bàn máy tính.

- Linh. TOP lên đầu bảng là sao?

Anh ngu ngơ hỏi

- Ngốc này! Vừa nãy mới nói xong.

Linh chun mũi, dí dí đầu Huy.

Mặt trời từ từ đi lên, đưa những tia nắng ấm áp xuống trần gian, soi sáng gương mặt hạnh phúc của hai con người, tiếp thêm năng lực cho ý chí trả thù đang bùng cháy trong con người Linh.

Một ngày mới, báo hiệu, trò chơi số phận đã bắt đầu!

Linh kiệt sức nằm gục bên bàn laptop, Huy ngồi bên kéo cô vào lòng mình, lấy laptop xem lại công việc của TOP.

Địa điểm làm việc là ở ba căn biệt thự riêng lớn nhất của Linh, ngoài ra còn có một số chi nhánh nhỏ ở nhiều nơi trên thế giới, tất cả đều là biệt thự của Linh khi đi du lịch.

Được canh phòng chặt chẽ bằng một đội ngũ vệ sĩ kiêm nghề sát thủ.

Đội ngũ nhân viên đều qua kì sát hạch nghiêm khắc, thái độ tốt.

Nhà máy phân phối nhiều điểm.

Các lĩnh vực:

A - “Đá quý-Trang sức-Phụ kiện-Thời trang”

Các nhà thiết kế nổi tiếng quy tụ về đây hết

B - “Ẩm thực”

Các đầu bếp từ khắp nơi trên thế giới hội họp ở đây

C - “Spa - Resort - Khách sạn”

Các nhân viên tận tình, những chuyên viên massage tự học ở TOP

D - “Giáo dục - Đào tạo”

TOP tuyển chọn những giáo viên trình độ cao nhất. Sở hữu dãy trường học liên cấp, bao gồm dạy học sách vở, thực hành và có cả những trường chuyên về bắn súng, võ học.

Tất cả các địa điểm đều được mua lại bằng tiền của Linh, vị trí phân bố các nước, nhưng tập trung nhiều tại Đông Nam Á.

Trong hai ngày lọt vào top 50 những tập đoàn hùng mạnh nhất thế giới, rút được rất nhiều cổ phần
4 ngày, lọt top 10

Và 6 ngày! Top 3!

Hiện tại 95% cổ phiếu đang nằm trong tay Linh

Huy kinh ngạc.

Chỉ trong một tuần mà cô ấy có thể làm như vậy, quả không phải dạng vừa đâu.

Con heo đang nằm trong lòng anh chọt cửa quây.

He hé mắt

- Huy?

- Linh à? Em làm thế này mà không thấy mệt à?

- Vì thằng ngốc nào đó, em có thể làm tất cả!

- Ồ? Thằng nào mà tốt số thế nhỉ?

- Ngoài anh ra còn ai nữa chứ!

- O? Anh là Hoàng Minh Huy thông minh, đẹp troai mờ!

- Đây là trong mắt ai đó, còn em thấy anh là đại đại ngốc!

- Aaa....

“Rầm Rầm Rầm”

Hai người giật mình khi thấy cửa bị đập.

Huy đặt Linh ngồi trên giường và ra mở cửa.

- Ai đ...

Huy bị xô ngã. Môi bỗng bị cuốn lấy.

Là ả Hà Mai Áng.

Đang ở biệt thự thì biệt thự bị tịch thu, ả tức lắm, đi mà không báo cho ả (Sky:

30. 31 - Đòi Lại Công Bằng Cho Người Ấy

(Chap này tặng bạn Phương và congchuamarry nha)

Tối đó, một bữa tiệc đã được lên kế hoạch cẩn thận diễn ra.

Chủ nhân không ai khác là Nguyên Linh, vị chủ tịch giấu mặt của TOP.

Ngay cả Minh Huy cũng không hề biết về bữa tiệc này. Thế nên anh thấy rất bất ngờ...

Đồng thời, bữa tiệc này cũng để ra mắt giám đốc các lĩnh vực và cô chủ tịch bí ẩn gây hoang mang giới kinh doanh.

Và... mình oan cho một người

Đúng 7h tối.

Khách khứa đã đến đông đủ.

Ngồi trong chiếc limousine sang trọng đậu ở bên sườn biệt thự vừa mưa, Linh nheo nheo mắt tìm người có tên Phạm Minh Hiền đang đi ra vào cổng chính.

- A...

Hiền đang đứng nói chuyện với một người đàn ông - mà Linh đoán là chủ tịch của DRAW - Hào Dêm Quan. Nghe cái tên cô đã muốn nôn mửa. Hẳn ta lại còn có tật thấy ai xinh xinh là rủ ... cơ. Nhưng mà một trong những đối tác quan trọng của TOP là đây.

Linh lườm Hiền đến nổ bóng đèn mắt.

- Chờ đi.

...

Bên trong, Chi, My, Khang và cả Minh đang háo hức chờ xem mặt những con người chủ chốt của TOP.

“Kính thưa các quý ông quý bà!”

Tiếng nói chuyện im bật. Người người tập trung ở phòng tiệc.

“Tôi xin giới thiệu những nhân vật chính của ngày hôm nay!”

Tiếng vỗ tay vang lên giòn giã.

”Vâng. Và xin giới thiệu nhân vật đầu tiên của chúng ta! Anh Trần Quốc Bảo! Giám đốc phụ trách tổ 1!

....

“Và đây! Cô Nguyên Tuệ! Chị gái của chủ tịch, đồng thời là Phó Chủ Tịch của TOP!” Tiếng vỗ tay vang lên kịch liệt. Tuệ bước vào trong chiếc váy bó sát màu tím tuyệt đẹp, đính thêm ren bên hông, nhìn rất quyến rũ.

Cô bước đến bên MC, anh ta hiểu ý, lùi về sau cánh gà.

- Thưa quý vị! Hôm nay, tôi xin được giới thiệu nhân vật quan trọng nhất của buổi tối hôm nay!

Im lặng.

- Nữ chủ tịch của TOP! Nguyên Linh!

- OH!!!!

“Cạch”

Cánh cửa lớn bật mở.

Một cô gái khoác trên mình chiếc váy dáng thụng màu đen bảo bước vào. Khuôn mặt ngẩng cao đầy kiêu ngạo.

Đôi mắt tím sắc bén đảo một vòng quanh, đôi môi anh đào căng mọng nhếch lên khi thấy vẻ sợ hãi của Phạm Minh Hiền.

Mái tóc dài để mái chéo của cô nhuộm màu xanh lục ở đuôi tóc, làm xoăn ở đuôi.

Đôi chân thon dài không tì vết sải nhanh trên thảm đỏ, hướng tới sân khấu.

Khuôn mặt V-line mang đậm nét quý phái, cao ngạo nhưng không kém phần bí ẩn.

Cô đến bên ôm chị gái.

Tuệ nói nhỏ.

- Bé con, cố lên.

- Uhm.

Tuệ lui xuống, ngồi trên ghế sofa bên cạnh những giám đốc khác.

Không đứng trên bục phát biểu, cô lấy chiếc micro cầm tay, ngồi xuống chiếc ngai vàng lấp lánh được kê giữa sân khấu.

- Chào mọi người.

“Clap clap clap”

- Hẳn mọi người đã biết tôi là ai rồi. Nhưng tôi vẫn xin được giới thiệu mình là Nguyễn Linh. Tiểu thư vô gia cư!

- HẢ!!!!

Mọi người ầm lên.

- Mọi người làm ơn im lặng đi một chút.

Im phăng phắc(Sky: câu nói phổ biến của Sky :333)

- Hôm nay tôi muốn ra mắt với mọi người những thành viên chủ chốt của TOP. Mọi người biết đấy, tôi đã rất cố gắng để có được ngày hôm nay...

- Cho hỏi!

Một cậu nhà báo trẻ lên tiếng

- Mời anh.

- TOP đã thành lập lâu và là một công ti nhỏ, hay là một tập đoàn ngay từ đầu?

- Là một tập đoàn ngay từ đầu, thưa anh.

- Theo tôi biết thì TOP đã đánh bại rất nhiều đối thủ hơn tầm cỡ và có được ngày hôm nay. Nhưng cô từng cho biết chủ tịch tập đoàn MS, cô Phạm Minh Hiền là bạn từ nhỏ của cô. Vậy sao cô lại có...

- Tôi mạn phép trả lời câu hỏi này vào lúc sau được không?

- Uhm, được thôi, tôi không ép cô phải trả lời.

- Được. Vậy mọi người, hãy nâng li cho buổi tối đêm nay.

Linh nhắc li Bourbon được đặt sẵn bên cạnh, hơi nghiêng đầu.

- Vì TOP!

- Vì TOP!

Mọi người đồng thanh.

Linh nhìn về chỗ phào của Hiền

“Mày đừng vội mừng, bữa tiệc còn dài dài...”

My, Chi, Khang và Minh hấp tấp chạy đến hỏi Linh.

- Ê mày, sao mà một tuần lên nhanh thế?

- Làm kiểu gì mà đánh được MS thế?

- Có ai giúp mày à?

- Minh Huy à?

- Mày thấy feel không khi làm boss?

- Bọn mày có để tao yên không.

- à đây.

Linh chậm rãi giải thích cho bọn bạn. Bọn chúng rất bất bình khi cô quyết định minh oan cho Huy và chỉ trích Hiền. Cô nhún mày, nói:

- Tao không ép bọn mày. Bọn mày có thể chọn giúp đỡ con Hiền.

Minh nói:

- Dù gì con Hiền cũng là bạn mày. Mày...

- Tao không còn coi nó là bạn từ khi nó làm Minh Huy đau khổ. Tao đã quyết định nhường Minh Huy cho nó, nó chẳng những không bảo vệ anh ấy mà còn làm anh ấy khổ hơn nữa!

- Dù sao cũng là lỗi của Minh Huy!

- Anh ấy không hề có lỗi! Tất cả là do Hà Mai Áng hãm hại! Á ta đã trộn thuốc kích dục và thuốc gây tê vào tướt của Huy!

- Hả....

- Hiền rõ ràng là có thể hiểu nhưng lại cố tình che giấu!

-....

- Bọn mày biết mục đích chính của tao khi tạo ra buổi tiệc này rồi chứ?!

- Chẳng lẽ... mày?

- Đúng! Tao tổ chức tiệc, mục đích chính là ...

... ĐÒI LẠI CÔNG BẰNG CHO HOÀNG MINH HUY !!!!

Tiếng hét của cô gái đang ngự trị trên ngai vàng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Tiếng hét khơi mào cho sự đối đầu giữa hai thiên tài từng là bạn thân của nhau.

Mọi sự sẽ còn tiếp diễn, nếu như...

_____ Sky lộ diện _____

Hê lô mọi người.

Cuối cùng cũng có cmt hỏi Sky rồi!!!!

OMG, hạnh phúc quá

~

31. 32 - Anh, Chọn Ai?

Huy nghe thấy vội chạy lên sân khấu, lay vai Linh.

- Linh? Em ổn chứ?

Cô khoát mạnh tay, đẩy Huy ra.

- Bọn mày, lùi ra.

Bốn người kia bất giác làm theo.

- Mọi người.

Không gian im lặng một cách bá đạo.

- Hôm nay, tôi tổ chức bữa tiệc này, còn có mục đích khác.

Giới nhà báo xôn xao. Phong thái, khí thế này, chẳng phải là của Phạm Minh Hiền 1 năm trước sao? Không lẽ cô ấy định vạch trần một sự thật bí ẩn ??

- Hẳn mọi người còn nhớ vụ việc của 1 năm trước? Vụ việc của Hoàng Minh Huy và Hà Mai Áng.

Huy và Hiền nghe vậy thì nhăn mặt. Khi không nhắc đến vụ đó làm gì cơ chứ?

Cả hội trường xôn xao. Mặt ai cũng lộ rõ vẻ ngạc nhiên hồi hộp, không thì hào hứng. Chỉ có các giám đốc phụ trách là bình thản. Ánh mắt của tất cả những người đó dồn vào bóng đen đang lấp ló ngoài cửa...

Linh nhếch mép.

- Vụ việc ấy, cô Minh Hiền, chủ tịch MS đã giải quyết. Nhưng tôi lại có ý kiến hoàn toàn ngược lại. - Búng tay, một giám đốc đặt vào tay cô một tập hồ sơ mà cô nhờ điều tra. - Rõ ràng, hôm đó, chủ quán bar Nightmare đã được “đặt” để phục vụ riêng cho Hoàng Minh Huy... Và chính anh ta...

- Cho hỏi!

- Mời anh.

- Người đó tên gì vậy ạ? Cô có thể nói?

- Được thôi. Tên anh phục vụ đó là Phan Trần Anh Bảo. Một số thông tin khác là 24 tuổi, địa chỉ nhà số 2 đường 22 quận XXX.

- Cảm ơn cô.

- Uhm, vậy tôi nói tiếp. Cậu Bảo đã xác nhận hôm đó đã tiếp cả một cô gái nhận là bạn gái Minh Huy. Trong khi Minh Huy đang say rượu, cô ta đã bỏ thuốc gì đó vào rượu của anh. Và theo như dấu hiệu còn lại của Hoàng Minh Huy như hay bị co giật, ngứa liên tục, thỉnh thoảng bị tê nhẹ, tôi cho rằng đó là CIS, loại thuốc kết hợp thuốc kích dục và thuốc gây tê, gây choáng.

- Ohhh!

Tiếng ồ kéo dài. Mọi người bắt đầu bàn tán.

Đôi mắt đuôi phượng nhìn ra phía cửa biệt thự. Nơi bóng đen cứ thoát ẩn thoát hiện mãi. Linh ngoắc tay cho hai anh cận vệ đứng bên cạnh, nói thầm vào tai. Hai người họ nheo mắt nhìn ra cửa, gật nhẹ đầu và bước ra.

- Mọi người, làm ơn trật tự...

Im phăng phắc

- Hãy đón chào nhân vật chính hơn cả chính của ngày hôm nay.

“Bốp bốp”

Cô vỗ tay hai cái.

Hai tên cận vệ lúc này khó nhọc lôi một cô gái bước vào. Một đứa con gái mặc cái váy không dây, ngắn cũn cỡn màu đỏ chói. Mái tóc nhuộm vàng chói chói bay tứ tung khi cái đầu cứ lắc nguầy nguậy. Á ta liên tục nói bằng cái giọng chanh chua:

- Thả ta ra mấy tên chó chết này!

- ...

- Lũ khốn nạn! Bỏ tao ra!

Mọi ánh mắt đổ dồn vào cô ả.

Hà Mai Áng...

Á ta lần trước thoát được ra khỏi căn hộ của Huy, rồi được đích thân cô gửi tiền làm đẹp lại và thư mời dự tiệc nữa chứ...

Linh chống cằm, nói:

- Thả cô ta ra, Jack, Bones.

Hai anh cận vệ thả tay ả ra, bước về phía sau ngai vàng của cô. ả ta vuốt lại cái mái tóc chói sáng của mình, ngược lên nhìn Linh. Cô đến ghê tởm bộ mặt của ả. Nhưng cũng rất khâm phục khi ả trát được hơn trăm tấn phấn lên mặt mà không thấy nặng, tô hơn tí lớp son mà không bị dị ứng.

ả khinh bỉ nhìn cô, chẳng màng đến cái thể diện mà vênh vào:

- Ooh La La! Nhìn nhân vật chính của chúng ta kìa! Hố hố hố! Chẳng thể xinh đẹp bằng ta. Hố hố!

Chảnh! Chảnh chó!

ả ta làm loạn năm trước hình như chưa đủ?

Linh chau mày, rồi nở nụ cười quỷ dị:

- Nói sao nhỉ? Tôi nghĩ hôm nay cô mới là nhân vật chính chứ?

- Hả?

- Tôi nghĩ hôm nay cô mới là nhân vật chính chứ? Hà Mai Áng, thủ phạm hạ nhục Hoàng Minh Huy?

- M... mày!

- Tôi có tên, không phải là “Mày”

- Nguyên, Nguyên Linh!

- Tôi không phải “Nguyên Nguyên Linh”?

Cô giễu cợt. ả tức muốn lòi ruột, chạy đến giựt chai bia trên bàn, đập mạnh làm nó vỡ đôi, lồm chồm. ả cầm nó, chạy nhanh, thẳng hướng cô.

- Mày chết rồi con ạ!

“Pặc”

“Xoảng”

- Á!!!!!!!

Bốn anh tổng giám đốc đẹp trai, Jack và Bones của chúng ta kịp thời bảo vệ chủ tịch - đồng thời là chủ nhân của họ.

Họ chặn tay con ả, nửa chai bia đập vào người họ và ả ngã vào đồng thủy tinh bị rơi

Jack lườm ả

- Mày chưa đủ tư cách để chạm vào chủ nhân tao.

ả nằm rên rỉ.

Linh nhìn sáu người họ, lo lắng hỏi:

- Jack, Bones, Tứ Đại Quyền Lực (Sky: ý chị ấy là bốn bác giám đốc ý ợ~

TĐQL: bọn này mới 24 tuổi nhớ bác bác đầu mi á!*kí kí đầu*

Sky: Aaaa. Các anh đẹp trai ga lăng tha cho em

TĐQL: Ờ, thế là tốt, bọn anh thơm nah!

Sky: Sướng ghê

)

- Chủ nhân, chúng tôi ổn.

Jack và Bones trả lời

- Ổn cả, thưa chủ tịch.

Cô nhú mày

- Ổn?

- Đúng vậy ạ!

- Đưa tay ra đây.

- Dạ...?

- Không cần giấu, tay các anh bị thương rồi. Đi băng bó!

- Dạ!

Sáu người lui vào trong,

Tuệ xót xa nhìn em gái.

- Linh à, em ổn chứ?

- Dạ.

Nhìn cánh tay bị thủy tinh cứa vào mà Linh cố giấu, Tuệ nhói đau. Con bé, dù hồn láo với ai, chị nó vẫn yêu nó, thương nó nhất. Chỉ cần nó nói, chị sẽ làm!

Cô tiếp tục nói.

- Xin lỗi đã để mọi người sợ. Tôi xin nói tiếp. Sau đó cô Phạm Minh Hiền đã hiểu lầm và gây tổn thương lớn cho người yêu tôi. Chính...

- Cho hỏi! (Sky: anh này hay à nha, toàn lựa lúc con bé đang nói mà chen vào.

Nhà báo: kệ tau, liên quan đến con Sky thế!)

- ... - cô gật đầu.

- Anh Hoàng Minh Huy là người yêu cô?

- Đúng vậy!

- Không! Anh ấy là người yêu tao!

Hà Mai Áng nằm dưới đất thê thảm nhưng vẫn mạnh miệng.

- Im đi!

- Nghèo mà bày đặt!

- Không biết nhục.

Người đến chỉ trở vào cô ta. Ưc lắm nhưng không làm gì được khi da thịt bị găm vào những mảnh thủy tinh sắc nhọn. Linh tiếp tục

- Anh nhà báo nghe này, tôi sẽ trả lời câu hỏi ban nãy của anh, chính cô Minh Hiền đã tự tạo nên cái hiểu lầm ấy, tự tạo cho mình một nỗi đau. Đồng thời, huỷ hoại tình yêu của người yêu tôi. Tôi nghĩ tôi quá sai lầm khi năm trước chấp nhận nhường Minh Huy cho cô. Cô ấy quả thật rất xấu xa! Tôi không thể tha thứ được!

Ánh mắt kiên định của Linh dán chặt vào khuôn mặt tái mét của Hiền.

- Linh, cô ấy không xấu xa như em nghĩ đâu.

Hiền, My, Chi, Linh, Tuệ, Minh, Khang và những người ở đó sững sốt. Người vừa nói câu này là Hoàng Minh Huy.

Linh hơi sững người rồi ngồi dựa vào ngai vàng, hơi cúi đầu. Nhắm mắt.

- Anh nghĩ sao cũng được.

- Uhm...

- Nếu anh nghĩ cô ấy tốt. Vậy thì...- Linh hơi cần môi- Anh, chọn ai?

...

Chàng hoàng tử đứng giữa hai công chúa xinh đẹp.

Hai mối tình đủ vị ngọt đắng.

Chàng hoàng tử chỉ có một sự lựa chọn.

- Anh, chọn ai?

Phạm Minh Hiền nói trong nước mắt.

Nguyễn Linh kìm nén...

Cô quyết định cho anh lựa chọn. Quyết định của anh, cô không ý kiến. Những gì anh chọn, là tốt cho anh. Cô không có quyền quyết định...

32. 33 - Người Ấy

Minh Huy khó xử.

Đứng trong tình thế này, quả thật anh không biết phải làm gì thật.

Anh đều đã từng có tình cảm với cả Hiền và Linh, giờ bảo anh chọn một, anh phải làm gì?

Linh quay đầu về phía anh, cười buồn, gật đầu.

Huy nhìn cô sững sờ. Cô để anh đi dễ dàng sao?

Linh hiểu anh ở bên Hiền đã 3 năm, hẳn tình cảm sẽ lớn hơn đối với cô-một con bé quen Minh Huy chưa được một năm.

Huy hít một hơi, ánh mắt vô hồn nhìn vào một khoảng không vô định.

Cánh nhà báo, tất cả mọi người im lặng, chờ đợi một cái kết cho câu chuyện này. Ai cũng hi vọng, chỉ là hi vọng thôi, rằng anh sẽ chọn Nguyễn Linh. Đơn giản, vì cô luôn giúp đỡ tất cả các tập đoàn, còn Minh Hiền, cô ấy chỉ có mục đích giữ vị trí số 1 cho mình. Huy tròng mắt, nói:

- Xin lỗi em, Nguyễn Linh.

Linh không nói gì.

- Anh chọn Hiền. Em hiểu cho anh, Linh nhé.

- Được.

Anh bước xuống khỏi sân khấu, kéo tay Hiền, bước chậm rãi ra khỏi căn biệt thự. Linh dõi ánh mắt buồn theo hai người họ. Cô thua rồi...

Linh quay người bước vào trong. Không quên để lại một câu.

- Xin lỗi mọi người.

Ai cũng nhìn theo bóng dáng người con gái bé nhỏ. Con bé, có sắc đẹp, có tiền tài, địa vị, có lòng nhân hậu, chỉ là không có tình yêu thực sự. hết tin lực đục trong nội bộ gia đình, giờ con bé lại chịu cảnh mất người yêu, khổ thân.

Mọi người tản ra. Về nhà.

...

Bên trong phòng ngủ của Linh.

...

Cô bước ra khỏi phòng tắm. Người và tóc còn vương hơi ẩm của nước nóng.

Linh mặc chiếc váy ngủ màu tím nhạt hai dây ngắn tới đầu gối.

Mái tóc xanh đen hơi xoăn ở đuôi để xoã, che gần hết tấm lưng của con bé. Cô thở dài. Đã đoán trước được kết quả, nhưng sao lòng cô vẫn đau, vẫn rất đau.

Con bé thở dài thườn thượt. Cô vỗ tay hai cái, đèn chính tắt, còn lại khoảng không của bóng tối. Đêm nay con bé thức ngáy trắng. Ánh trăng sáng rọi qua khung cửa sổ, rọi sáng khuôn mặt cô gái bên ô cửa sổ. Ánh mắt tím buồn mang mác.

Dưới phòng Tuệ.

Jack, Bones và TĐQL đã về phòng mình, còn lại cô đang ngồi thần thơ suy nghĩ. Chuyện gia đình còn chưa giải quyết xong, giờ lại còn thêm cú sock này, sao nó chịu nổi!

Tuệ thầm trách bố mẹ. Con bé yêu ai, muốn cưới ai là quyền của con bé, chẳng ai có quyền quyết định cả.

"Mai này con lớn lên

Mang ngàn lời ca cất lên

Đem một tình yêu thiết tha giúp cha dang đôi tay ôm lấy vai mẹ

Mai.."

Tuệ bắt máy.

- Alo?

- Tuệ, là Kris đây.

- K....Kris?!

Tuệ lấp bắp

- Ủm. Tao về rồi.

- Mà, sao mà về sớm thế!

- Tao muốn về thì về.

- Ừ... Hic...

Tuệ khóc.

- Ê sao thế?

- Tao, tao vui quá!

- Haha, thôi ra sân bay đón tao.

- Sân bay Nội Bài hửm?

- Ờm.

- Chờ tao 30 phút, tao mua cả popcorn cho mà. Cổng nào?

- Cổng nào chả được.

- Ờ, tao chờ ở cổng A.

- Bai bai

~Tuệ dập máy, vội vã chạy đi lấy xe ô tô. Ghé vào quán mua popcorn rồi hướng sân bay Nội Bài thẳng tiến.

...

Nhìn thấy bóng người quen thuộc đang đứng ở cổng, Tuệ lao xuống xe, chạy đến ôm người đó từ sau, nước mắt:

- Màyy về rồi!!!

- Tuệ.

- Hửm?

Cô ngược cái mặt tèm lem nước mắt lên nhìn chàng trai

- Popcorn của tao đâu?

- Đâyyy.

- Aaa! Thanh kiu màyy!

Chàng trai vồ lấy gói popcorn nhai nhóp nhép.

- Thôi đưa hành lí đây, về nhà thôi.

- Chóp chếp, ờ, chóp chếp.

Tuệ lái xe đưa cậu ấy về nhà.

Đó là Kris, tên Việt Nam là Nguyên Phú. Anh sinh đôi khác giới của Tuệ, đồng nghĩa với việc là anh trai của Linh. Ham hố đi chơi khắp nơi, lại có mâu thuẫn với bố mẹ nên ít lâu mới về nhà, lần này về, ở lại luôn với Tuệ.

Phú không có bạn ở Việt nên lúc nào cũng chỉ biết chơi với Tuệ và Linh.

Và đối với Phú, Linh và Tuệ chính là những phần không thể thiếu trong cuộc đời cậu.

Mà Tuệ cả Phú, anh em với nhau cả mà cứ màyy màyy tao tao với nhau ý. (Sky: anh em nhà tớ cũng thế :33)

“Cạch”

Tuệ mở cửa, bước vào, theo sau là Phú. Cậu lấp bắp.

- Wo, Wo, Wo! Nhà, nhà màyy to, to thế!

- Màyy ngu!

Tuệ cốc đầu Phú một cái.

- Ô mai chúa! Màyy làm gì thế, “nớ nòng lào” cốc đầu taoo!?

- Màyy biết Kochi chủ tịch tập đoàn TOP không?

- Biết, sao? Liên quan à?

- Trời đất! Kochi là biệt danh của con Linh trong giới kinh doanh đấy!

- Ủ*xoaxoaxoaxo* CÁI GÌ CO!!!

Phú nhảy cẫng lên.

- Suytt! Bé cái mồm. Nhà này của nó!

- Ủ ôi tao phục nó quá

Không hổ danh em gái yêu của tao.

- Ủ, mà màyy biết chuyện nó chưa?

Giọng Tuệ bỗng chốc buồn hẳn đi làm Phú thắc mắc. Cô kể lại mọi chuyện, rồi không tự chủ mà khóc.

- Ê đừng khóc.

-...

- Tao sẽ giúp nó.

- Thật chứ?

Tuệ ngược con mắt long lanh nước lên nhìn Phú

- Uhm.

Cậu gật đầu chắc chắn. Chuyện có thể khiến Tuệ mạnh mẽ phải rơi lệ chỉ có thể là chuyện về em gái hoặc cậu. Hẳn trong cô ấy, em gái, anh trai, rất rất quan trọng.

Tuệ chỉ đường cho Phú lên phòng cô, nhắc đi nhắc lại cậu phải làm cho con bé vui lên.

Phú vừa phải nghe vừa phải nhìn rõ đường lên phòng cô.

- Holly waka molly! Rốt cuộc phòng con bé ở đâu thế!

(Sky: bé thông cảm, nhà nó to lắm)

Phú: Bé ở đâu ra thế Sky?

Sky: Ơ em không biết!)

- Hề, đây rồi này

- Mà nó còn thức không

- Có. Nó toàn 12h mới ngủ

- Mà mình nói to thế nó nghe thấy không?

Tuệ chỉ vào căn phòng có cánh cửa màu đen điểm xuyết những bông hoa anh đào màu hồng và trắng.

- Uhm.

Phú mở cửa. Bước vào, hơi ngạc nhiên vì căn phòng không có đèn

“Cạch” cửa bị đóng

- A...

Cổ bị kẻ bởi một thứ lạnh toát. Một con dao Thái.

- Người lạ dám vào đây!

- Cherry, là anh.

“Cạch” Con dao bị lia ra xa.

- Kris?

- Uhm...

- Khịt khịt

-???

- Đúng là anh....

Trong bóng tối, eo chàng trai được siết chặt bởi vòng tay nhỏ bé nhưng ấm áp của cô em gái mà anh yêu thương nhất trên đời...

_____ Sky vào _____

Weee! Cuối cùng cũng có thêm người cmt cho Sky ruòiiii. Vui quá

Đúng là được hồi có thêm cảm xúc thật!

Cảm ơn hai bạn mà Sky hay nhắc tới đã hồi hồi hồi Sky nhoooo!

Sky yêu hai bạn ý và các bạn đã cmt cho Sky nhất, rồi tới yêu tất cả mọi người đã vote cho Sky sau.

Nói chung là Sky yêu tất cả mọi người đã vote, cmt và follow truyện của Sky nha

Bai bai

33. 34 - Bé Con, Em Vẫn Còn Anh...

- Anh haiii...

- Nhóc con.

- Dạ?

- Anh biết hết rồi.

- Anh?

- Đừng nghĩ ngợi gì nữa.

- Không, em không thể.

Nước mắt cô chợt trào ra khi anh nhắc tới chuyện đó. Những giọt nước mắt lăn dài, thấm vào lớp áo sơ mi mỏng manh của Phú.

Cậu xoay người, lấy hai tay nâng khuôn mặt nhỏ bé lên. qua ánh trăng mờ ảo, tìm Phú quặn lại khi thấy khuôn mặt tèm nhem nước mắt của con bé. Anh hôn lên trán Linh, nhìn cô bằng ánh mắt dịu hiền:

- Nguyên Linh, em là em gái anh, một người xinh đẹp, mạnh mẽ, đừng khóc đừng buồn vì những chuyện nhỏ như thế. Đặc biệt, là vì hấn...

- Không, em không thể.

Bàn tay cô buông thõng giữa không trung. Cảm giác trống vắng khi không có anh lại trở về.

Người Linh run lên.

- Anh... Hic, em không thể! Anh ấy đã trở thành một phần của em!

- Đừng khóc, trước mặt anh, em không được phép khóc!

- Em....

- Nghe anh, quên hấn đi! Em còn anh yêu em, còn Tuệ yêu em!

- Anh, em... em không biết!!!

Linh ngồi sụp xuống ôm đầu. Cậu quỳ xuống lay vai coo

- Em là Nguyên Linh! Vị chủ tịch mạnh mẽ của TOP! Em không được khóc! Em quên hấn đi! Anh vẫn ở đây! Tuệ vẫn ở đây! Vẫn có hai anh chị luôn bảo vệ em! Em không cô đơn! Nguyên Linh! Ngẩng mặt lên! Cho anh thấy sự mạnh mẽ như trước đây! Hãy vứt bỏ đi quá khứ đau buồn và đứng lên đón chờ tương lai sáng ngời của ngày mai!

- ...

- Anh nói em không khóc nữa!

-...

Cô ngừng khóc, hơi im một chút, rồi nhìn anh bằng ánh mắt kiên định:

- Em nghe anh.

Phú mỉm cười, ôm em gái vào lòng, khẽ rơi một giọt lệ.

- Hứa với anh, đừng bao giờ nghĩ đến hắn nữa.

- Em hứa.

Cô vùi đầu vào vòm ngực rắn chắc, thoang thoảng mùi oải hương của anh trai.

“Nhóc con, anh hứa không bao giờ để em khóc, anh sẽ là chỗ dựa cho em, cứ tin anh, anh sẽ không bao giờ bỏ em, phản bội em đâu”

Tuệ nãy giờ hé cửa nghe, không tự chủ mà khóc, khóc trong im lặng.

“Xin lỗi, xin lỗi em vì chị đã không thể làm gì. Xin lỗi em!”

...

Sau hôm đó, Huy chỉ biết mỗi Hiền, say đắm Hiền. Đã chọn Hiền thì Linh trong anh có thể nói là hết cửa.

Còn Linh không còn nụ cười hồn nhiên vô tư như trước, hầu như chỉ còn là giả tạo, cô luôn gượng cười trước mặt anh trai, chị gái. Ánh mắt vui vẻ xưa kia giờ trầm lắng u buồn.

Và... cô ít nói hơn trước.

Tuệ và Phú đang ngồi nói chuyện với nhau trong phòng Phú:

- Phú này, tao thấy Linh đã thế này một tuần rồi, không ổn.

- Uh, tao cũng thấy thế. Con bé toàn gượng cười, tao chưa thấy một tí tự nhiên trong nụ cười của con bé.

- Đạo gần đây, mày để ý con bé ít ăn hơn trước hơn không?

- Ô... Đúng thế, con bé bỏ cả bữa sáng.

- Con bé còn lưu luyến hắn.

- Ủ...

- Giờ làm sao?

- Tao nghĩ, cho nó sang Mỹ, ở nhà tao.

- Hay, cho nó đi du lịch vòng quanh thế giới?

- Đủ tiền không mày?

- Mày nghĩ đường đường là phó chủ tịch chủ tịch của TOP mà không đủ tiền sao?

- Ờ há?

- Mà đi theo tour hay tự đi?

- Tour đi.

- Ờ, cho đông vui.

...

Vậy là kế hoạch được chuẩn bị một cách tỉ mỉ kĩ càng ngay hôm đó.

Hai anh chị nào biết, có một con bé với mái tóc xanh bí hiểm đã đứng nghe hết tất cả.

Lắc nhẹ đầu, cô cười nhẹ tự giễu mình. Không được thất hứa!

Linh quay đầu bước về phòng mình.

- Em xin lỗi... Em không thể tiếp tục chăm sóc anh nữa.

Tuệ và Phú đã quyết định, ngày mai đi. Vé đã được đặt cả... Sẽ không ai biết cả. Phú và Tuệ, quyết định, cho cô em gái rời khỏi cuộc đời của kẻ đã làm nó đau khổ.

Tuệ gõ cửa phòng Linh.

- Linh à...?

- Chị đừng nói gì cả, em biết rồi.

- Vậy... Mai, 8h nhé.

- Dạ...

Chị lẳng lặng bước xuống nhà. Con bé, giờ không bạn, không tình yêu... cuộc đời gần như bắt công với con bé.

Linh thở dài. Đi thật rồi.

Ngồi trên bậc cửa sổ, dựa đầu vào kính, ánh mắt hướng ra ngoài, cắm earphone vào tai. Cả tuần nay cô đã thế. Đánh bạn với trời và cái earphone.

"Anh tìm nỗi nhớ

Anh tìm quá khứ

Nhớ lắm kí ức anh và em

Trả lại anh yêu thương ấy

Xin người hãy về nơi đây

Bàn tay yếu ớt cổ núa em ở lại

Những giọt nước mắt lăn dài trên mi

Cứ thế anh biết phải làm sao?..."

Linh nhớ lại những kí ức đẹp trước đây của hai người.

"...Tình yêu trong em đã mất

Phai dần đi theo gió bay

Còn lại chỉ nơi đây cô đơn riêng anh.."

Rồi khoảnh khắc anh lạnh lùng quay lưng với cô. Khẽ đánh mắt xuống dưới lòng đường nơi vừa có tiếng hét

"Em đi xa quá

Em đi xa anh quá

Có biết không nơi đây anh vẫn đứng đợi một giấc mơ

Anh chờ đợi một cơn mưa

Sẽ xoá sạch giọt nước mắt

Ngồi trong đêm bơ vơ anh thấy đau em có biết không?..."

Hai con mắt màu tím buồn bã mở to, nhoè đi.

Chiếc iPod đang cầm trên tay bỗng rơi xuống đất.

Khi thấy cảnh đó....

Huy ôm Hiền, hôn say đắm, dưới mái hiên của một tiệm bánh đối diện biệt thự cô. Ánh mắt khinh thường, vênh vác của Hiền chiếu thẳng vào mặt Linh.

Cô vô thức đặt tay lên lớp kính đang mờ dần vì sương của mùa thu.

- Tao thua rồi... Mà muốn gì nữa?

Dưới tầng hai, Phú và Tuệ tức muốn lộn ruột. Hai người đã thấy tất cả. Từ lúc đi đến, đang yên lành, bỗng nhiên Hiền nhếch môi một cái rồi kéo Huy vào, kiss. Đôi mắt Phú đỏ ngầu. Cậu chắc chắn ánh mắt khinh bỉ đó dành cho Linh, và cả cái nhếch môi vênh váo, tất cả là dành cho em cậu!

Bỗng Tuệ kéo tay cậu

- Ê mày

- Sao?

- Mày thấy chiếc Limousine kia chứ?

- Uhm.... Hả! Nó, nó là...?

- Đúng vậy, của họ.

_____ - _____ Skyyyy

Chap này tặng hai bạn đã cho Sky ý tưởng. Là ai hai bạn ý biết rồi. Nhưng sorry hai bạn vì Sky chưa cho nó vào, tại Sky có nhiều ý tưởng quá

Mà mọi người đoán cái Limousine của ai?? :333 sự thật thì viết nửa chap Sky nghĩ ra cái này đấy :))))

Thôi nói thế thôi

Bai bai

34. 35 - Xui Xẻo Đeo Bám

Linh ngẩn người. Là hai người cố tình, là cố tình!

Không để mình khóc, cô lườm hai người kia bằng con mắt sắc lạnh. Huy và Hiền rùng mình. Anh đánh mắt lên cao, gặp ánh mắt Linh sắc lẹm kinh khủng, hàn khí theo đó bay ra.

Anh mở to mắt ngạc nhiên. Chẳng lẽ... thái độ đó của Hiền. Muốn chọc tức Linh?

...

Quay lại với Tuệ và Phú.

Tuệ

- Họ đã lần đến đây hẳn biết chuyện ngày mai.

- Nhưng sao họ biết được?

- Mày nghĩ sao?

- Á... Hay là do hôm trước. Bữa tiệc!

- Đúng rồi! Hôm đó... anh nhà báo, cả một số nhà chức trách đã được nói chuyện với nó trước giờ vào. Hẳn một trong số đó đã cài máy nghe lén vào!

- Vậy giờ sao?

- Psss...

Tuệ lấy trong tủ ra một chiếc laptop màu đen của VAIO.

Cô loay hoay làm gì đó, sau đó bắt đầu ra lệnh cho Phú đi lấy máy nghe trộm. “Quá tinh vi...”

Tuệ nghĩ. Người đó đã cài máy nghe lén trên váy nó, loại thêm 1 trong 24h.

Phú vừa lấy về một đồng chip nhỏ, trong số đó có 5 con rơi ở phòng cô.

- Ê hết chưa cu?!

Phú gất lên. Linh đứng sau gờm gờm.

- Chị biết ai?

- O.... hả!

- Chị nói đi.

- À, ừm là...

- Im!

Phú gắt lên. Cô nhúu mày nhìn anh khó hiểu.

- Bé con, em không cần biết. Tin anh.

- Vậy thôi.

Sau đó Linh cứ im im. Hối một đằng trả lời một nẻo.

Tuệ và Phú đành làm bác sĩ bó tay

Sáng hôm sau. 7h30

Ba người họ đang chờ ở sân bay. Tuệ và Phú cứ đi kè kè sát Linh khiến cô khó hiểu. Hẳn là phải có lí do.

Ánh mắt Linh chợt dừng lại khi thấy khuôn mặt quen thuộc đang nở nụ cười quỷ dị.

Cô kéo hai anh chị chạy đi, chạy thục mạng, chạy đến va li suýt gãy bánh. (Sky: vốn từ hạn chế, không còn cách nào để so sánh :33)

Tuệ chơi với

- Linh! Chuyện gì thế!

Phú gọi thêm

- Em gặp ai hả?

- Họ.

Linh dừng lại đột ngột, nhìn bóng đen đằng sau đang đuổi theo. Rõ dần, rõ dần, nổi bật giữa đám người, ba mẹ cô-ông Quang và bà Bắc đuổi theo. Đi theo là hai tên áo đen trông rất bặm trợn. Tuệ và Phú nhìn theo. Hai con mắt mở to kinh hãi. Linh nhìn đồng hồ.

“7h43”

Hai phút nữa lên máy bay.

Cô đẩy anh chị ra sau, kéo va li bước lên trước.

- Linh, em định làm g...

Phú đang nói thì Tuệ chặn lại.

- Con bé biết mình phải làm gì.

- Uhm.

Linh bước lên.

Hai bàn tay cong lại.

- Chết đi...

Cô nhào tới, xoay một vòng trên trời rồi đá thẳng vào mặt hai tên đó, không nhẹ, chúng lăn ra đất bất tỉnh. Linh dùng tay, đánh vào gáy ba mẹ, họ bất tỉnh.

Cô kéo va li đi trước.

- Đi hay ở lại?

- Đi đi.

Hai người kia đơ một hồi rồi mới sực tỉnh, vội chạy theo cô.

5 tiếng ngồi trên máy bay trôi qua thật dài...

Mọi người cứ liên tục xin chữ kí và chụp hình chung với 3 người bọn họ. Đơn giản vì ba anh chị ấy quá trời đẹp, còn cô thì nổi tiếng khỏi nói!

Linh bực bội, quát lớn:

- Ngồi im chút giùm tôi được không!!!

- Này, cô tưởng cô là ai mà được lớn tiếng thế hả?!

Một giọng thanh mảnh, có chút chanh chua vang lên.

Câm lặng.

Cô ta được dịp làm tới, kênh kiệu bước lên hàng ghế trên túm tóc Linh giật ngược.

- Mẹ con vênh này, lơ tao à!

Linh nhú mày, mở mắt lườm con nhỏ đó.

Một bạn nữ, khuôn mặt khá xinh, tóc đen dài mượt, nhìn mặt, chắc là con lai. Cô ngỡ ngàng.

“Là... cậu sao?”

Nhỏ vênh vênh.

- Mày dám khinh tao à! Muốn chết phải không!

Cả máy bay im lặng. Họ đã biết trước cái kết của cô gái này. Nhưng không dám nhắc, đơn giản vì cô ta có thể đuổi việc họ.

- Tao là Tokiyama Asomito! Con gái chủ tịch tập đoàn Katorri thứ 5 thế giới! Mày có thể chết dưới tay tao!

Tuệ và Phú đã nán lại lúc này vì nhin, nhỏ lại càng làm tới, hai người định nói thì

- Cherry...

Âm thanh trong veo với sự lạnh đậm vang lên.

- Hả...

Nhỏ điếng người.

- Tôi là Cherry, chủ tịch hội đồng quản trị của TOP, vấn đề gì, nói!

- Mày!

- Sao, nói.

- Mày!

- Tôi có tên, không phải mày!

- ĐM! Lần này tao tha, lần sau mày chết!

Nhỏ nhếch môi khinh bỉ.

Không hề nhớ gì về người trước mặt. Nhỏ quên mất người bạn thân 8 năm trước.

Nhỏ quên mất lời hẹn ước của 8 năm trước.

Nhỏ thật phũ.

Linh buồn bã cùi đầu.

Tuệ lo lắng hỏi

- Em ổn chứ?

- Ổn chị.

- Con bé láo xược đó là ai chứ!

Phú gắt gồng.

- Tokiyama Asomito...

- Thì sao chứ!

- Tokia...

- Gì... cơ?

Phú đánh mặt. Tuệ cũng vậy.

- Khi em còn ở Nhật, anh chị còn nhớ chứ? Con bé Tokia mà em chơi thân ấy, tên thật là Tokiyama Asomito nhà ở Tokyo khu Beika.

- Vậy, con bé, sao không nhớ?

- Đừng hỏi em.

Linh nói, vuốt lại tóc, đeo earphone vào, nhắm hờ mắt.

“Thịch”

Tim Linh giật mạnh.

“Khỉ thật.”

Cô chữi thằm.

Nhìn em gái, Phú hốt hoảng

- Linh, em ổn chứ?

- D... dạ.

Tuệ nhú mày, đang định nói thì Phú gắt.

- Anh bảo em không được suy nghĩ gì về hấn mà! Nghĩ về hấn chỉ làm em tổn thương, chỉ làm em bệnh nặng thêm thôi!

- Thôi Phú...

Tuệ gạt tay cậu ra, xoa xoa lưng Linh, cô dễ chịu hẳn.

- Dù sao, con bé không có lỗi. Là do hấn. Là do những người xung quanh nó, kể cả chúng ta. Gây quá nhiều áp lực cho con bé.

- Uhm...

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Linh, Phú thề không trả thù được cho em gái thì cậu không phải là anh trai của cô!

“Không sớm không muộn, lại lên cơn giữa lúc này chứ!”

Tokiyama ngồi cách đó 2 hàng ghế, nhớ lại khuôn mặt của Linh. Giống, quả thật rất giống. Khuôn mặt đẹp trên từng milimet, đôi mắt tím độc nhất ấy, cả... hình xăm cá heo trên cổ. Có người thứ hai như vậy sao?

- Mizu, là cậu, thật ư...? Xin lỗi, tớ, tớ quá đáng rồi...

Helloooo

Sky giữ đúng lời hứa tặng hai bạn Phương và congchuamarry chap này hôm nay nhaa.

Nhân vật Tokiyama Asomito, Sky nói qua là tên khi chơi với Linh là Tokia, và chỉ cho phép mình Linh gọi nhỏ thế.

Hai người quen nhau 10 năm trước, khi Linh sang Nhật du học, chơi với nhau được hai năm thì Linh về nước. Hai đứa hứa với nhau, chắc chắn sẽ gặp lại. Giờ Tokiyama vẫn lưu lại số điện thoại mình dùng ngày ấy, nếu như Linh gọi về.

Đủ thông tin chưa nhảy?

Thôi kệ, chap sau Sky tiết lộ hết...

Vậy là câu hỏi của Phương đã được giải đáp ha!

congchuanmarry yêu cầu của bạn được một nửa rồi ha

Chap sau Sky sẽ hi sinh hết chất xám viết dài thật dài, khoảng 2000 chữ cho mọi người nha. Kỉ niệm truyện của con bé Sky được 3000 lượt view nà

Thôi bai baii mọi người!

35. 36 - Cậu Nhớ Ra Rồi, Vậy Là Tổ Không Cô Đơn.

3h chiều.

Máy bay vừa hạ cánh.

Giữa dòng người tấp nập, có ba người rất nổi bật.

Một cô gái với mái tóc nâu đỏ dài làm xoăn, mặc một chiếc sơ mi xanh da trời và jeans đen. Khuôn mặt kiêu kì quyền rũ.

Một chàng trai với mái tóc nâu để mái chéo thư sinh hơi rối, khuôn mặt điển trai có một không hai, kết hợp với áo phông trơn đen, jeans đen và đôi converse trắng, mũ rộng vành trắng, áo da trắng.

Một con bé nhìn nhỏ bé hơn hai người kia với mái tóc xanh đen bí ẩn, đôi mắt tím sắc bén, khuôn mặt hoàn hảo, không chê vào đâu được. Cô ấy mặc một chiếc váy ngắn đến gối màu đỏ sẫm, chiếc áo len ngoài màu trắng.

Nổi bật giữa những con người vốn đã cao sang quý phái. Ngay cả người Mỹ cũng không thể phủ nhận rằng họ rất đẹp.

Ngay phía sau ba người lạnh như tiền đó, là một cô gái người lai, đẹp rất đẹp, môi cong lên nhẹ, rất dịu dàng.

Và ba cục băng kia không ai khác chính là Linh, Tuệ và Phú. Còn người kia là Tokiyama.

Ba người ra gặp một anh hướng dẫn viên cầm lá cờ có chữ Tour Around The World , Linh mỉm cười:

- Tôi là Cherry, Nguyên Tuệ và Nguyên Phú .

- A... Chủ tịch.

Anh nhân viên đó cúi rạp người.

- Khỏi đi, chuyến này cứ coi tôi như một người bạn, Minh Khải.

Khải-anh nhân viên đó-cười cười gãi đầu

- Uhm, vậy mời Cherry lên xe, Khải đây sẽ phục vụ bạn nhiệt tình.

- Thôi đừng nói, sến kinh à.

Tuệ cười cười

- Hề hề

- Thôi tụi này lên xe nha.

Phú nói.

- À lên đi lên đi.

...

Tokiyama tới.

- Tôi là Tokiyama Asomito.

- À, cô Tokiyama từ Nhật sang Việt phải không ạ?

- Đúng.

- Dạ, mời cô lên xe.

- Uhm. Mà bỏ cách xưng hô đó đi xem nào, thân mật chút.

- Dạ~~ Chị lên xe đi nhé

Nhào nhoẹt. Tokiyama rùng mình. Nhỏ cười trừ và bước lên xe.

Ánh mắt dừng lại nơi Linh ngồi.

Cửa sổ cuối xe.

Tuệ và Phú thì ngồi trên cùng vì sợ say xe. Nhỏ bước xuống, ngồi cạnh Linh. Không nhìn cô, nhỏ nói:

- Cậu là Mizu, phải không?

- Hả...

Linh giật mình.

- Mizu, phải không?

- Tokia...?

- Đúng cậu rồi, Mizu!

Nhỏ mừng rỡ reo lên và ôm lấy cô.

- Tokia...

- Mizu! Đúng là cậu rồi! Tổ đã không bỏ phí 5 năm đi tìm cậu!

- Sao cậu biết là tớ?

- Hình xăm con cá heo, cậu nhớ chứ?

- A... Cũng lâu rồi, nhỉ?

- Uhm...

- Tớ cứ tưởng cậu quên mất lời hứa ngày ấy.

- Mơ đi. Tớ quên được chắc! Ông anh trai tớ bị cuồng cậu đến mức 5 phút ông ta kêu nhớ cậu quá! Tớ phát điên mất!.

- Hờ. Mà này, Tokia!

- Sao?

- Tên thật của tớ là Nguyên Linh, tên kinh doanh là Cherry, khi ở chỗ đông người thì đừng gọi tớ là Cherry hay Mizu, là Linh thôi. Tớ chẳng muốn người ta dòm ngó mình tí nào!

- Uhm, Mizuu của tớ à
- Nhỏ ôm ghì lấy cô.
- Bỏ tớ ra nếu không muốn bị hiểu lầm là LES!!!!
- Kệ đi cho họ hiểu lầm!
- Nhưng tớ không muốn!
- Aizaa, thôi được tớ đi tìm bạn mới.
- Thôi, cậu nhớ ra rồi, tớ không cô đơn nữa, sao tớ có thể đuổi cậu chứ?
- Hờ, công nhận bạn tớ bá đạo ghê.
- Uhm. Tớ là Mizu của Tokia mà.
- Hihi...

Lát sau thì khách cũng lên đông đủ.

Xe khởi hành về khách sạn Cruello 5 sao.

Cả đoàn được tự do một tuần trước khi tham gia chuyến du lịch xung quanh Mỹ và nhiều nước khác nữa.

Hôm đó Linh chơi rất vui.

Ở nửa kia Trái Đất.

Bốn con người đang điên cuồng lục tung các biệt thự của Linh lên tìm cô.

Là Mỹ, Chi, Linh, Khang.

Dù ít dù nhiều thì họ vẫn là bạn cô mà.

Một ngày thất thủ không tìm được tí dấu vết nào của Linh...

Huy biết thì bỗng giật mình. Hiện vở vai anh:

- Kệ nó đi Huy, giờ anh là của em mà

~Huy nhú nhú mày.

- Anh không thấy nó thì tốt chứ sao!

Hiện nói tiếp. Huy rùng mình. Từ lúc nào Phạm Minh Hiện đã trở nên độc ác như thế? Lúc ở bữa tiệc, phải chăng anh đã thương hại những giọt nước mắt cá sấu vô cảm của Hiện, và vô tình chọn một quyết định sai lầm? Anh đã chọn người không nên chọn? Một con cáo già, một con rắn độc?

Anh không hiểu mình đang làm trò gì nữa. Làm người mình yêu hết đau khổ này đến khổ khác

Anh thật tệ!

Trái tim của một chàng trai nhói lên.

Anh bỏ về phòng, khoá trái cửa, cầm tấm ảnh của anh và Linh lên ngắm:

- Linh... Về đi em, anh biết anh sai rồi, anh xin em hãy về đi...

Gò má gầy khê xuất hiện những giọt nước mắt trong veo, mang đậm tâm tư của chủ nhân chúng.

Hai nửa đầu trái đất, hai cảm xúc khác nhau, người mất người đủ. Nhưng cả hai dù đã cố quên, nhưng trái tim vẫn chỉ hướng về phía người ấy...

Sáng hôm sau, Phú, Tuệ cả Tokiyama đưa Linh đi mua điện thoại, thay thế cho cái Oppo cũ mang đầy quá khứ kia. Tokiyama dù không biết nhiều nhưng nghe Phú kể cũng phần nào hiểu biết.

Nhỏ thương cô lắm.

Cậu chọn cho Linh một chiếc iPhone 7 mới nhất, thay sim vào và liệng con Oppo đáng thương kia lên tủ kính, Linh còn phán thêm một câu:

- Ai thích cho luôn.

Thế là có thằng nhìn mặt rất chi là ngáo, ngáo kinh khủng, ngáo một cách rất chi là ngáo giựt luôn mang về. :v

Linh cầm con iPhone lắc lắc tay:

- Ayyy..... Cầm sướng tay quá trờiiiii

Tuệ nhìn, nói câu rất tỉnh:

- Êy quay lại đi tao cũng muốn mua.

- Ê... về rồi mua!

Phú bĩu môi. Đi được một lúc rồi bà bảo quay lại bố ai chịu được.

Nhưng cuối cùng, cả đám lại phải nhong nhong 10km về chỗ cũ. Tuệ phe phẩy cái iPhone 7 trên tay. Lần này, Phú nhìn hai cô em lại thêm...

Mà Phú thêm thì cả Tokiyama cũng thêm...

Không cần nói chắc ai cũng hiểu mọi chuyện ra sao rồi.

Nguyên buổi sáng dần hot boy hot girl lê lét đi đến trung tâm thương mại....

12h trưa.

Bốn người đang ngồi ăn KFC. Ăn như chưa bao giờ đượ ăn. Hình tượng girl xinh boy đẹp đã bị đổ vỡ. Mà who cares? Ăn cứ việc ăn, chuyện ai nấy lo, giờ ăn là trên hết, ăn, ta sẽ ăn, ăn nữa, ăn mãi!

Ăn xong là 14h

Tổng số tiền 4 anh chị ý ăn là 100\$. Linh dùng thẻ tín dụng quốc tế để trả

Bốn người lại năng lực tràn trề.

Tuệ lôi cả đám đi chơi công viên giải trí.

Trò tàu lượn siêu tốc

Linh cả Tokiyama chơi, lôi theo cả Phú, còn Tuệ thì “tạm tha” vì đau bụng. Bạn Phú rất sợ nhưng không muốn nói với chúng là mình sợ, đâm ra phải đi theo. Tokiyama ngồi với một bạn nữ khác ở hàng đầu tiên. Linh ngồi với Phú. Đi đuwjc 5 phút....

- Aaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!

Phú gào lên. Bấu tay vào người Linh. Cô cười:

- Ahahaa! Bro, relax!

kết quả là Linh bị anh trai lắc lắc suốt chuyến đi nên là nó thú vị hơn nhiều, còn bạn Phú cho bữa trưa đi vào thùng rác ~.~ Tokiyama thì mặt tỉnh bơ.

@@@

Nhà ma.

- Ê vào đi.

Tuệ rủ

- Ô sờ kê!

Cả đám đáp lại.

Vâng, đi bộ vào trong mà cả đám cứ nói chuyện tíu tít. Gặp con ma nào là selfie! Thế nên họ có những bức ảnh rất độc rất đẹp.

Đi ra, mỗi người phán một câu:

- Hầy, nhà ma gì chán hơn chỗ chơi cho baby?

- Hết niềm tin vào ma quỷ!

- Chán con gián.

- Nhạt.

@@@@@

Trò đu quay

Trò...

Rất nhiều trò.

Cả đám cứ xoay vòng vòng khu vui chơi giải trí. Linh cả Phú còn chơi bắn súng, giành được 4 con gấu. Linh con gấu tím cỡ bự, Tuệ con Minions cỡ vừa, Phú hình trái tim bông, Tokiyama con thỏ hồng.

Tối về, Phú không ở khách sạn vì cần về nhà cũ giải quyết một số chuyện ở công ty anh. Phú cũng có công ty, cũng có tập đoàn, tiếc là chỉ đứng thứ 4, sau TOP, Hoàng Hoàng và MS.

...

Ở một nơi nào đó.

Huy điên cuồng lục tung cái thành phố này lên tìm cô gái ấy.

Anh thật sự đã sai!

Anh muốn cô trở về với anh!

Hiện đã thay đổi. Cô ta chỉ dùng những lời lẽ ngọt mật dụ dỗ Huy. Anh không thể tiếp tục yêu cô nữa! Hiện đã thay đổi rồi! Không còn là cô gái hiền dịu, ngọt ngào của ngày xưa nữa!

Anh đẩy mạnh cô gái đang bám chặt lấy áo sơ mi của mình:

- Cô cút đi! Tôi không ngờ tôi lại yêu một con cáo già như cô!

- Anh à

!

- Cô câm miệng lại! Tôi có thể giết cô ngay bây giờ đấy!

- Huy! Đừng có như thế!

Khang gắt lên. Cậu thấy Huy thật quá đáng

- Chúng mày không muốn tìm nữa thì thôi đi!

- Con Linh có gì mà anh yêu chứ! Con đi ấy có gì tốt đẹp không!!!!

Hiện gào lên.

- Cô ngậm cái mồm của mình lại ngay! Tôi sẽ không tha thứ cho cô lần sau đâu!

Bốn đứa bạn kia ngẩn người. Thì ra Linh nói đúng. Hiện đã thay đổi mất rồi. Nhìn nhau trong vô vọng. Họ đã sai lầm, thật sự sai lầm khi tin vào ánh mắt buồn bã cùng khuôn mặt giả tạo ấy!

Giờ... biết tìm Linh ở đâu?

Ai cũng hiểu, Linh mà đã muốn trốn thì không ai có thể tìm thấy. Con bé, giận, cũng giận dai, không có chuyện ngày một ngày hai mà tha thứ. Mà....

Còn căn bệnh tim bẩm sinh?

Cứ sốc lớn như thế này liệu cô ấy chịu nổi?

Có ai bảo vệ cô ấy?

Có ai?

Huy, My, Chi, Khang, Minh điên cuồng chạy, gào khóc gọi tên cô trong tuyệt vọng.

Không tiếng ai đáp lại.

Vẫn thế.

Gọi bao nhiêu lần rồi cô vẫn thế,

Vẫn không trả lời,

Vẫn mặc kệ đám bạn và người mình yêu thương.

Giữa cơn mưa rào ồn ã,

Trong đêm khuya lạnh giá của mùa thu

Năm con người cứ chạy, chạy mãi, không ngừng gọi tên một người con gái.

Mà đâu biết rằng, ở nơi kia, cô ấy đã tìm lại được nụ cười?

...

Như nghĩ ra gì đó, Linh giật mình.

“Mình, mình, cười được, tự nhiên rồi sao? Mình, thật ư? Cười được rồi, thật sự cười được rồi.”

Cô ôm lấy Tokiyama ngồi bên cạnh.

- Tokia... Nhờ cậu, tớ đã tìm lại được chính mình rồi...

- Mizu...?

Tuệ và Phú đặt tay lên vai nhỏ. Cười. Đúng thật, hai người đã mang ơn nhỏ rồi. Đúng là từ khi gặp nhỏ, cô cười nhiều hơn, nói nhiều hơn, và tự nhiên hơn hẳn.

Tokiyama đứng ngăn người.

Nhỏ không hiểu mình đã làm gì khiến hai anh chị và cả con bạn vui thế.

Nhưng sâu trong lòng của cô bé tên là Tokiyama Asomito, bỗng dưng len lỏi một niềm vui nho nhỏ, một cảm giác nhẹ bẫng, như vừa giúp đỡ một ai đó.

Vậy mà cô bé ấy lại không hề biết mình đã có công lớn với tất cả mọi người....

_____Sky_____

Chap có 2005 chữ nha, cho mọi người đọc thoải mái đấy!

Mà có người nói Sky sáng tạo nha, Sky vui lắmm!

Mà thôi nói thế thôi Sky đasn nhiều mỗi tay ôiii.i

__Bai bai__

36. 37 - Tìm Được Rồi...

Chuyến đi kéo dài thật dài,

Dài...

Rất dài...

Cuối cùng cũng đã được 2 tháng.

Đã đủ cho một cô gái tạm quên một nỗi đau

Cho một chàng trai nhận ra được sai lầm.

Chuyến đi đã kết thúc và giờ Linh, Phú, Tuệ và Tokiyama đang ở Nhật, trên một chiếc taxi về nhà nhỏ.

Linh rất háo hức được gặp anh trai nhỏ, một người mà đã luôn bảo vệ cô suốt hai năm bên Nhật.

“Kittt”

Chiếc taxi chột phanh gấp.

Linh ngồi ở trước nên đầu đập mạnh vào cửa kính, máu hơi hơi rỉ ra. Bác tài xế quay qua lo lắng hỏi:

- Quý khách ổn chứ?
- Aiii... Hơi đau thôi.
- Thành thật xin lỗi, tại có chiếc xe phá lệ vượt đèn đỏ, tôi sẽ bồi thường cho quý khách.
- Thôi không cần đâu chú!
- Không, là lỗi của tôi mà!
- Chú không cần mà!
- Vậy, cảm ơn cô.

Linh cười nhẹ rồi quay xuống dưới hỏi:

- Mọi người không sao chứ?
- Ổn cả. Đằng trước ghế có đệm lót mà (Tokiyama)
- Ổn em (Tuệ)
- Này, lần sau em ngồi trước nhớ thắt dây an toàn cho cẩn thận! (Phú)
- Rõiii thuraa anhhh!

Sau 1 tiếng ê mông, cuối cùng lũ này cũng tới nhà của Tokiyama.

Vẫn là một căn hộ nhỏ như trước. Cơ mà rất đẹp, rất dễ thươnggg.

“Cạch”

Nhỏ mở khoá, mời mọi người vào nhà. Tuệ và Phú nhìn một đứa con trai đang nằm trên sofa, mặc áo phông cả jeans, cả chú beggie to đùng đang nằm bên trên, cả hai đang chìm vào giấc ngủ. Tokiyama ngán ngẩm, bước đến lay người cậu ấy.

- Nii-san à! Người yêu đến kìa!
- Tok à, em chơi trò này lâu rồi nha! Để yên anh ngủ.
- Dậy ngay! Em không đùa đâu!

Nhỏ cốc mạnh vào đầu chàng trai đó.

- Aiiiiiiii.....!

Cậu ta bật dậy, nhăn nhó. Nhỏ xoay đầu anh ta và...

- Aaaaaaaa!!!!!!!! Mizu của ck!!!!!!!!!!

Cậu ta nhảy vào ôm lấy cô.

- Ặc, bỏ em raaa!

- Ờo. Vk cứng hừ nha! Không về thăm ck nhá!

- Kệ em! Mà anh chào anh chị em chưa?

- A....

Cậu ta đem mặt ngáo ra nhìn hai người mặt đen sì đứng bên cạnh.

- Emm Chào Hai Anh Chị Đáng Mến A

Cả bốn người cười lẫn cười bò ra sàn.

Tokiyama chạy lại, đẩy cậu ta vào phòng, nói:

- Anh đi vào ngay cho bọn em còn nói chuyện!

- Ồ? Hông chịuuuu! Ở với vk yêu cơ!

- Thối được rồi. Xíu nữa nó vào!

- Hôngg! Ở trong chán ! Vk vào với anh!

- Ồ? Em muốn ở với Bento!

- Ồ? Vk à!

Cuộc nói chuyện dài đến mức không thể dài hơn được nữa. Kết cục cuối cùng thì Linh bị chàng lôi vào trong cùng chú beggie Bento.

Cậu ấy là Kinichi Asomito, anh trai của

Tokiyama. Yêu Linh từ lần đầu tiên gặp mặt, thích xưng vk ck, vì cái tật hay ngại nên đến giờ bác Kinichi vẫn chưa thổ lộ với cháu Linh, kết quả là cháu Linh vẫn coi bác Kinichi như bạn thân đó! Tóc đen undercut vuốt ngược, đẹp không kém Huy, trẻ con hết cỡ. Thông minh.

Đặc biệt là cả hai bác cháu đều thích chó (Sky: ê giống tui nè

37. 38 - Bỏ Trốn

Kinichi nhìn đám người đang dần tản ra một cách bất thường. Cậu nhíu mày, không để ý tới cây kẹo bông đã bị giật mất.

Linh dường như nhận thấy sự bất thường đó, quay sang bầu áo Kinichi.

- Kinichi! Anh thấy gì không?

- Có. Nhưng đó là gì?

- Em không....

Câu nói của Linh ngắt quãng khi thấy bóng dáng quen thuộc ẩn hiện lơ mờ trong đám người. Cô đánh rơi cây kẹo bông, mắt mở to. Lắc nhẹ đầu, cô chạy vụt đi. Kinichi vội theo:

- Vk! Mizu!!

- Anh đứng đó cho tôi!

Kinichi định chạy đi thì bị một bàn tay giữ lại. Cậu hất tay Huy ra, lườm:

- Đừng ngăn cản tôi! Nếu anh muốn sống!

Kinichi nói rồi chạy đi. Nói vậy chứ cậu cũng có lí do. Đường đường là bang chủ của Killer, chủ tịch tập đoàn đứng thứ 5 thế giới Katorri. Từ trước đến giờ, chưa ai được phép chạm vào Kinichi, ngoại trừ Linh, Tuệ, Phú và Tokiyama. Kể cả ba mẹ, chạm vào chỉ có chết!

Chẳng qua là giờ vội vàng đi tìm Linh, nên tha thôi. Mà hình như... Linh khóc?

Huy trừng mắt rồi chạy theo cậu ta. Dù sao thì không thể đánh lại được. Cậu ta là manh mối duy nhất để tìm được người anh yêu.

Linh chạy thẳng về nhà, giữa cái lạnh thấu da thấu thịt. Những giọt pha lê trong veo cứ rơi, rơi mãi.

Chạy thẳng về biệt thự của mình bên Nhật, đóng sập cửa, khụy xuống. Hai con mắt tím mở to bàng hoàng.

- Không được, không được!

Khẽ giật mình. Chợt nhớ ra

Em đâu còn quan hệ gì nữa mà phải trốn chạy?

Đâu có gì phải ngại?

Chỉ là người lạ mà thôi!

Nhưng em không thể?

Cảm giác đau đớn ngày ấy cứ lớn vồn bên em.

Sao anh phải tìm em lần nữa khi mà đã quyết định rời bỏ?

Quên em đi! Xin anh đấy!

Dòng suy nghĩ bị cắt ngang khi chuông điện thoại vang lên

"Cánh hoa úa tàn

Bức tranh khép màn bóng ai xa ngút ngàn

Nước mắt rơi ứa tràn

Sầu làn mi khép, tình buồn nay em biết đi về chốn đâu

Khuôn mặt đáng thương

Tắm thân..."

- A... alo?

Là Tuệ

- Linh! Em đang ở đâu thế? Kinichi gọi bảo em bỏ đi rồi!

- Vi, villa cũ...

- Em, sao em ở đó?

- Minh Huy...

- Em ở đó, anh chị đến đây!

- O kh...

Chưa nói hết chữ "không" thì cuộc gọi đã bị cancel. Mọi người không thể thấy khuôn mặt đỏ của cô được. Không thể nào!

Chính cô đã hứa không khóc vì hấn mà!

...

Bên kia, Tuệ nói với Phú, Tokiyama và Kinichi.

- Con bé ở villa cũ.

- Ok!

Phú sốt sắng, tính đi ra thì Tuệ nói một câu gây sốc.

- Con bé khóc. Hình như bảo là gặp Minh Huy.

- Sao cơ?!

Cả Phú và nhỏ cùng hét lên. Tokiyama hỏi:

- Có phải chàng trai mà Mizu nhận là người yêu mà lại đá Mizu không?

- Uhm. Mà Kinichi, em có gặp hấn không?

- Em không chắc lắm, nhưng anh ta rất đẹp trai, và mắt màu xanh lá...?

- Đúng là Minh Huy rồi.

- Vậy đi thôi!

Phú nói. Tất cả đều không biết đã có một chàng trai đứng ngoài, nghe được tất cả.

Huy bấm thang máy xuống tầng 1, bắt một chiếc taxi và ngồi chờ. Anh gọi điện cho Chi.

- Alo?

Chi bắt máy

- Tìm được Linh rồi!

- What!!!! Ở đâu?!

- Tokyo.

- Hả! Tao đang ở Osaka, mày cứ tìm cô ấy đi trong hôm nay tao tới.

- OK!

Nhìn thấy nhóm Phú lên một chiếc Taxi, Huy nói với bác tài đi theo.

May mắn là tiếng nước nào anh cũng thạo chứ không thì...

Bốn người kia đi thẳng đến Villa của cô.

Phú đập cửa, xông vào thì thấy em gái đang nằm bệt ra sàn, thở hổn hển, mặt tái mét. Máu từ khoé miệng cứ chảy ra. Khốn kiếp! Căn bệnh của con bé tái phát rồi!

Cậu lao đến ôm lấy con bé, gào lên:

- Gọi cấp cứu đi! Gọi cấp cứu đi!

Tuệ, Tokiyama và cả Kinichi hốt hoảng. Lục hết túi mới ngớ ra không mang điện thoại theo. Chết tiệt!

Chợt.

Một bóng đen to lớn lao đến ôm con bé, chạy ra ngoài, bắt Taxi đi thẳng đến bệnh viện.

Kinichi không ngần ngại mà cũng lao ra ngoài, bắt Taxi đuổi theo.

Điểm dừng là bệnh viện Beika.

Các bác sĩ nhanh choang đẩy băng ca vào phòng cấp cứu. Mặt Linh ngày càng trắng bệch. Cô đang đau lắm!

Lờ mờ nhìn ra người trước mặt mình là ai, môi cô mấp máy:

- Minh... Huy... Em, đau.

- Cố lên em! Em sẽ ổn thôi! Linh Linh của anh mạnh mẽ lắm mà! Cố lên em!

- Mời anh ở ngoài chờ!

Cô y tá nói và đóng cửa lại.

Huy thần thờ ngồi trên ghế. Anh lại làm người anh yêu đau khổ rồi...

Cô ấy sẽ giận anh chứ?

Mày quá ngu ngốc! Minh Huy mày quá ngu ngốc.

- Cậu... đã làm gì Mizu?

Kinichi đứng thở hổn hển. Ánh mắt chứa đầy lo lắng.

- Mizu? Là cô ấy hả?

- Nói đi!

- Tôi không làm gì!

- Sao cô ấy lại bị thế?! Tất cả là do cậu đã tổn thương cô ấy! Do cậu nên bệnh tim bẩm sinh của cô ấy mới tái phát!

- Tôi...

Huy cứng họng. Đúng là lỗi của anh thật mà...

“Bốp”

Một cú đấm trời giáng hạ cánh trên mặt Huy. Tuệ đứng ngay trước mặt anh. Hai con mắt đỏ ngầu chứa đầy sự tức giận. Đám tổn thương em gái cô, gan to thật đấy!

_____ Sky _____

Sorry mọi người vì chap hơi ngắn, Sky hơi đau đầu nên không viết nhiều được, thông cảm cho Sky nha.

Thôi Sky đi nằm đây. Sky sẽ cố gắng viết nhiều nữa cho mọi người nha

38. 39 - Em Sẽ Về!!!

- Mày còn dám vác mặt ra đây?!

- Em...

- Cút!

- Chị! Cho em ở lại đi, làm ơn!

- Không! Mày cút đi!

- Chị! Làm ơn đi!

Tuệ tính xông lên thì Phú giữ lại:

- Thôi Tuệ. Dù sao nó cũng cứu Linh mà.

-... Được rồi, vậy, anh có thể ở đây đến khi nào con bé tỉnh.

- Cảm ơn chị!

Câu nói vừa dứt thì cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, đèn cấp cứu vụt tắt.

Một bác sĩ già bước ra, trên trán lấm tấm mồ hôi. Huy vội lay vai ông ấy:

- Bác sĩ! Nguoefi yêu tôi sao rồi?!

- Anh bình tĩnh. Tôi cần gặp nguoefi nhà bệnh nhân.

Phú bước lên, lo lắng hỏi:

- Tôi là anh trai cô ấy. Có việc gì thưa bác sĩ?

- Mời anh vào văn phòng tôi.

Phú đi theo bác sĩ.

Kinichi thất thểu dựa vào tường.

- Cô ấy, Mizu của tôi, cô ấy có chuyện gì sao?

- Nii-san bình tĩnh. Cô ấy sẽ ổn thôi-Tokiyama gượng cười. Cô cũng lo lắm chứ.

- Phải đấy nhóc.-Tuệ vỗ vai cậu.

- Đúng rồi, Mizu của em rất mạnh mẽ mà....

Chỉ còn Huy, ánh mắt anh lộ rõ vẻ đau đớn khi nghe họ nói chuyện.

Đừng nói với anh là heo nhỏ gặp chuyện. Heo nhỏ của anh mạnh lắm! Mạnh như siêu nhân Gao ý! Sao có thể gục ngã được.

Phú đi được nửa tiếng thì trở lại, mặt xuống sắc hẳn đi. Huy hỏi:

- Anh. Linh có sao không?

- Linh ổn. Bác sĩ dặn là cần bồi bổ thêm thôi.

-...

- Dạ.

Nói rồi Huy hỏi Phú phòng Linh và đến đó. Dù không muốn Linh gặp anh nhưng... không gặp có lẽ Linh còn buồn hơn.

Huy mở cửa bước vào. Heo nhỏ đã tỉnh và đang nhìn anh với con mắt đầy yêu thương và le lói những tia đau buồn.

- Minh... Huy...

- Anh đây.

Bàn tay nhỏ bé khẽ hướng ra phía Huy. Anh nhanh nhẹn nắm trọn bàn tay ấy.

- Anh... không ở với Hiền...?

- Anh nhận ra rồi. Linh, anh đã sai lầm khi chọn Hiền. Cô ấy đã quá độc ác so với những gì anh biết rồi.

- Anh...

- Anh yêu em.

-...

Linh không nói gì, cười mằn nguyện. Nước mắt lăn dài trên má con bé. Không phải là buồn. Là nước mắt của hạnh phúc. Huy gạt đi những giọt nước mắt và hôn nhẹ lên đôi môi nhợt nhạt kia, một cái thật nhẹ nhàng nhưng đủ cho Linh cảm nhận lại được dư vị ngọt ngào của ngày ấy. Những ngày thật sự rất hạnh phúc.

Kinichi đứng ngoài nhìn Linh với con mắt đau khổ. Đã đến lúc cậu phải nói ra tình cảm của mình rồi. Dù biết rằng kết quả sẽ không như mong muốn. Dù biết rằng kết quả sẽ làm mình đau. Dù cô ấy có phũ phàng...

Thì anh vẫn nói ra điều mình chôn giấu bấy lâu. Kết quả ra sao, anh mặc kệ. Chỉ cần cô hạnh phúc, anh chấp nhận hi sinh. Nghĩ vậy thì Kinichi lặng lẽ quay lưng ra về. Tokiyama nhìn anh trai đầy thương tiếc. Bóng dáng cao lớn đầy kiêu ngạo giờ cô đơn, lạnh lẽo. Nhỏ không nói gì cũng đi về.

Còn Phú và Tuệ. Nhìn hai người trong phòng bệnh. Hai người thật hiểu cho Huy. Quả thật đó không phải là lỗi của anh. Mà sao đôi bạn trẻ lại gặp nhiều trắc trở vậy...?

#Flashback

- Cái gì cơ! Mà nói gì hả Phú?

- Linh bị máu trắng.

Phú buồn bã nói, không tìm được mà khóc oà lên. Tuệ lấp bấp

- Không, không thể nào! Con bé còn quá trẻ mà! Phải có cách chữa trị cho nó chứ?

Cô phát khóc lên. Em gái cô còn trẻ, chưa nếm đủ vị của cuộc sống mà!

- Bác sĩ nói vẫn còn cách. Con bé có thể đi ghép tủy.

- Vậy đồng ý đi, Phú! Tao nói đồng ý đi!

- Nhưng tỉ lệ thành công rất thấp! Chỉ có, có... 20% thôi...

- Không thể nào...

- Đúng vậy, chúng ta không thể mạo hiểm mạng sống của Linh được. Nhưng nếu không phẫu thuật thì con bé chỉ sống được 1 tuần... thôi.

Tuệ cắn môi, cay đắng nói.

- Mà đăng kí phẫu thuật ghép tủy cho Linh đi. Con bé sẽ sống!

- Mà...

- Tao nói là đăng kí.

- Được.

#EndFlashback

Cái mạng nhỏ nhoi của Linh đang được đạjt trên bàn cân định mệnh. Chỉ chênh lệch đi một chút, mất tất cả.

Chờ Huy đi, Phú và Tuệ vào phòng Linh, nói chuyện với con bé.

- Linh...

- Anh? Chị?

- Linh, nghe anh, em đừng quá xúc động nhé.

- Anh Kris?

- Em... bị máu trắng rồi.

- Em biết rồi...

- Sao em...

- Em biết lâu rồi. Những gì bác sĩ nói với anh chị là do em sắp đặt cả.

- Sao em biết mà không làm gì?

- Em biết chắc là không thành công nên chỉ cần ở lại với anh chị là đủ.

- Linh à!

Tuệ bật khóc, ôm ghì lấy em gái. Phú nhìn em gái. Con bé thật tốt.

- Linh. Anh chị quyết định ghép tuỷ cho em, em có đồng ý không?

- Em... đồng ý.

- Vậy, ngày mai ta sẽ sang New York.

- Không, anh chị ở đây đi. Em đi với Tokia.

- Không! Chị không để em đi một mình đâu!

- Chị. Em còn có Tokiyama mà...

- Uhm.

- Giờ thì, anh chị giúp em trốn Minh Huy

- Sao em phải trốn?

- Nếu biết chắc chắn Minh Huy sẽ ngăn cản em.

- Được.

- Vậy anh hai giúp em cải trang làm bạn trai em.

- Hả?

- Không cần lộ diện đâu. Chỉ cần anh giả giọng nói thôi mà.

- Ô nhưng thế nào?

Linh gọi điện cho Huy. Cay lắm... Đáng lắm... Nhưng phải làm thôi. Anh không thể buồn vì một đứa con gái bệnh tật như cô được.

- Alo?

- Anh, là em.

- Linh à? Chuyện gì thế?

- Anh... em có bạn trai rồi. Anh đừng tìm em nữa, anh nhé?

- Anh không tin! Em nói gì thế?

Linh bật cả loa ngoài nên ai cũng nghe thấy. Cô nói:

- Anh à, em nói thật, mình không đến với nhau được đâu.

Cô ngoắc tay cho Phú, cậu hiểu ý, bịt mũi, nói:

- Vk yêu à

Ra chơi với anh nào???

- Anh nghe thấy chứ?

- Cô... Cô cút đi! Đồ phản bội!

Huy nói rồi cúp máy.

Linh khóc.

Cùng lúc, bốn người bạn đến, định đón tin vui nhưng sự thật ngược lại...

—

Mọi chuyện Phú và Tuệ đã kể cho hai anh em nhà Asomito. Kinichi đòi đi theo nhưng Linh không cho...

Sân bay, sáng hôm sau.

Mọi người đều ra tiễn cô.

Trước khi đi, Kinichi đã khóc và ôm ghì lấy cô. Anh thủ thỉ:

- Anh yêu em, Mizu...

Đứng trước sảnh, anh hét to:

- Sớm về với anh nhé!!!!

- Em sẽ về!!!!

Linh nói và bước ra khỏi cổng kiểm soát.

Chuyến đi định mệnh đã bắt đầu...

39. 40 - Im Lặng

Vậy là... đã 2 năm nữa.

Linh đi mà không có tin gì cả.

Cho đến ngày hôm nay.

"Đừng vội vàng xin em hãy là em của ngày hôm qua..."

Uh uh uh uh

Xin hãy là..."

Phú bắt máy ngay khi nhìn thấy dòng chữ quen thuộc "Em Gái Yêu"

- Alo? Linh hả?

- Anh hai!

- Linh!

- Anh hai! Linh hoàn toàn khỏe rồi!

Giọng Linh hơi run, Phú nhú mày:

- Em sao thế?

- Em ổn mà hai.

- Vậy khi nào em về?

- Uhm... Em định cư bên này luôn anh nhé?

- Sao thế em? Ở Nhật cả Việt Nam không ổn à?

- Dạ... Tại có chút vấn đề thôi ạ.

- ... - Phú nhú mày chặt hơn. Vấn đề? Chưa bao giờ Linh nói có vấn đề gì cả. Chẳng lẽ ca phẫu thuật có sai sót gì sao? Nhưng rồi cậu cũng lắc đầu cho qua. Chắc là việc công ty tập đoàn thôi. - Uhm, vậy tuần sau anh chị sang nhé...!

- Dạ! Bye Bye anh hai!

- Uh.

Phú cúp máy.

Đầu bên kia, Linh bỗng dưng khóc nức nở. Tokiyama vỗ về con bạn.

- Cậu đừng lo. Sẽ ổn thôi. Anh chị sẽ hiểu cho cậu.

- Toki, Tokia, sẽ chẳng ai chấp nhận tớ nữa!

- Đừng nói vậy mà, tớ vẫn chăm sóc cậu đấy thôi?

- Hức, hức,...

Tokiyama ôm Linh vào lòng, thương thay cho số phận trớ trêu của con bé.

#Flashback 2 năm trước, sau khi phẫu thuật.

Bác sĩ gọi Tokiyama vào nói chuyện.

- Bác sĩ? Có việc gì sao?

- Ca phẫu thuật của cô gái không thành công cho lắm.

- S... sao cơ ạ?

- Dây thần kinh chân đã bị các tế bào độc vây bắm, có thể chân cô ấy sẽ bị, uhm... liệt.

- Bác sĩ?

- Tôi xin lỗi. Chúng tôi đã cố gắng lắm rồi.

- Không! Bác sĩ làm ơn hãy cứu bạn tôi!

- Tôi xin lỗi.

- Bác sĩ! Làm ơn đi mà!!!!

Mặc cho cô gái dưới chân đang van xin thảm thiết, vị bác sĩ già vẫn điềm đạm bước đi.

Sau đó, Linh đã rất hoảng loạn... và phải điều trị tâm lý trong 1 năm.

#EndFlashback.

Cô sợ. Cô rất sợ. Sợ rằng khi biết sự thật này hai anh chị sẽ ruồng bỏ cô, từ chối chung dòng máu với một đứa bệnh tật như cô, như những gì ba mẹ đã làm như thế với cô 2 năm trước.

Đã suốt một năm trời, Linh cố gắng tập đi, nhưng chỉ đứng lên được mấy giây lại ngã nhào xuống, trên người cô cũng đã có không ít vết bầm tím, có cả những vết sẹo. Tất cả chỉ vì Linh không muốn mọi người nhìn thấy một Nguyên Linh yếu đuối, bất lực trước căn bệnh. Nhưng giờ, mọi hi vọng đã tan theo mây khói...

Cả tuần đó, Linh và Tokiyama cố gắng sắp xếp sao cho mọi thứ thật thuận tiện, làm sao cho cô ít di chuyển nhất có thể và làm sao khi di chuyển không để mọi người phát hiện...

~•~•~•~

~Thứ 2 tuần sau.

Máy bay vừa hạ cánh.

Tokiyama đón mọi người về biệt thự của Linh. Trên đường đi, Kinichi bỗng hỏi một câu:

- Tok-kun? Sao Mizu không đến?

Câu hỏi chạm đúng vào tim đen của nhỏ. Nhỏ cười gượng:

- À, Mizu-chan hơi mệt nên ở nhà rồi.

- Uh.

Mọi người ai cũng nhận ra nét gương gạo ở Tokiyama. Chắc chắn là có điều gì đó rất nghiêm trọng mới có thể khiến một cô gái vô âu vô lo trở nên gương gạo như thế.

Hàng ngàn câu hỏi đặt ra trong đầu Phú và Kinichi. Duy chỉ có Tuệ. Cô đã biết tất cả. Ngày ấy, trước khi Linh đi, chính tay cô đã gắn con chip vào người Linh, và cô đã nghe tất cả. Cô không nói với ai bất cứ điều gì.

Chỉ vì, cô không tin đó là sự thật. Vậy mà giờ thái độ ấy đã thay đổi tất cả. Nhớ lại những cuộc nói chuyện của em gái với bác sĩ tâm lý và Tokiyama, tìm cô quẩn thất. Con bé mới có 23 tuổi. Còn quá trẻ.

Thế nhưng cô vẫn hi vọng nó chỉ là sự giả dối, tất cả không phải là sự thật.

Tới nơi,

Mọi người đã thấy Linh ngồi ngay trên sofa. Cô mặc một chiếc váy màu hồng nhạt xếp li, có viền màu đen. Thấy những người thân quen, Linh không tự chủ mà bật khóc.

- Anh! Chị! Kinichi!

Ngay lúc ấy, thân người nhỏ bé bỗng được nằm trong vòng tay ấm áp của...Kinichi.

- Ngoan. Vả yêu của Ck không được khóc.

- Kinichi, Mizu nhớ Kinichi...

- Uhm, ck cũng nhớ vk lắm.

Nói rồi Kinichi ngồi xuống sofa, đặt Linh ngồi lên đùi mình. Ôm chặt lấy Linh, cậu chợt thấy có gì đó khác. Nhưng cậu không thể biết đó là gì. Chỉ biết, giờ cần chăm sóc và bảo vệ Linh.

Phú nhăn mặt, chu môi giận dữ.

- Ừ! Em gái không chào anh nhá!

- Ố ố! Em gái chào anh ạ!!!

Linh khoanh tay, cúi người,chafo theo kiểu học sinh mẫu giáo.

- Thôi. Ngẩng mặt lên chị xem nào.

Tuệ bước tới nheo nhẹ mũi Linh.

- Hi hi. Em chào chị yêu

~~~ Uhm

Nhìn khuôn mặt em gái, Tuệ hơi sững người.

Thật đẹp. Chỉ sau 2 năm mà con bé gần như lột xác hẳn. Khuôn mặt V-line hồng hào. Cặp mắt đuôi phượng màu tím to hơn tròn hơn, bí ẩn và quyến rũ hơn trước. Đôi môi mỏng đỏ mọng chúm chím. Đáng người thì chuẩn khối nói. Con bé em chị đã trở thành thiếu nữ rồi...

Nhưng, sao em lại không nói gì về mình thế? Em quyết định im lặng sao?

_____ Sky _____

Hellooo!

Mọi người ơi Sky sắp khỏi rồi sắp ra chao nhanh rồiiiii

Chắc ngày mai ngày kia là Sky khỏi à! Hôm đấy Sky lại viết bình thường nha. Ra chap sẽ rất rất nhanhhhh

Mọi người nhớ follow nhaa

((Sky))

40. 41 - Vĩ Đứng Lo, Bên Vĩ Còn Có Ck

Buổi trưa.

Phú đang loay hoay trong bếp nấu cơm trưa vì cái lí do hết sức bá đạo: oản tù tì thua. Còn lại Tuệ, Linh, Tokiyama và Kinichi đang ngồi ăn bím bím uống coca cola. Tuệ nhìn Linh khó hiểu. Rõ ràng lúc nào có ai nhờ gì nó cũng đi làm, giờ sao cứ có gì là nhờ Tokiyama?

Tuệ nghĩ thôi, liền bảo Tokiyama đi lấy nước. Rồi cô quay sang Linh:

- Linh, em lấy cho chị hộp trà

- Trà... ạ?

Linh nhú mày, trà, cô quên mất không bỏ trà vào ngăn bàn rồi.

- Linh, em có nghe không?

Giọng Tuệ chợt đánh lại một cách bất bình thường.

- Linh đi lấy trà đi!

- Chị...

- Đứng lên!

Linh bám vào thành ghế, khó nhọc đứng lên.

- Đi lấy ngay!

Tuệ gườm gườm. Linh bỗng chốc cảm thấy xa lạ. Đây đâu phải là Tuệ? Một người chị hiền lành của cô đâu mất rồi?

Cô cắn răng, cố gắng lê chân đi, nhưng...

“Bịch”

Cả người cô đổ rạp xuống đất. Hai tay chống đất bất lực. Không được...

Kinichi hoảng hốt, định lên đỡ Linh thì bị Tuệ chặn lại.

- Em không đi được, phải không Linh!!!

Tuệ nói to.

- Chị?

Phú từ nhà bếp chạy ra, nhìn Linh ngã dưới đất thì vội chạy lại. Tuệ tiếp tục:

- Phú! Nghe cho rõ đây! Linh đã giấu chúng ta việc con bé không đi được! Dây thần kinh chân của con bé bị tế bào độc vậy quanh quá nhiều!

- Linh?

- Đúng... vậy....

Linh gật đầu đồng ý. Vậy là, Tuệ đã nghe lén, chị ấy biết tất cả rồi. Ngỡ là anh trai sẽ vỗ về...

- Linh! Sao em đại dốt thế! Sao em lại giấu anh chị!! Nói ra anh chị sẽ giúp em!!! Sao em lại giấu hả!!! Ngu ngốc!!!! Đại dốt!!!!

Phú hét. Con mắt Linh long lanh nước

- Khóc gì hả! Em có phải em anh không đấy!!!

Phút chốc, anh để tình cảm đè lấp lí trí. Phú đang mắng mỏ người em gái mà anh “đã” nâng như nâng trứng. Ánh mắt Linh hoàn toàn thay đổi. Sợ hãi. Một nỗi sợ hiện lên trên đôi mắt Linh. Cô sợ! Cô hoảng loạn!

Tokiyama vừa về, nhìn cảnh tượng trước mắt thì hoảng cả lên, vội ôm lấy con bạn:

- Linh! Đừng hoảng!

- ... - Linh thở dốc, ngược lên nhìn ba người trước mặt với vẻ mặt sợ hãi. Đây không phải là người mà Linh yêu quý! Không phải!

Linh dùng hết sức lê vào phòng, đóng sập cửa lại, khoá trái, ngồi ôm lấy đầu, khóc trong im lặng. Vậy là cô nói không sai. Họ sẽ ruồng bỏ đứa em gái này.

Bên ngoài, Tokiyama làm loạn cả lên:

- Mọi người có ai hiểu cho Mizu không hả!!!!

- Có việc gì chứ! Lỗi là tại con bé!

Tuệ vẫn chưa hết nóng

- Chị im đi! Chị thì biết gì chứ!!

- Em dám nói thế à!

Giờ đến lượt Phú

- Tok-kun, lễ phép đi.-

- Tất cả im hết đi! có ai biết nó đã bị trầm cảm và phải đi điều trị suốt một năm không hả!! Có ai hiểu cho căn bệnh tim của nó không vậy!!! Sao mọi người phải gây sốc cho nó suốt thế hả!! Có ai chịu hiểu cho cảm giác của nó không hả!!!

Như chợt nhớ ra ánh mắt sợ hãi ban nãy của con bé, Tuệ và Phú sững người. Lúc này, là hai người quá đáng. Kinichi nhìn Tokiyama, lắc đầu:

- Em nói dối, phải chứ?

- Tất cả là thật! Sao anh không đứng lên bảo vệ Mizu mà để cho nó phải chịu đựng thế hả!!! Anh có còn yêu nó không hả!!!!

- Anh...

Tokiyama dứt lời, đập mạnh cửa, bước vào phòng Linh. Nhìn cô gái đang run rẩy trên sàn nhà, Tokiyama không khỏi đau xót. Lấy mấy viên thuốc an thần cho Linh uống và đặt cô lên giường. Thở dài. Nhỏ nói:

- Thôi, mọi người đi ra đi, sẽ ổn thôi.

Kinichi nhìn nhỏ, khẽ nói:

- Tok-kun, anh biết anh sai rồi, cho anh ở lại với Mizu-kun được không?

- Anh không sợ nó sợ anh à?

- Không...

- Vậy, anh ở đây.

Tokiyama đi ra ngoài, khép lại cửa.

Linh nằm ngủ mà nước mắt vẫn chảy dài. Lòng Kinichi bỗng quặn đau. Phải, em gái cậu nói đúng. Đáng lẽ lúc này cậu nên đứng ra bảo vệ Linh. Đã biết con bé không thể mãi gồng mình chịu đựng, sao cậu vẫn đứng nguyên ở đấy nhìn? Chẳng lẽ cậu không thể bảo vệ được người mình yêu ư?

Cậu thật vô dụng quá!!

Cậu cứ ngồi đó, ngồi ngắm người cậu yêu mãi. Ăn trưa xong vào đã thấy Linh ngồi ôm gối trong phòng. Thấy cậu vào, cô lùi sát vào trong. Kinichi hơi buồn, cậu cười nhẹ, đưa tay ra trước:

- Vk đừng lo, ck không làm gì vk đâu.

Nhìn Kinichi một lúc rồi Linh đưa tay ra cho cậu kéo lại gần.

Kinichi cười hài lòng. Cậu kể:

- Vk biết không? Mấy năm qua, ngày nào ck cũng nghĩ về vk á! Ngày nào cũng gọi chho vk nhưng vk không nghe máy, cả Tok-kun cũng thế à. Ck lo lắm. cứ sợ vk của ck bị bắt bán sang Trung Quốc rồi ý! Xong rồi cả ngày ck cứ lục tung album hồi bé của hai vk ck mình ra xem. Hihi nhìn hay ghê luôn à. Hồi xưa ck nhìn ngáo ngáo, vk nhìn thì rõ cute à! Ck gato lắm luôn! Chẳng hiểu sao vk của ck lại có thể cute cute như thế mà ck thì ngáo lại chả có ai bằng mình luôn. Thế mà giờ ck đẹp trai khỏi nói, vk thì miễn bàn rồi, xinh hơn cả ck luôn! Hơ hơ hơ!

Kinichi định tiếp tục đọc thoại thì:

- Kinichi... Anh có ghét em không?

- Trời ơi vk hỏi kì ghê! Chắc chắn là không rồi! Mà sau này có chuyện gì thì... Vk đừng lo, bên vk còn có ck. Di khắp trái đất thằng nào dám trêu vk ck cho thằng đó vỡ mặt à!

- Ck của em... đúng là nhất...

41. 42 - Cố Gắng

Sau hôm đó, Linh cách mặt mọi người, trừ Kinichi và Tokiyama. Cơm nước gì cũng do anh em họ bê vào hết.

Ai cũng lo cho cô. Chỉ trừ Kinichi. Đơn giản thôi, vì chính anh đang dạy Linh đi mà. Còn Tokiyama thì bận từa lưa xưa chuyện tập đoàn cả.

Mỗi ngày, Kinichi đều vào phòng cô và đỡ cô dậy, dìu cô đi. Ban đầu chỉ đứng một chỗ được nên rất khó khăn để đi được bước đầu. Nhưng nửa tháng sau...

Nhờ sự động viên và giúp đỡ của Kinichi, Linh đã đi được những bước đầu tiên.

Tokiyama, Phú và ngay cả Tuệ đều rất vui mừng khi nghe tin, mặc dù ban đầu vẫn có buồn vì không gặp được em gái, hay đúng hơn là bị em gái cách mặt.

Linh cứ thế, vẫn tiếp tục dựa vào bàn tay Kinichi, sự cổ vũ và động viên của nhỏ, và hơn cả là sự tự tin và lòng quyết tâm của mình.

Cuối tháng 8, Linh đã chính thức đi được. Cô đã chủ động làm hoà với hai anh chị, cuộc sống anh chị em lại êm ấm như xưa.

Chỉ có người ấy suốt mấy năm qua, vẫn âm thầm đau khổ, vẫn lặng lẽ mong chờ bóng dáng ai đó quay về. Mà không biết sự thật trái ngược thế nào.

Chậm rãi nhấn dòng số quen thuộc, ngỡ sẽ nghe giọng nói quen thuộc của tổng đài, mà nào ngờ

“Cạch”

- A..Alo?

Huy hồi

- ...

- Linh phải không?

- ...

- Đừng im lặng nữa.

- ...

- Linh, nghe anh nói. Anh, còn yêu em rất nhiều. Anh tin rằng điều em nói là giar. Anh tin em còn yêu anh mà.

Đầu bên kia, huy nghe thấy những tiếng nấc nhẹ nhẹ. Anh xót. Dịu dàng nói:

- Linh, đừng khóc. Về với anh đi, nơi đây anh vẫn đợi...

- Không... thể.... về...

Tiếng nói của Linh ngắt quãng. đầu bên kia, Huy khó hiểu:

- Sao lại không thể?

- Bệnh...

- Ngoan. Dù bệnh gì, cứ về với anh, anh sẽ chăm sóc em.

- ...

Những tiếng nấc nhẹ cứ kéo dài rồi thành tiếng khóc.

- Về, em nhé.

- Vâng...

- Đúng rồi, em ngoan lắm mà.

- Anh nói như kiểu dụ dỗ con nhà lành ý!

Tiếng khóc ngừng hẳn và thay vào đó là câu trách yêu của cô. Huy cười:

- Hớ hớ! Em mà là gái nhà lành chắc anh đập đầu vào gối tự tử mất!

- Anh đập đi, em mua hòm cho, hờ hờ.

- Ồ, bye bye anh đi đập đây, nhớ về nhoa~.

~~ Uhm.

Linh cúp máy. Ban đầu cô còn tính tắt máy, nhưng trái tim không nghe lời lí trí, cứ bật máy lên, để rồi nghe giọng nói ấm áp quen thuộc ấy, để rồi...rung động lần nữa.

Cô quay sang nói với Tuệ:

- Chị, em muốn về Việt Nam!

- Sao cơ?

- Em muốn về, em muốn quay lại với...

Linh vội đưa tay lên che miệng, không thể nói từ đó ra. Tuệ nheo mắt, nói với Linh:

- Linh, em định làm lại?

- Chị...

Tuệ thở dài

- Linh, chị không cấm em, nhưng chẳng phải như thế sẽ khiến em khổ hơn sao?

- Chị, em sẽ ổn mà.

Linh vòng tay ôm lấy chị gái. Cô cũng xoa đầu em.

- Được rồi... Chị đồng ý cho em về.

-Chị! Em yêu chị!!!

Linh cười híp mắt. Nhìn em gái vui thế, Tuệ cũng nhẹ lòng đi phần nào, nhưng tận đáy con tim, vẫn lo lắng cho đứa em bé nhỏ.

Tối hôm đó, bữa ăn. Tuệ nói:

- Kinichi, Tokiyama, Phú, ngày mai chị và Linh sẽ về nước.

- Hả!!!

Phú đập bàn đứng phắt dậy. Tokiyama và Kinichi cũng bất bình:

- Không được! Vk yêu của em phải ở với em! Không đi đâu cả!

- Mizu-chan, cậu không thể về được!

Linh nhắm hờ mắt, điềm tĩnh đáp lại:

- Yên tâm, Mizu này sẽ không để mình phải đau khổ nữa.

- Linh à!

Phú xót xa nói.

- Anh, yên tâm.

- Anh vẫn lo lắng.

- Tin em.

- ... - Phú gật đầu. - Anh tin em.

- Vậy lần này, em sẽ sang Việt Nam một mình, mọi người hãy đợi, khi nào em gọi, hãy sang, ok?

- Ờ.... Được.

Phú và Tuệ kiên định nói. Em gái đã biết tự lập, không thể niis giữ được.

Dù trong lòng vẫn rất lo cho Linh, nhưng Tuệ và Phú cũng hết sức tin tưởng cô...

Sáng hôm sau. Sân bay Narita.

Linh đã khóc, khóc rất nhiều khi chia tay những người thân, khi mà biết sẽ không gặp nhau trong thời gian dài.

Tuệ, Phú, và Tokiyama cũng khóc. Khóc như một đứa trẻ. Kinichi bận việc công ty, khi tới chỉ kịp trao cho Linh nụ hôn phớt buồn bã nhưng tràn đầy yêu thương.

- Anh yêu em...

Linh cười nhẹ, lại một lần nữa bước ra khỏi cánh cổng kiểm soát sân bay. Dù không phải là đi chữa bệnh, nhưng khoảng cách ngày một xa, bàn tay không thể với tới, sợ rằng sẽ đánh mất, sợ rằng sẽ làm hỏng, sợ rằng không mất, không hỏng mà vẫn không gặp lại....

Tuệ ôm Phú, hai anh em khóc.

Tokiyama đứng dựa vào tường, chảy nước mắt. Kinichi ôm chặt lấy em gái, nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đang khuất dần sau làn người đông đúc. Lòng thầm mong ai đó sẽ quay về.

- Em đi xa quá....

Linh không dám quay người lại. Vì nếu quay lại, nhìn mọi người khóc, cô sẽ buồn thêm, cô sẽ không thể tiếp tục những bước chân vững chãi quay về với tình yêu được nữa. Cô lắc đầu, nước mắt rơi, kéo vali chạy nhanh.

Kinichi buồn bã nhìn về một khoảng không vô định

“Anh sẽ giành lại được em, Mizu... Anh không để mất em nữa đâu”

Đứng trên xe bus ra máy bay, Linh cầm điện thoại, nhấn cho đồng loạt Phú, Tuệ, Tokiyama và cả Kinichi:

"Xin lỗi vì đã đi sớm như thế... Nguyên Linh sẽ đưa mọi người về đây sớm nhất có thể.

Tạm biệt"

_____. Sky.....

Mọi người đi đâu rồi (???)

Dạo này có nhiều nhân tố mới vote cho Sky ghê~~ *yêu yêu *

Thấy dạo này ít cmt hỏi ghê__-

Cơ mà ý tưởng dồi dào phát sợ, không ngừng viết được, vấn đề chỉ là chỗ Sky đứng có internet không thôi.

Ý, dạo này có nhiều nhân tố vote cho Sky ghê:)))

Vuôi vuôi. :D

Thôi bye bye mọi người

42. 43 - Hạnh Phúc

Lên máy bay, Linh ngồi cạnh cửa sổ, bên cạnh là một cậu bé, nhỏ hơn cô chắc khoảng 5,6 tuổi. Mặc áo phông tím lấp lánh, jeans rộng, giày Nike sành điệu. Nhìn bản mặt ngang tàn của nhóc, không ai nghĩ nhóc thân thiện cả. Vậy mà...

- Chị là Cherry?

- Hả...?

- Chị là Cherry phải không?

- À, uhm.

Linh ngớ người. Tự nhiên có người quen ở đây, chết chắc.

- Chị đừng lo, tôi là một người hâm mộ chị, chị không phải lo.

- Cảm ơn em.

- không có gì.

Nhóc đó vén mái đang rủ xuống che mắt. Linh ngạc nhiên. Quá đẹp trai. Và đặc biệt, có đôi mắt tím ma mị quyến rũ như cô. Nếu có khác biệt, hẳn là đôi mắt ấy chứa đầy sự hồn nhiên, và chút dịu dàng trong đó. Cả hai thứ, dường như là Linh đã đánh mất tất cả.

Nhóc đó cười nhẹ. Nụ cười ấm áp đang hiện hữu trên khuôn mặt tưởng chừng lạnh lẽo.

- Em tên gì?

Linh cười nhẹ đáp lễ, hỏi

- À, tôi là Yun Hoàng.

- Em là người lai?

- Vâng.

- Uhm.

Linh đeo tai nghe vào và ngồi ngửa ra sau, chờ thông báo. Yun là chủ tịch của tập đoàn Yun, tiếc là chỉ đứng thứ 7. Yun khi tham gia họp báo của tập đoàn họ Nguyên, đã phải lòng cô, khi nghe tin cô chết, nhóc

đã không tin, điều tra từ rất lâu và giờ là đang ngồi cạnh nguofei trong mộng. Yun cứ nghĩ phải giàu có mới được Linh yêu, nên nghĩ nhóc không xứng để làm bạn trai của cô.

“Xin thông báo, do thời tiết có chuyển biến xấu, chuyến bay sẽ bị hoãn lại tạm thời để chờ thời tiết tốt trở lại. Xin chân thành cảm ơn và xin lỗi quý khách”

Tiếng cô tiếp viên thông báo. Linh thở dài. Rút con Iphone ra, lục tìm dãy số quen thuộc, cô nhấn tin:

“Anh à, em đang lên máy bay”

“Máy h em về đến nơi?”

“Chắc 12h. Đang bị hoãn. Ngồi máy bay rung đau đầu kinhhh”

“Thương ghê cơ. Khinafo em về anh chăm nahn”

“Uầy, sướng ghê”

“Mà em ngủ đi lấy sức, ngồi máy bay lâu dễ mệt lắm!”

“Dạ”

Linh cười. Nhắn tin nhí nhố mấy câu với ai đó mà thấy vui kinh. Cô nhớ lại. Lần đầu tiên, cái lần mà Linh còn vô tư hồn nhiên, rồi gặp Huy, một con người nhí nhố không kém Linh. Anh đã đưa cuộc đời Linh sang một trang mới, ngọt ngào hơn, đáng cay hơn. Cũng chính anh đã thay đổi cô, trở thành một con người lạnh lùng hơn, trầm tư hơn. Và cũng chính anh cho cô biết thế nào là vị ngọt của tình yêu.

Linh thật không hiểu nổi vì cái lẽ gì mà cô lại phải lòng anh chứ?

Rồi vì cái lẽ gì mà tình yêu của hai người cứ bị cản trở?

Vì sao hai người không thể ở bên nhau?

Lần này trở về, Linh sẽ không để vuột mất bàn tay ấm áp một lần nữa. Cô trở về, để thay đổi lại số mệnh cho 2 người, để kéo gần hai khoảng cách lại với nhau. Để cho hai con người, được nên duyên một lần nữa.

Nghĩ ngợi chút, cô thấy nhức đầu, hai hàng mi khép lại. Cô phải ngủ một chút.

Trước khi tâm thức hoàn toàn mờ mịt, Linh nghe loáng thoáng được một câu:

“Cherry, tôi yêu chị.”

Là Yun. Nhóc đã nhìn tất cả những dòng tin nhắn mà hai người trao nhau. Thật, cậu không thể bỏ cuộc được. Chính Yun nhóc sẽ kéo tiểu thư Nguyên Linh về tay mình, bằng mọi giá.

Cùng một khoảnh khắc, ba người con trai nở một nụ cười nửa miệng ma mị:

“Nguyên Linh, em sẽ là của tôi.”

Chuyến đi kéo dài thật dài... Cuối cùng cũng hạ cánh tại Việt Nam.

Đứng trên sân bay Nội Bài, Linh ngỡ ngàng. 4 đứa bạn của cô, Huy đang đứng ở cổng sân bay vẫy vẫy tay, giờ tám biển

“Nguyên Linh! Chào mừng trở về!”

Theo sau là một đám thanh niên mà theo Linh nhớ là hội những người luôn bảo vệ chị Nguyên Linh.

Cô chạy nhanh tới phía người con trai đang dang tay nhìn mình bằng ánh mắt trìu mến.

Hai cánh tay nhỏ bé đã nhanh chóng ôm lấy thân người to lớn. Cả người Linh lọt thỏm trong vòng ngực nam tính thaN quen của anh.

- Em yêu anh!

Linh nói

- Uhm...

- Nguyên Linh! Nguyên Linh! Nguyên Linh!

Các hội viên đứng sau hò reo. Cô cười tươi, hét to:

- Nguyên Linh đã về mọi người ơi!!!

- Bọn tao nhớ mày!!!

Linh bỗng dưng bị bốn người ôm chặt. Không ai khác chính là Mỹ, Chi, Khang và Minh!

- A...

Linh giật mình khi trước mặt bỗng xuất hiện một bó hoa hồng xanh, loài hoa mà Linh tin chắc chỉ có mình Huy mới lai tạo được. Cô nghiêng đầu. Không phải là Minh Huy?

Là....?

Là....?

...

...

...

...

...

Đức Anh?

- Chị dâu, chào mừng trở về.

- Em...

- Chị dâu, đừng ngó ra thế!

Đức Anh đang đứng đó và mặc... áo của hội những người luôn bảo vệ chị Nguyên Linh. Linh ngạc nhiên. Cậu bé, vẫn công nhận cô là chị dâu?

- Đức Anh, cảm ơn em!

Linh nhào ra ôm lấy cậu bé.

- Chị dâu! Mau cưới anh em điiii. Anh ý già ế đến tận móng rồi chị ơi!

- Ok em. Chị không để em bị phụ lòng tin đâu!

- Này! Con kia mày quên bọn tao rồi à!

Là tiếng nói trong veo quen thuộc của Mỹ.

- Ồ no no! Sao tao quên được chứ!

- Hứ! Mày lại chả đi theo Đức Anh với cả Minh Huy ý chứ!

- Thôi mà mày! Tao là tao sẵn sàng cho hai tên đó ra rìa để đi cùng bọn mày đấy!

- Ô hơ hơ! Vậy đi thôi!

- Đi đi nào.

Chi, Khang và Minh đẩy đẩy lưng cô. Linh cười nhe răng tí mắt rồi nắm tay Mỹ chạy vụt đi,

- Ố! Chúng mày kéo vk tao đi đâu thế!!!!

Huy định chạy theo thì bị Đức Anh giữ lại. cậu lườm lườm:

- Anh cẩn thận đấy. Sang năm mà không có cháu cho em bỗng là em cho anh “thăng” luôn đấy. Em muốn lên chức chú lắm rồi.

- Ồ, khỏi lo đi! Anh còn mong hơn chú!
- Hờ hờ. Rồi anh đi đi! Để mất bà chị dâu xinh đẹp là em cho anh “thăng” luôn một thể đấy!
- Ô sờ kê!

Huy chạy vụt đi

43. 44 - Mình Cười Đi Em :))

Nhìn đám người đang dần tản đi, Yun bực lắm. Cậu rõ là muốn chào cô mà.

Bật cười, một ý nghĩ vụt lên trong đầu Yun.

Cậu có nên từ bỏ?

....

Tối hôm đó, Linh quyết định ở nhà Huy. Nhờ việc ở tập đoàn càng ngày càng đi lên, anh Đã mua được một căn biệt thự khá rộng. Cả lũ rủ nhau liên hoan ở đó. Thế là chiều đó cả lũ đạ lượn khắp siêu thị để mua nguyên liệu cho bữa BBQ hoành tráng nhất quả đất này. :)))

5h30

Linh và Huy đang loay hoay trong bếp. Trời lạnh mà cả hai áo phông quần đùi, thêm cái tạp dề đôi mà không lạnh. Đơn giản là vì cả hai đứa đứng ngay trước cái lò sưởi nên... mồ hôi còn vã hơn mưa nữa.

Hai đứa, Linh thái thịt, Huy gọt vỏ cắt rau.

Nói chuyện đang vui vẻ chợt tim Linh nhói lên đau kinh khủng. Cô khó thở, chạy vội vào nhà vệ sinh ngay gần đó.

Linh bị nôn. Mà là nôn ra máu... Cô ngồi dựa vào tường, thở hổn hển. Tay lục tìm trong túi quần, rút ra một lọ thuốc có chữ D-1 viết tay. Lấy ra một viên con nhộng màu đỏ cho vào miệng nuốt. Sắc mặt Linh hồng hào trở lại, cô dần điều chỉnh được hơi thở của mình.

“Nguy hiểm quá”

Linh nhớ lại lời bác sĩ. Không được để thân nhiệt lên quá 42độ hay xuống quá 35độ, nếu để thế sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Đứng lên lấy nước tạt vào mặt, cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều rồi.

Kéo trong áo ra một mặt dây chuyền, cô mở nó lên. Đây là mặt dây chuyền cảm ứng đo nhiệt độ thân thể. Không có cái thứ 2 vì chính Linh đặt sản xuất ở tập đoàn.

- Hả...

Linh sững sốt. Nhiệt độ lúc này của cô là 40độ.

- Sao lại nóng thế được chứ?

Linh khó hiểu. Cô nghĩ ngợi rồi tạt thêm nước lên tay. Nhiệt độ đã xuống còn 38độ.

Mở cửa bước ra ngoài, Linh gặp Huy đang đứng thái thịt

- Sao anh lại làm thịt?

- À, tại anh thấy em có vẻ không ổn thôi. Mà em không sao chứ?

- Em ổn.

Huy nhú mày. Hồi chiều Tuệ đã nhắn tin kể về bệnh tình của Linh rồi. Anh không hiểu sao cô phải giấu chứ? Là không tin tưởng anh sao?

- Thôi, xong rồi, em bê ra đi.

- Được thôi.

Linh hai tay hai mâm bê ra. Vừa đi vừa huýt sáo. Huy thì bê cái bếp, vừa đi vừa hự hà hự hà như luyện công ý.

- Anh ổn không thế?

- Ổn ổn! Hự.... hà.... hự.... hà....

- Hầy, nếu mệt thì để em bê ra cho!

- Thôi hự... em.... hà... ra... hự... đii.

- Rồi không hối hận nhá!

Linh lon ton phi ra ngoài. Mặc kệ Huy vật lộn với cái bếp than to bự tổ chẳng. Cơ mà cái lũ rảnh này tự đứng nổi hiwsng ăn bếp than, bếp điện xịn hẳn hoi không dùng lại đi dùng cái bếp củi sũ này -_-

Bê ra, Huy run bắn nguofei vì lạnh

- Ấy gù~~ Lạnh lạnh lạnh lạnh!

- Haizz, lên thay đồ đi, con Linh lên rồi đấy!

Khang thở dài.

- Ờ ờ.

Anh chạy bay vào trong nhà, phi thẳng lên phòng. Linh đang ở trong phòng tắm. Huy lấy thêm chiếc quần thể thao nỉ màu trắng mặc vào, thêm chiếc áo hoodie màu trắng nổi bật, cộng với đôi tất màu trắng và cả đôi bata cũng màu trắng nốt:)))

Anh gõ cửa phòng tắm:

- Linh, em xong chưa?

- Đây ạ.

Cô đang ngâm mình trong làn nước ấm, nghe anh gọi thì quần khăn bước ra.

“Xoạch”

Linh bước ra. Huy suýt nữa thì phụt máu mũi. Cái khăn cô đang quấn ngắn quá ngắn. Ngắn đến ngang đùi, kéo lên chút nữa thì...

- A...

Linh lấy nhanh bộ quần áo bông màu hồng đi vào thay.

Huy ngớ người.

Mái tóc ngâm nước nóng lâu lại trở về với màu nguyên thủy, nâu hạt dẻ, thấm hơi ẩm của nước ôm lấy người

Đôi mắt tím mơ màng

Chiếc cổ trắng nõn

Khuôn mặt dễ thương ửng hồng lên

Đôi chân dài thon thả khéo nhẹ.

Quyến rũ mê hồn!

Anh cười cười như tự kỉ và bước xuống nhà. Bốn đứa kia thấy anh xuống thì bắt đầu nướng thịt cả rau.

Huy nhập cuộc cùng. Mùi hương thơm ngát lan khắp nhà.

Khoảng 5 phút sau Linh xuống. Con bé mặc bộ đồ bông hồng tinh nghịch. Mái tóc sậy khô để xoã, cái mái ngố nhìn rất đáng yêu.

Môi cong lên tạo thành một nụ cười hoàn hảo.

- Ăn thôi!

- Ăn!!!!

Linh nhảy vào gấp lia lịa những miếng thịt. Con bé còn giành hết chỗ nắm-món yêu thích của mình.

Huy bật cười:

- Hahaha!!! Em là heo à?!

- Ấc, em là heo thì kệ em! Á! Cho chết này!

Linh giứt miếng thịt bọc nắm đại bự trong bát Huy cho tọt vào miệng.

- Em... Con heo này!!!!

- Á á! Đại ma vương tha tội!

- Không được!

Huy cười gian tà, Linh chợt thấy sợ. Bốn đứa kia nhìn nhau, cười thầm.

- Vậy, phạt đi!

Linh chu môi giận dữ!

- Nguyên Linh! Anh phạt em làm vợ anh vì tội chiếm mất thịt và trái tim của anh, thời hạn mãi mãi!

- Chấp nhận hình phạt!

Linh cười tươi rói. Không thể nào từ chối lời cầu hôn dễ thương này được!

- Yêu vk nhấttt!!!!

Huy ôm ghì Linh vào lòng. Linh tiện thể cầm đũa gấp luôn thịt trong bát Huy, ăn nhanh nhất có thể

44. 45 - Anh Dám...!

Huy nhìn con heo trong lòng mình đang gấp lấy gấp để thịt, mà đặc biệt là những miếng ngon nhất, liền đẩy cô ra p nhồm nhoàm hết chỗ còn lại.

- Áuuu!

Linh xoa xoa mắt. Đang ngồi ghế êm tự dưng bị đẩy ra ghế gỗ cứng, tụt hết cả cảm xúc.

Nhìn xuống bàn tay mình bỗng dưng bị cái gì kìm hãm, Linh bắt ngờ.

Là một chiếc nhẫn màu xanh da trời...

Cô cười. Anh vẫn nhớ màu cô thích. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn vợ cuối cùng cũng nhớ đến cái tiệc BBQ, vội tham gia thể chiến giành thức ăn lần thứ 1!

6 đứa như thực trạng chết đói năm 45, đang kéo qua kéo lại miếng thịt ba chỉ cuối cùng còn lại trên bếp.

- Á!

Miếng thịt bị hất lên cao. Cả lũ giơ đũa lên.

- Goàm!

Linh nhảy tót lên ngoạm luôn. Vênh vênh mặt nhìn lũ kia, nở nụ cười đắc thắng:

- Ao ằng ời á! (Tao thắng rồi nhá)

Cả lũ lườm lườm cô, gấp tiếp mấy miếng vụn còn lại trên bếp.

- Thôi đi rửa đi tao lên ngủ đây!

- Con kia!!!!

- Bai bai!

Linh nhảy chân sáo phi lên phòng của mình. Hôm nay cô vui ghê luôn.

Được về Việt Nam, lại được bạn bè, người yêu và cả fan chào đón nồng nhiệt, lại được trải nghiệm nạn đói năm 45, lại được tỏ tình nữa, vui, vui nữa! Vui mãi!

5 thằng còn lại tức xì khói mà không làm gì được, đành lủi thủi vào rửa bát, bếp, đĩa, cốc, thìa,... Và trách nhiệm bê bếp lại thuộc về bạn Huy đẹp trai! ^__^

Nửa tiếng sau...

Huy, My, Chi, Minh, Khang đang ngồi ở phòng khách ăn mì trứng, uống Milo, tám tám. Có vẻ nạn đói năm 45 vẫn còn kéo dài đến giờ.

“Xoảng”

Tiếng cửa kính vỡ. Chi đứng phắt dậy,

- Tiếng kính vỡ, trên tầng!

- Phòng Linh!

Huy nói. Nhìn nhau trong chớp thoáng, cả 5 đứa phi lên phòng Linh. Chuyện gì có thể xảy ra chứ?

Đạp cửa vào phòng Linh, Huy giật mình.

- Linh... đâu?

- Đứng đùa tao nha mày...

Nhìn cánh cửa kính vỡ và dấu bùn in lại, Huy nhú mày. Cỡ chân này chỉ có thể là của đàn ông.

Vội vã gọi điện cho Phú và Tuệ.

“Alo? Minh Huy”

- Anh Phú! Linh bị bắt cóc rồi!

“CÁI GÌ?!!!!”

- Anh im lặng chút được không? Em biết một số người có hận thù của Linh đấy.

“Rồi, sáng sớm mai anh sẽ đến Việt Nam, chú cho anh địa chỉ!”

- Số 6c đường Nguyễn Chí Thanh.

“Ok, 4h sáng mai anh qua”

- Chào anh

“Uhm”

Huy cúp máy. Chết tiệt. Sao lại có thể chứ?! Đội ngũ bảo vệ của anh không thua kém ai, vậy chỉ có thể là sát thủ chuyên nghiệp! Mà người quen nhiều sát thủ chuyên nghiệp, chỉ có thể là Hà Mai Áng, hoặc

...

...

...

...

...

...

...

Phạm Minh Hiền

Cả hai có mối thù sâu đậm với cô.

Một trong hai ra tay, hoặc cả hai!

Đôi mắt màu lục bảo của Huy dừng lại nơi cửa sổ, có vết máu màu hồng nhạt.

Chỉ có thể là máu của Linh!

- Khốn nạn! Bọn chúng dám!

- Bình tĩnh đi mày.

Minh vỗ vai anh. Huy cắn môi. Đâu phải chỉ có mình anh lo, mọi người ai cũng lo.

- Mày bình tĩnh cchowf khi nào anh Phú và chị Tuệ về rồi hẵng hành động!

- Uh.

Bên kia

- Anh nói gì cơ?!

Kinichi đập bàn đứng phắt dậy.

- Bình tĩnh đi nii-san!

Tokiyama lôi anh ngồi xuống, nhỏ tiếng hỏi:

- Kris-san, Linh gặp chuyện gì vậy?

- Huy thông báo con bé bị bắt cóc.

- Biết được bọn nào không?

Tuệ đánh mặt

- Huy nói biết được manh mối thôi, còn lại có gì mai về nói.

- Được.

Bốn người lên phòng chuẩn bị đồ đạc. Ai cũng mong đó không phải là sự thật, chỉ là một câu chuyện giả, một câu chuyện giả thôi!

....

5h sáng

Linh lơ mơ tỉnh dậy. Đầu óc choáng váng, cô nhớ lúc đầu bị chụp thuốc, bị đâm và sau đó không có gì nữa.

- Khốn nạn....

- Đừng chửi thề thề chứ?

- Mày là ai?

Linh nghe giọng nói, chợt giật mình. Từ sâu trong bóng đen, hai người con gái bước ra.

Hiền...

Áng...

Linh nhếch môi khinh bỉ. Dám giở trò hèn hạ bắt cô về.

Đôi tay lên mở dây.

“Cái...! Chúng chém đau kinh!”

Linh nhìn vết thương trên eo mình. Một vết chém dài sâu, từ eo lên đến ngực phải.

Rất đau nhưng không cảm xúc gì hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp kiên định ấy. Đôi tay vẫn nhanh thoăn thoắt tháo sợi dây thường đang quấn chặt tay mình.

- Mày nghĩ mày xứng với anh Minh Huy?

Hiền khích.

- Chuyện đó có liên quan tới mày?

“Chat”

Hiền đưa tay tát thẳng vào mặt Linh. Cô cười nhẹ. Tát gì nhẹ như không. Dân không thạo võ có khác.

- Hồn láo!

- Mày là ai để tao phải lễ phép?

Linh vẫn điềm tĩnh. Hai con nhỏ này đâu phải là boss gì của nó?

“Chat”

Lần này là Hà Mai Áng tát

- Tao là Hoàng phu nhân! Mày là con ăn bám có gì mà hồn láo chứ!

- Đúng thế!

Linh ngược đôi mắt lạnh lẽo, mang đầy sát khí lên nhìn thẳng vào hai nguofi. Cô khinh! Còn Hiền, nguofi bạn thân suốt mười mấy năm giờ thành như thế này là thế nào?

- Mày im ngay!

Linh nổi máu điên. Đứng phất dậy, lườm lườm tất cả.

Nó và nhỏ sợ hoảng hồn.

- S...sao mày!

- Mày cút đi!

Cô tung cước đá văng hai đứa kia vào tường. Nhanh như một cơn gió, bay vào đứng ngay cạnh họ, cười quở dị, bóp cổ cả hai.

- Thả, thả tao ra...!

- Bỏ ra.... Chúng mày vào đi!!!!

Sau tiếng hét thất thanh của Hiền, một đám mặc áo đen bước vào, đứa nào cũng cầm kiếm, cầm dao.

Một đứa gan dạ cầm kiếm xông lên chém vào lưng Linh một vết dài, máu túa ra.

“Rầm!!!!”

Một bóng đen ngã vật ra đất

~.~.~.~.

~Chap này tặng cho Phương, congchuumarry, HAngNG321 và tất cả những bạn đã vote cho Sky nhaa :))))

45. 46 - Em Kết Nghĩa

Tên gan trời đó ngã vật ra đất.

Ban nãy Linh đã kịp thời cầm vào lưỡi kiếm của tên đó xoay mạnh, làm tên đó ngã theo.

Tay phe phẩy, đưa lên môi mút nhẹ.

Cô lao vào đánh hết lũ còn lại.

5 phút sau. Chỉ còn Linh, Hiền, Áng đối mặt.

Người Linh lúc này đã đầy vết chém, máu cứ theo đó mà túa ra.

Nhìn hai người kia khinh bỉ, Linh bỏ chạy. Nước mắt lại tuôn trào. Đau lắm! Đau rất đau!

Cô dừng lại ở cổng tập đoàn. Lau nhẹ nước mắt, cô chạy thẳng vào trong, cho gọi chuyên viên y tế lên văn phòng.

Cô bác sĩ giật mình khi nhìn boss:

- Chủ tịch! Chủ tịch không sao chứ?

- Không, cô chữa đi.

- Dạ...

Bên kia, Phú, Tuệ và cả Tokiyama cùng Kinichi đã về và đang bàn cách cứu Linh ở nhà Huy.

P-Mọi người nghĩ sao?

T-Có nên gọi điện thoại?

Tok-Không nên, nếu thế thì sẽ bị lộ và điện thoại của cậu ấy sẽ bị tịch thu

K-Nên dùng thiết bị định vị?

P+T+Tok+H- Định vị?

K-Mấy năm trước khi Mizu sang gặp em, em có tặng cô ấy một chiếc hoa tai màu bạc, đó là một con chip nhỏ định vị, có liên kết với máy em.

H-Máy em cũng có định vị, nối với chiếc nhẫn đôi của Linh.

P-Vậy dùng đi, ít nhất có thể biết được vị trí của Linh

H-Ok

Huy và Kinichi lấy điện thoại ra, nhấn vài phát.

- Cô ấy ở trụ sở của tập đoàn TOP.

Hai tiếng nói vang lên cùng lúc.

Huy nhìn Kinichi.

“Tên này, là ai?”

Huy thắc mắc. Linh quen một người như thế sao? Thân đến mức đó?

Máu ghen bầm sinh trong người Huy lại nổi lên.

Cô bác sĩ đã chữa xong cho Linh. Tất cả những vết thương trên tay và chân không quá sâu và dài nên đã được khử trùng sạch sẽ và dán băng cá nhân, chỉ có vết chém ở lưng và eo là phải băng lại.

Linh nhú mày:

- Không thể bỏ băng ra sao?
- Chủ tịch, vết thương quá sâu, rất nguy hiểm nếu để hở miệng, chủ tịch có thể cử động mạnh nhưng không được phép bỏ băng ra, mỗi ngày tôi sẽ đến thay băng cho chủ tịch, chủ tịch nhớ tắm mỗi ngày.
- Được, vậy tôi ở biệt thự của chủ tịch Hoàng Hoàng.
- Vâng
- Cô có thể lui.
- Vậy chào chủ tịch
- Uh.

Nhìn bộ quần áo của mình, cô thở dài.

Đến bên chiếc tủ cạnh tủ trà, Linh mở toang nó ra, lấy một chiếc quần thể thao dài, màu đen, một chiếc sơ mi màu đen dài tay, cô bật cười vì gu thời trang quái dị của mình. Cơ mà thể lại có nét đẹp riêng. Quậy, cơ mà là quậy ngầm, nhìn mặt vẫn lạnh như băng.

Cô thay nhanh bộ đồ của mình, bước xuống đường, mang theo chiếc ván trượt huyền thoại xuống.

Lướt ván là sở thích từ lâu của Linh, nhưng vì công việc và một số biến cố trong cuộc sống mà thời gian lướt ván của cô cũng bị thu hẹp và không còn thời gian nữa.

“Cạch”

Cô đặt ván xuống và bắt đầu lướt. Cô lướt vẫn đều nhẹ lắm. Tiếng ván trượt trên vỉa hè của con đường Trung Văn cứ vang lên không ngớt.

Cô cứ lướt, lướt cho những đợt gió lạnh cứ tạt vào mặt, lạnh rát, nhưng cô vẫn lướt đi nhanh, vụt qua cả chiếc xe chở những người mình yêu thương nhất.

“Kittt”

Tiếng xe phanh gấp trước cổng TOP

Huy bước vào

- Cậu!

Cô thư ký nhanh nhẩu

- Chủ tịch vừa ra ngoài lướt ván rồi.
- Uhm. Nói cô ấy khi nào về thì về luôn

Huy cười. Cô ồ.

Bước ra ngoài, ngồi vào xe huyết sắc vui vẻ

- Ê cu, vk tôi sao rồi?
- Ăn nói cho cẩn thận, Linh là vk tôi
- Rồi rồi nói đi
- VK TÔI đi lướt ván rồi
- Ồ...

Thế là 5 anh em siêu nhân kia lại vác xe đi về :)))

Linh lướt đi khắp nơi, ghé lại ở hồ Tây. Đây là nơi cô thích nhất. Ngồi dựa người vào ghế, đầu ngửa ra sau, Linh nhắm hờ mắt

- Tôi và chị có duyên vậy?

Tiếng nói quen thuộc chợt vang lên. Linh mở mắt. Là Yun. Cậu bé dễ mến trên máy bay. Cô cười:

- Ngồi xuống đi.

- Uhm.

Nhóc nhìn cô, ngờ người một lát.

Con bé trông tinh nghịch với đôi môi đang chu lên nhẹ, đôi mắt đảo quanh, mái ngố che nửa mắt, mái tóc bay bay theo gió nhưng không kém lạng lừng với bộ đồ đen.

Hai người nói chuyện. Nhóc và cả Linh đều thích cách nói chuyện của người đối diện.

- Này, làm chị/em kết nghĩa của tôi/chị đi!

- O?

Hai người đồng thanh. Quả là tư tưởng lớn gặp nhau. Yun nghĩ kĩ rồi, không làm người yêu được, ít ra cũng có thể làm em.

- Chị em tốt!

Linh giơ tay lên, nhóc cũng vậy. Hai người đập tay và cười vang.

Linh rủ Yun đi chơi khắp nơi ở Hà Nội. Cậu nhóc mới ở Hà Nội có 3 tháng nên còn lạ lẫm lắm, mới mua được một cái biệt thự ơ thôi ~.

~Tôi hôm đó, Linh về nhà.

Ngất lịm ngay tại cửa. Cô lạnh quá...

46. 47 - Em Không Biết Tự Chăm Sóc Mình Hả?

Linh lơ mơ tỉnh dậy.

Xui kinh khủng. Gì mà ngất hai lần một ngày chứ?

Ngồi bật dậy xoa đầu, ôi cái đầu, nhức quá!

- O...?

Linh ngơ ngác. Cô đang nằm trên giường, bên cạnh là Huy, Kinichi, Tokiyama và cả Tuệ đang ngủ gục. Là vì cô sao?

Linh bước nhẹ xuống dưới, lấy chăn và áo khoác c đắp cho mọi người và đi xuống nhà.

Pha cho mình một cốc cà phê đắng, Linh mang nó lên sân thượng, nơi có một vườn cây mini để nhâm nhi. Cái mát mẻ dịu nhẹ của vườn cây, vị đắng của cà phê là hai cái mà cô thích nhất.

Mỗi lúc stress cô chỉ cần những ly cà phê đắng này.

Chỉ có con quỷ ẩn sâu trong trái tim Linh, không gì có thể ngăn chặn nó. Con quỷ ấy, một lần lộ diện, khi mà sự phụ dầy vớ và bắn súng cho cô bị giết. Đó là người cha thứ 2 của cô, là - người mà cô dường như là kính trọng nhất.

Lần đó cô đã giết rất nhiều người, và bị trầm cảm nặng 5 năm. Tưởng rằng sẽ không bao giờ khỏi...

Và rồi, có Kinichi và Tokiyama đến kéo cô ra khỏi thế giới u ám đó, đẩy con quỷ vào chiếc lồng sắt “tạm thời”

- Em dậy rồi à?

Phú đứng sau trùm lên cho cô một chiếc áo khoác bông.

- Anh...

- Em ngốc thật. Em không biết tự chăm sóc cho mình gì cả...

- Em xin lỗi.

- Không phải lỗi của em, em cũng đâu muốn thế, phải chứ?

- Dạ...

- Thôi xuống nhà ăn sáng với anh hai.

- Vâng.

Linh khoác chiếc áo khoác bông và đi xuống.

Phú kéo vai cô vào. Linh dựa vào người anh trai, cảm nhận hơi ấm dịu dàng của cậu.

- Em muốn ăn trứng xúc xích không?

- Tùy anh thôi...

- Uhm...

Linh ngồi trên ghế, úp mặt xuống bàn, đối diện là Phú đang loay hoay trong bếp làm trứng cả xúc xích cho em gái. Chốc chốc, cô lại nhồm lên uống một ngụm cà phê.

- Anh hai

- Gì Linh?

- Anh có bao giờ bỏ rơi em không?

- Em nói gì vậy?

- Anh trả lời đi

- Không em ạ. Có chết thì Nguyên Phú này cũng vẫn bảo vệ em.

- Uh...

- Em dậy sớm nhỉ?

- Vâng. Hôm qua sao anh không về phòng ngủ? Em tự lo cho mình được mà.

- Anh không để em một mình được, anh sợ mất em lần nữa.

Phú đặt lên bàn một đĩa có hai quả trứng ốp la, cả hai cái xúc xích, có cả dưa chuột.

- Nguyên Phú này luôn nắm tay em.

- Uh...

- Em ăn đi, cho nóng người lên. Hôm qua em bị lạnh đấy!

- Dạ!

Linh cầm dao và đĩa lên ăn. Phú vẫn nhớ sớ thích của em hái. Ăn không quá mặn, dù ăn gì cũng chỉ cho ít muối.

Cô từ từ giải quyết bữa sáng còn Phú ngồi bên cạnh chơi điện thoại.

- Mizu, vk dậy sớm thế?

Kinichi bước từ trên nhà xuống, vẫn mặc nguyên bộ áo phông đen quần jeans đen đi xuống, tay gãi gãi đầu ngái ngủ.

- Em không ngủ được.
- Uh. Mà hôm qua vk đi đâu mà về người lạnh cóng thế?
- Em gặp em trai kết nghĩa
- Ơ?
- Thôi khi nào em giới thiệu cho.
- Ok
- Mà sao hôm nay anh dậy sớm thế?
- Không ngủ được vk.
- Em không biết đâu, hôm qua thằng ck em nó thức nguyên đêm đấy.

Phú chen vào

- Thật?

Linh nhướn mày nhìn Kinichi. Cô đã dặn cậu không được thức đêm quá nhiều, nếu không anh sẽ bị kiệt sức, anh sẽ bị hôn mê. Sức đề kháng của cậu không tốt một chút nào. Nhưng mà Kinichi chẳng những không phản đối như thường ngày mà còn nghe lời răm rắp, cố gắng giải quyết chuyện ở tập đoàn và bang hội thật sớm để có thể ngủ sớm.

Cậu ngoảnh đầu đi lảng tránh.

“Anh ơi là anh! Ai lại tiết lộ thế bao giờ không cơ chứ?”

Linh bước tới, quay mặt Kinichi đối diện mặt mình.

- Anh nói đi, sao lại thức?
- Ck..., không ngủ được...
- Nói dối! Em dặn anh bao nhiêu lần rồi hả!
- Ck xin lỗi, lần sau ck hứa không thế nữa vk tha cho ck...

Kinichi cúi đầu chu môi dễ thương làm Linh bật cười. Cô nhảy lên xoa đầu cậu, cười híp mắt:

- Ngoan, đi ăn sáng đi.
- Tuân lệnh Boss vk!
- Hì hì.

Kinichi vào tủ lạnh tìm xem có gì ăn được không.

- Hừ, tủ lạnh của tên này trống con nhà bà trải ghê. Được một đồng sữa, bánh Oreo, bánh mì, bánh kem, tên này có vấn đề gì về não không đây?
- Chú nói quá, đây vẫn tìm được trứng và xúc xích cả dưa chuột cho em gái ăn nhá

Phú lém linh nói. Cậu đã lấy hết tất cả những gì ngon nhất cho em gái rồi.

- May mắn, may mắn thôi...

Kinichi lăm bằm cầm bánh mì cả hộp milo ra bàn ngồi ăn. Linh cười:

- Thôi ra ăn trứng cả xúc xích với em.
- Thôi vk yêu ăn đi, ck không đói

~~“Bốp”

- À ú!!!!

Kinichi rú lên khi bị một cú đấm không thương tiếc giáng xuống đầu.

Linh ngoảnh ra sau. Giật bay mình. Minh Huy đứng lù lù nguyên một đồng ở đấy. Cái mặt thì đen như đít nôi :))))

- NGƯỜI-GỌI-AI-LÀ-VK-HẢ

Huy gần từng chữ.

- Thôi mà, tha cho anh ấy đi!

Linh ra trận.

- Em nữa, em không biết tự chăm sóc mình hả!

47. 48 - Sao Lại Giấu Hả!

- Kệ em! Giờ anh mà còn ghen nữa em giết!

- Áyy. thôi anh thua...

Huy ôm Linh vào lòng, nhảy tót lên ghế ngồi.

- Êuuu. Em đang ăn!

- Thôi anh bón cho.

- Em là người lớn rồi đấy!

- Kệ em!

Linh chịu thua, để Huy đưa từng miếng vào miệng.

Kinichi ngồi bên cạnh tức xì khói

- Hai người đừng có tình tứ trước mặt một FA chứ?

- Kệ tôi! Thân nhau thì làm sao? Ảnh hưởng đến hoà bình thế giới không?

Anh nói móc. Cậu cứng họng

1-0 Minh Huy thắng

48. 49 - Có Anh Bên Em

- Tớ không trách.

Tokiyama cười buồn. Con bạn giận rồi. Chưa lúc nào nó nói “không” mà là “không” cả.

Linh không nói gì, công Tokiyama ra bắt một chiếc Taxi, dặn mọi người về nhà trước.

- Mizu-kun!!!

Kinichi gọi

- Gì thế?

- Phải giúp được Tok-kun!!!

- Uh.

Chiếc Taxi nhanh chóng lăn bánh đến bệnh viện TOP.

- Tiểu thư!

Các nhân viên trong bệnh viện đứng bật dậy.

- Khỏi chào! Đưa đồ sạch cho tôi! Các y tá vào chuẩn bị cho cô ấy!

Linh đặt nhỏ lên cang. Bàn tay đã bị nhiễm trùng rồi.

- Tiểu thư! Quần áo đây ạ!

Một cô nhân viên hấp tấp chạy đến.

- Được. Cô vào phòng sơ cứu qua cho bạn tôi!

- Dạ!

Linh chạy đi thay đồ.

Lát sau, đèn phòng cấp cứu bật lên.

Linh cẩn thận tiêm một liều thuốc mê cho Tokiyama. Với cô thì việc này không đau, nhưng nhỏ thì ngược lại. Từ nhỏ đã có nỗi sợ lớn với bệnh viện, kim tiêm và tất cả những dụng cụ y tế hay bất cứ loại thuốc nào.

Tokiyama thì thào trước khi lịm đi:

- Đừng... làm tớ đau...

- Tokia, hãy tin tưởng vào Mizu tớ.

- Uh.....

Nhỏ chìm vào vô thức.

Linh đeo khẩu trang và găng tay vào

- Dao.

Cô bắt đầu rạch vết thương ra.

- Kẹp gấp.

Khéo léo gấp những vớ đạn sót lại trên tay nhỏ. Thoáng sững người khi nhìn tay nhỏ. Các sợi tuỷ trắng bệch.

- Thuốc chống đông, nhanh lên!

Linh hoảng hốt. Để tình trạng vết tuỷ trắng bị lộ lâu hơn nữa máu sẽ đông cục mất. Lúc đó các mạch máu sẽ bị chặn, máu sẽ ngừng lưu thông mất!

Cô y tá đặt vào tay Linh một chiếc

xi-lanh có chất dịch trong suốt. Cô nhanh chóng bơm nó vào. Phần tuỷ trắng có dấu hiệu hồng dần lại. Ổn hơn rồi.

Nhanh chóng khâu lại vết thương. Cô lo lắng.

Tuỷ trắng, khả năng bị liệt là 95%, 5% còn lại là khả năng phải cắt bỏ bàn tay...

Cô chưa có loại thuốc nào có thể chữa được căn bệnh này...

- Đưa cô ấy vào phòng VIP 5 đi.

- Vâng.

Linh quỳ sụp xuống đất khóc. Cô vô dụng! Là cô vô dụng! Đến một người bạn cũng không quan tâm được, cũng không bảo vệ được, cô có phải là Nguyên Linh không?

Cởi bỏ chiếc áo blouse vứt xuống sàn. Linh rảo bước về phía phòng VIP 5, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Kinichi:

- Kin-niisan...

- Vv! Sao rồi?

- Hức... hức...

- Mizu-kun, đừng khóc. Kể anh nghe?

- To, Tokiyama, tay nó bị tổn thương nặng lắm rồi, hức, 95% liệt...

-... Em đừng lo, con bé ấy mạnh mẽ lắm. Đừng lo mà, hức...

Tiếng nấc nhẹ của Kinichi. Anh khóc.

- Anh... xin lỗi, hức.

“Pip”

Linh cắn môi

- Đừng trách em, em xin lỗi.

Ngồi trên chiếc ghế kê cạnh giường, Linh nắm chặt tay nhỏ,

- Xin lỗi. Tớ xin lỗi.

Từ “xin lỗi” ấy, trong buổi tối đó, Linh đã lặp lại hơn chục lần.

- Mizu-chan...

- Tokia!

Linh giật bắn nguofei khi nghe nhỏ gọi.

- Tay tớ... sao không cử động được?

Linh cúi đầu, mái ngố dài che phủ đôi mắt tím tròn long lanh ứa nước.

- Mizu-chan, nói gì đi...

- Tớ xin lỗi.... Tay cậu, bị...

- Tớ, bị sao?

- Tay cậu, bị... liệt rồi...

- T...Tay tớ?

Tokiyama sững sờ nhìn bàn tay trái đang đặt trên giường. Nhỏ dùng tay kia ôm đầu.

- Không! Không!! Không!!!

- Đừng sốc Tokia-chan!!! Tớ sẽ làm mọi cách để chữa cho cậu!

- Không! Không!! Đi ra đi! Đi ra!!!

Linh cúi đầu

- Vậy,... tớ ra ngoài.

“Cạch”

Linh vừa đi ra, Tokiyama úp mặt vào gối mà gào thét.

Chửi bạn thế nhỏ cũng buồn lắm chứ? Đâu phải nhỏ muốn thế đâu?...

Linh bên ngoài nhẩn tin cho Phú nơi cô.

Thở dài.

Linh cười nhạt. Cô lỡ làm tổn thương nhỏ rồi.

15 phút sau

- Mizu-kun!!!!

Là tiếng Kinichi gọi. Đôi mắt đỏ hoe của cậu. Cậu hẳn đã khóc rất nhiều.

Linh ngẩng đầu lên. Chun bị đứt nên mái tóc xoã dài che đi bờ vai đang run lên vì khóc. Đôi mắt tím nhạt nhoà nước mắt.

Huy đứng sau nhìn mà cuxng buồn theo.

Anh bước đến ôm Linh vào lòng. Mới biết Tokiyama ít lâu, nhưng anh cũng khá ấn tượng với nhỏ. Xinh xắn, đáng yêu, cách cư xử đúng mực, không điệu đà quá mức như các cô tiểu thư khác. Phong thái bình thường rất từ tốn, vô cùng bình tĩnh khi xử lý mọi chuyện. Và đặc biệt, nhỏ là bạn thân của cô.

Huy một tay ôm eo cô, một tay xoa đầu cô:

- Ổn rồi... Anh biết rồi. Cô ấy sẽ không trách em đâu

- Hức... Hức... Cô ấy, hức.. giận rồi.

Tuệ đau lòng nhìn em gái đang khóc nức lên, dịu giọng nói:

- Linh à, em ấy là người tốt, sẽ không trách em đâu.

- Vâng

- Giờ, anh vào, nhé?

Phú ngập ngừng nói. Cậu cũng đau lắm chứ, vì... người cậu yêu thầm mấy năm trước là nhỏ mà. Kinichi nhìn Linh bằng đôi mắt đã đỏ lên. Cô gật đầu.

- Tok-kun!

Cậu bước vào, đau lòng nhìn cô em gái đang nằm khóc trên giường. Mái tóc đen rũ rượi, thân người co ro, đôi môi nhỏ mờ mờ sau làn tàn tóc ngậm chặt chiếc gối.

- Anh hai, ra đi.

- Anh không ra.

- Em nói ra đi mà, xin anh đấy.

Phú bước tới, ôm gọn lấy thân hình nhỏ bé.

- Đừng sợ, có anh ở đây rồi.

- Đừng, em là đứa con gái bị tật...

- Không ai xa lánh em đâu. Nếu tất cả những người trên Trái Đất có bỏ rơi em, thì hãy dựa vào anh, hãy để anh bảo vệ em, hãy cho anh cơ hội đứng bên em, vì anh, Nguyên Phú, đã yêu em mất rồi.

49. 50 - 0% Nhưng Nó Là Khởi Đầu Của Tất Cả

Tokiyama bỗng thấy ấm áp trong lòng. Cảm giác này, kể từ khi chia tay người yêu cũ, cô chưa gặp lại. Phải chăng định mệnh đã đưa nhỏ đến với cậu? Nhỏ vùi đầu vào lồng ngực của Phú mà khóc. Khóc như một đứa trẻ. Kinichi xoa đầu em, nhẹ nhàng dỗ dành:

- Ngoan, nghe nii-san, em sẽ ổn thôi. Em vẫn xinh đẹp, vẫn khôn ngoan mà. Em vẫn là em gái của anh, nên em không được khóc, không được tự ti về bản thân, hiểu không?

Tokiyama im lặng. Cô khẽ ngẩng đầu lên, quệt tay lau nước mắt, mỉm cười:

- Nii-san, em hiểu rồi.

- Ừ, thế mới là em gái anh chứ?

Nhỏ vụt ra ôm lấy Kinichi

- Nii-san, em xin lỗi vì làm anh buồn.

- Không sao đâu. Từ nay, em đã có Phú ở bên, anh ấy sẽ bảo vệ em, đừng buồn phiền. Sau này, không có nii-san thì em vẫn có Phú, hiểu không?

- Dạ.

Phú đứng dậy, hai tay rút túi quần nói:

- Chú giao em gái chú cho anh, anh sẽ không làm nó tổn thương đâu.

- Vâng

“Cộc cộc cộc”

Tuệ đứng gõ cửa.

- Vào đi.

Tokiyama nhanh nhẩu nói.

- Toki, em sao rồi?

- Dạ! Em khỏe lắm!

- Ghê nha. Được tỏ tình nha!

- Chị cứ trêu em!

- Mà cứ trêu gấu tao!

Phú hòa theo. Kinichi cười

- Tok-kun à, người yêu em giỏi ghê.

Tuệ lườm yêu

- Mà được lắm! Theo gái bỏ tao! Tao giết!!!

Tuệ chạy đuổi Phú khắp căn phòng, hai anh em nhà Asomito cười đau hết cả bụng. Tâm trạng của nhỏ đã khá hơn so với lúc đầu, nên sáng hôm sau Phú và Kinichi đã đồng ý cho nhỏ xuất viện.

Về phần Huy và Linh. Không phải hai người bỏ trốn, mà là đi nghiên cứu thuốc chữa tử trắng.

Suốt cả tuần đó, Linh ở lì trong biệt thự của mình.

Tối thì lại đi tắm và bác sĩ sẽ đến mang quần áo và băng lại vết thương

Khi nào có cơm thì Phú, Tuệ, Kinichi hoặc Huy sẽ bê sang cho cô

Cô đã nghiên cứu rất kĩ càng. Tử trắng khi chạm vào nọc độc rắn hổ mang sẽ chuyển sang màu đỏ như cũ, nhưng trong vòng 24h lại trở lại màu trắng. Cô đã thử tách các chất độc hại trong nọc rắn ra, sau khi thử

lại, hiệu quả rất tốt. Thời gian đã kéo dài được thêm 12h. Và sau khi thử 3 lần thì tuy hoàn toàn không có dấu hiệu trở lại màu trắng nữa. Độ đàn hồi cũng đã có trở lại.

- Tuyệt!

Chủ nhật

“Ping pong ping pong ping pong”

Linh bấm chuông cửa biệt thự của Huy. Cô đang mặc một chiếc sơ mi đen, một chiếc áo bông trắng dài đến gối, chiếc jeans đen và đôi Adidas hồng dễ thương. Tay đeo đôi găng tay hở ngón và cầm trên tay một lọ thủy tinh nhỏ với chất lỏng màu vàng nhạt.

Mùa đông sắp đến nên trời rất lạnh, cô đứng mà thở ra khói.

“Cạch”

- Linh?

Phú đứng trước mặt cô. Đầu tóc vẫn rối bù xù như tổ quạ, còn mặc nguyên bộ pijama màu chuối đáng yêu.

- Anh ra đây em nói thầm. Linh khấp khởi.

- Sao?

Linh thì thào

- Em-tìm-được-thuốc-chữa-cho-Tokia-rồi....!

- Cái gì! Vào đi em! Vào đi!

- Hì hì hì. Thấy em siêu chưa?

- Quá siêu luôn! Yêu em gái của anh nhất!

Ngay hôm đó Linh tiến hành tiêm thuốc cho Tokiyama ngay. Nhỏ vui lắm. Cứ ngỡ cả tuần vừa rồi vì tránh mặt nhỏ nên cô mới về nhà cũ, thì ra là đi tìm thuốc chữa cho nhỏ.

Đúng là. Bạn thân gây hiểu lầm bên ngoài nhưng tạo dựng tình cảm bên trong.

Lúc tiêm cho Tokiyama, Linh chợt thấy lạ.

Bình thường chỉ cần thấy thuốc là nhỏ đã ré lên, không thì cũng nhảy tókt xuống giường, chui vào nhà vệ sinh hay là gầm giường, nhưng hôm nay lại ngồi yên để cho cô tiêm thuốc chứ? Là tiêm đấy, TIÊM đấy!

Linh cười:

- Cậu giỏi lắm!

- Ồii, tớ là tớ giỏi bẩm sinh rồi!

Tokiyama vỗ ngực tự sướng

- Cậu ơi hạ cánh hạ cánh! Lên cao quá ngạt thở chết đấy!

- Nhưng mà tớ là tớ thích bay cao bay xa cơ!

- Haizz, tùy cậu.

Linh ra ngoài, cởi bỏ chiếc áo bông.

Mọi chuyện lại diễn ra như bình thường. Nói chuyện, ăn vặt, đấu đá nhau như bình thường. Cãi nhau cũng như bình thường.

Và chủ yếu là Huy và Kinichi cãi nhau vì mục tiêu là Linh ==”

Tối, trên sân thượng.

Linh ngồi trên ban công hóng gió. Gió đông rét cắt, cơ mà Linh lại thích. Nó tưởng chừng sẽ gột bỏ những kí ức đau buồn ngày xưa của cô và đưa đi đến một nơi nào đó mà không ai biết. Linh đưa ánh mắt lên cao, ngắm nhìn bầu trời đêm tĩnh mịch với vầng trăng lưỡi liềm, những ngôi sao sáng... Linh nhớ lại, hồi xưa mẹ nói.

“Mỗi khi có ai chết, người đó sẽ biến thành thiên thần, bay lên cao và sống trên những ngôi sao, và con biết không? Những người làm bố, làm mẹ sẽ được sống trên mặt trăng đấy!”

“Trên mặt trăng có thỏ không mẹ?”

“Có con ạ. Nhiều lắm! Nhiều thỏ đến nỗi người ta phải ném xuống đây đấy.”

Linh bật cười. Giờ mẹ đâu có ở bên để nói những câu chuyện bông đùa như thế chứ?

- Mizu-chan, tớ không làm phiền cậu chứ?

- Không đâu, vào đây.

Tokiyama đến ngồi bên cạnh cô.

- Sao vậy?

- Uhm... Mizu-chan, ban đầu, tớ tưởng là tay tớ bị liệt, hoặc tệ hơn là phải cắt bỏ bàn tay, tớ cũng chẳng ngờ tới việc căn bệnh của tớ có thuốc chữa, vậy mà cậu lại tìm được...

- Tokia-chan, cậu biết không, ban đầu tỉ lệ tay cậu có thể cử động là 0% đấy.

- ...

- Nhưng cậu thấy đấy. 0% là một kì tích. 0% nhưng nó là khởi đầu của tất cả. Từ 0 mới có 1,2,3. Từ 0 mới có những thành phần lớn hơn, và cái 0% của cậu, nó là cả một kì tích lớn.

Sky

Bello!!

Dạo này bạn Phương đi đâu rồi ý nhỉ? Ít thấy bạn ý onl wattpad quá???

Phương oiii lên đi

Cậuu điđi đầuu rồiii???

50. 51 - Sắc Đẹp Hà Nội (1)

Một tuần sau thì tay của Tokiyama đã khỏi hẳn và có thể cử động được gần như bình thường.

Một hôm, ba đưa con gái bao gồm Tuệ, Linh và Tokiyama đẩy ba thằng con trai ra ngoài, chui vào phòng bàn luận.

L-Sao thế?

To-Chị định làm gì?

T-Hai đứa có biết cuộc thi Sắc đẹp Hà Nội không?

L và To-biết ạ?

T-năm nay chị muốn hai đứa tham gia thi.

To-nhưng em là người Việt gốc Nhật mà

T- tất cả mọi người được tham gia, trừ con trai. Không phân biệt tuổi tác, quốc tịch, chỉ cần đang sống ở Hà nội và mang quốc tịch Việt Nam. Mỗi cuộc thi sẽ chọn 3 người, thi vòng quốc gia tiếp tục chọn 3 người nữa và thi cuộc thi Đông Nam Á, Châu Á và Thế Giới

L- có vẻ hay. tham gia đi Tokia.

To- Vậy được thôi.

T- Toki đi theo chị, chị sẽ giúp em, còn Linh tự túc nhé.

L-ok.

Vậy là hôm đó, ba thằng con trai lại đuoejc bám đuôi con gái làm...phu khuân đồ. :)))

Chủ yếu là mang đồ cho Tokiyama thôi chứ Linh thì đặt may riêng ở tập đoàn rồi.

Huy đứng bên Linh, hỏi:

- Sao em không mua gì?
- Em đặt ở tập đoàn rồi.
- Trang sức, mỹ phẩm thì sao?
- Trang sức không cần quá nổi bật, mỹ phẩm thì next, để tự nhiên đẹp nhất.
- Ừ.

Linh để ý túi đồ hình con vật của nhỏ

- Đây Tokia, tưởng cậu mua mỗi đồ dự thi thôi?
- Có mỗi đồ dự thi thôi mà.
- Thế bộ con vật kia thì sao!
- À, chị Tuệ bảo có phần thi cosplay cho thanh thiếu niên từ 15-25 tuổi mà

Tuệ chen vào

- Em không biết à?
- Vâng?
- Thế chiều hai chị em mình đi chọn đi. Giờ về cho bọn con trai ăn trưa, khổ cho chúng nó phải bê đồ rồi.
- Được.

Trưa hôm đó, cả lũ rủ nhau đi ăn Sen.

Đang ngồi ăn thì...

- Olala, có phải bạn Linh xinh đẹp nhờ phần đây không?

Cô nghe thấy giọng nói chảnh chọc của ai đó. Là Hà Mai Áng.

Phú lờm nhẹ.

- Cô ra đây làm gì?
- Bàn tôi gần đây thì tôi đi qua, vấn đề gì tới anh hả? Oops!

Chiếc váy trắng tinh của Linh bị nhuộm màu đen của chè.

- CÔ-LÀM-CÁI-TRÒ-GÌ-THẾ-HẢ?

Linh gần từng chữ. Đây là chiếc váy mà Huy mua tặng cô, dám làm bẩn, thật không thể chấp nhận nổi.

- Xin lỗi, tôi vô ý quá!

Ả ta cố tình cúi người xuống thật sâu, giả vờ lấy khăn lau cho Linh, cố gắng để cái vòng 3 silicon của mình càng gần Huy càng tốt.

Linh khó chịu đẩy ả ngã lăn ra sàn, đụng vào bàn ghế bên kia, thức ăn rơi lả tả xuống người ả trông thật thảm. Nhót nhát, bắn thiu.

- Aaaa.... Cô làm trò gì với tôi thế hả?

Ả ta cố dùng giọng nhão nhoẹt nhất có thể để thu hút mọi người. Ai cũng quay lại nhìn. Một cô gái mặc váy trắng, màu đen nhuộm một vùng, phần mái che đi nửa khuôn mặt nên ít người nhận ra vị bá chủ đứng đầu thế giới.

Phía trước là một đứa con gái nhà nghèo thiếu vải để mặc đang lê lét dưới đất, người đầy thức ăn, mỹ phẩm trên mặt bị nước rửa trôi để lộ làn da đen đui, nhăn nheo, mi giả rơi lả tả.

Nhìn thì ai cũng biết đứa con gái nằm dưới là Hà Mai Áng, người mà một thời báo chí khinh bỉ, cả nước dèm pha. Vậy còn cô gái kia?

Linh vén nhẹ phần mái lên, nhìn ả bằng con mắt căm thù.

Tất cả mọi người bỗng xôn xao.

- Nhìn kìa, Tiểu thư TOP đấy.

- Chị Linh kìa!

...

- Mọi người giúp tôi đi chứ?

Ả ta nhõng nhẽo dưới đất. Hiền và mấy con khác bước tới, rẽ dòng người tiến vào. Đỡ lấy Áng, nó nhìn Linh khinh bỉ, giả giọng thảo mai

- Cậu nữ lòng đầy Áng, để bạn ấy ngã như vậy sao? Áng, cậu đã làm gì bạn ấy thế?

- Hiền à, tớ chỉ lỡ làm đổ chè lên váy cậu ấy, tớ có lòng tốt lau hộ vậy mà cậu ấy còn đẩy tớ.

- Linh! Sao cậu ác thế? Chỉ là đổ nước chè thôi mà? Cậu cho tôi một lí do chính đáng xem nào!

Linh bình thản đáp lại

- Thứ nhất, không có chuyện bát hè trên đĩa mà lại cầm lên và LỖ TAY làm đổ cả. Thứ hai, Hà Mai Áng, cô đã xúc phạm người khác bằng việc chống cái vòng ba silicon vào mặt người khác. Thứ ba, tôi tưởng nhà cô giàu lắm mà? Đâu nghèo đến nỗi không mua đủ cho cô một bộ quần áo đầy đủ vải? Cô ăn mặc như cave làm người Việt Nam chúng tôi xấu hổ lắm đấy! Thứ tư, cô vừa nói chuyện với anh tôi, một trong Tân Nhị Phó giám đốc của TOP, vậy mà không có một chút lịch sự và có thái độ tử tế với người trên. Vậy đã đủ lí do chưa? Cô đòi 1 tôi cho 4, quá đủ rồi.

- Mày... mày...!

“Póc” Linh búng tay

- Thứ năm, cô đang dùng từ ngữ không đúng cách khi xưng hô với người khác. Cụ thể đây là tôi.

Nói xong Linh quay lưng lại, nói với mọi người.

- Mọi người, tôi xin lỗi vì làm gián đoạn bữa ăn của mọi người. Mọi người có thể tiếp tục được rồi.

Mấy con kia then quá, chạy đi, Hiền còn không quên để lại mấy câu:

- Mày chưa thắng nổi tao về sắc đẹp đâu! Đừng vênh váo! Tao thách đấu mày ở cuộc thi Sắc đẹp Hà Nội!

Linh nhún vai, lẩm bẩm.

- Lại thêm rắc rối.

Cô tiếp tục ăn. Huy, Kinichi, Tokiyama, Phú và cả Tuệ nhìn cô thán phục:

- Vk anh giỏi ghiaa!

- Gấu yêu của anh bình “tổng” thế?

- Cậu còn điềm tĩnh hơn cả tớ đấy

- Em gái chị là nhất mà!

- Mày sai rồi Tuệ, em gái tao mới là nhất!

Linh bật cười. Cô quay sang hỏi Huy:

- Anh nghĩ ai thắng? Em hay Hiền?

- Hơ hơ, anh nghĩ- Huy nhường mày. Về độ quyến rũ, bí ẩn thì Hiền có vẻ đẹp hơn. Nhưng về độ thuần khiết, đáng yêu thì Linh lại hơn- Anh không biết nữa!

- Haizz, đàn ông gì mà chả có định kiến! Kinichi-san, anh nghĩ sao?

- Đương nhiên là vk anh thắng rồi!

Kinichi nhéo nhẹ mũi Linh

- Hì hì. Còn mọi người?

- Đương nhiên là Nguyên Linh thắng rồi!

Linh tự tin hơn hẳn. Vì đã có Huy, Kinichi và tất cả mọi người ủng hộ. Dù bên trong lòng, Linh vẫn lo lắng, vì thật sự, Hiền rất đẹp...

51. 52 - Sắc Đẹp Hà Nội (2)

Cuối cùng thì cũng đến ngày thi.

Suốt hai tuần vừa qua, Linh đã chăm sóc da mình rất cẩn thận, dùng mọi thời gian để ra ngoài chơi. Linh rất phục ban tổ chức. Chọn thi vào mùa đông để các thí sinh có cơ hội thử sức, dù mùa đông thì phong cảnh ăn mặc vẫn rất đẹp, rất thời thượng.

Địa điểm thi là nhà hát lớn Hà Nội.

Có rất nhiều người đến. Chủ yếu là các cô gái trẻ 20,21 tuổi đến dự thi, ngoài ra còn có một số các em tầm 15,16 tuổi tham gia.

Linh và Tokiyama cười, bước vào phòng thay đồ, chuẩn bị cho vòng thi đầu tiên mà cô biết là Trang phục cổ truyền các nước. Linh chọn mặc áo dài, còn Tokiyama mặc kimono.

Sau 30 phút huấn bị trong phòng, cuối cùng cũng đến giờ lên sân.

Linh đứng sau Tokiyama. Nhìn nhỏ run như cầy sấy, cô cười

- Đừng lo, cậu xinh lắm

- Uh.

Đứng đầu hàng là HIỀN, ÁNG và một số con ông ọ nào đó. Linh nhìn thấy mỗi Hiền để mặt mộc là đẹp, còn lũ kia thì...

- Xin chào mừng thí sinh đầu tiên! Cô Phạm Minh Hiền! Với trang phục Hanbok!

Hiền tự tin bước ra. Khuôn mặt không biết cách trang điểm nên nhìn rất nhạt trên sân khấu, gây thiếu sức hút. Chiếc hanbok màu xanh và hồng trông rất hiền thực. Mái tóc búi gọn lên và được cài trâm rất duyên dáng.

Ban giám khảo có chút bất ngờ vì cách trang điểm của nó, vì không đẹp và tự nhiên lắm.

Nó cúi nhẹ người và quay vào trong.

- Thí sinh Hà Mai Áng! Trang phục Anh!

Á Áng bước ra. Á mặc chiếc váy dạ hội Anh màu hồng. Cộng thêm chiếc ô và khuôn mặt “trăm phần” không gây thiện cảm choөmì người lắm.

- Thí sinh A,B,C,D...

Mọi người đang dần buồn ngủ cho đến khi

- Thí sinh Tokiyama Asomito! Trang phục Kimono!

Tokiyama bước ra. Kimono hồng và trắng, điểm cảnh hoa màu vàng nhạt ở phần dưới. Cầm chiếc quạt duyên dáng phe phẩy. Mái tóc đen tết lỏng để một bên vai, mái chéo, tóc cài bông hoa râm bụt. Chỉ đánh chút phấn trắng và đôi môi hồng, thế là đủ cho Tokiyama toả sáng.

- Hú hú!

Phú hú to hứng thú. Mọi người cũng hết theo trước vẻ đẹp của nhỏ. Ban giám khảo gật đầu hài lòng.

Giám khảo A- Cô gái này thật hợp ý tôi!

Giám khảo B-Tôi cũng thế

Giám khảo C-Cô bé thật biết cách chọn trang phục và cách trang điểm cho mình

Linh hài lòng.

- Thí sinh cuối cùng! Nguyên Linh trong trang phục Áo Dài Việt Nam!

- Nguyên Linh! Nguyên Linh! Nguyên Linh!

Mọi người ở dưới hò reo.

Cô hít một hơi và bước ra.

- Hú!!!!

Tiếng hét đồng loạt vang lên khi cô lộ diện.

Linh mặc áo dài màu hồng nhạt dài tay, có thêu hình chú bướm màu xanh da trời trên hai cổ tay. Quần dài màu xanh lá nhạt buông thõng. Mái tóc nâu thả dài đến chấm lưng, mái cặp nhẹ sang một bên.

Tay trái Linh ôm nhẹ một bó sen hồng sắp nở, tay phải khoác một chiếc nón tre. Khuôn mặt hoàn toàn không chút son phấn, tự tin khoe sắc thắm. Tự nhiên, thanh khiết. Những bước đi duyên dáng đến giữa sân khấu, môi vẫn nở nụ cười tươi. Khẽ xoay một vòng, tà áo đung đưa, mái tóc nhẹ bay. Cúi nhẹ đầu, Linh quay bước vào trong.

- Và xin mời tất cả các thí sinh của chúng ta lên sân khấu!

Họ xếp hàng dài bước ra. Linh vẫn duyên dáng, Tokiyama vẫn ngọt ngào.

- Chúng ta hãy xem kết quả vòng trang phục truyền thống là bao nhiêu!!

Anh MC nhận lấy tờ phiếu điểm từ ban giám khảo.

- Vâng! Và đứng đầu là thí sinh....

- Nguyên Linh! Nguyên Linh! Nguyên Linh!

Mọi người ở dưới cổ vũ.

- Vâng! Thí sinh đứng đầu chính là Nguyên Linh!

Linh cười, bước lên trước cúi đầu. Phong thái vẫn tao nhã như vậy.

- Thí sinh đứng thứ 2 chính là cô gái tên... Lee Queen!

Tất cả ánh mắt dồn về phía một cô bé nhỏ nhắn, khoảng 15 tuổi. Cô bé cũng như Linh, không hề trang điểm, để mặt mộc nhưng rất dễ thương. Cô bé cũng mặc Kimono nhưng màu đen và trắng. Cô bé bước tới đứng bên cạnh Linh, cười tươi:

- Chào chị! Em là Lee Queen!

- Chào em! Chị là Nguyên Linh.

- Dạ!

Anh MC tiếp tục nói:

- Và thí sinh thứ 3 chính là... Tokiyama Asomito!!!

- Khoan đã! Kết quả sai!

Áng gờ tay phản đối. Linh và Queen quay xuống nhủ thầm, rõ ràng kết quả rất đúng.

Giám khảo A cầm mic lên hỏi:

- Thí sinh Hà Mai Áng, cô có ý kiến gì?

- Tôi cho rằng Phạm Minh Hiền có trang phục đẹp hơn Tokiyama.

- Cô có thể cho tôi thấy điểm hơn?

- Rõ ràng là Hiền đẹp hơn về phần trang điểm.

- Chúng tôi xin chắc chắn là cách trang điểm của cô Phạm Minh Hiền rất nhợt nhạt, thiếu sức hấp dẫn, không nổi bật

- Vậy còn trang phục của Nguyên Linh? Nhạt, màu không nổi.

- Cô ấy biết phối màu cho mình được phép hoà mình với màu sắc của đoá sen trên tay, cô hiểu không?

- Vậy tôi cho rằng trang phục của Tokiyama quá đơn điệu.

- Đơn điệu không phải vấn đề chính ở đây, cái chính là phải biết cách phối hợp màu sắc, cách trang điểm và phụ kiện đi kèm sao cho hài hoà nhất.

- Thế....

- Cô Hà Mai Áng, chúng tôi có quyền loại bỏ cô và thí sinh Phạm Minh Hiền ngay bây giờ nếu như cô còn tiếp tục phản đối ý kiến của chúng tôi

-...

- MC, mời anh tiếp tục.

- Vâng, vậy thì mọi người hãy chiêm ngưỡng 3 thiên thần nổi bật nhất trong phần thi đầu tiên!

“Bộp bộp”

Tiếng vỗ tay vang lên đồng loạt. Linh nhìn thấy Huy. Anh đang cười híp mắt.

Hét to

- Nguyên Linh! Em giỏi lắm!!!

52. 53 - Sắc Đẹp Hà Nội (3)

- Nào mọi người, chúng ta hãy chào đón phần thi tiếp theo! Cosplay!!

Các thí sinh lần lượt bước vào trong.

- Nào, tôi xin nói sơ qua về thể lệ của vòng thi này. Cosplay dành cho độ tuổi từ 15-25, mọi kiểu nhân vật. Vòng thi này sẽ do chính các bạn bỏ phiếu. Chúng tôi sẽ phát cho mỗi bạn 1 tờ giấy, các bạn sẽ ghi số báo danh của người bạn chọn vào và để vào hòm phiếu của chúng tôi. Lưu ý, phải viết bằng chữ, viết bằng số coi như phiếu khopng hợp lệ.

Các nhân viên bố trí trong hội trường bắt đầu phát phiếu và bút dùng 1 lần.

- Và trong thời gian chờ các thí sinh hoá trang, có ai muốn tham gia biểu diễn không ạ?

- Chúng tôi!

Huy và Kinichi đồng loạt giơ tay.

- Xin mời hai bạn. Hai bạn quyết định biểu diễn gì vậy?

- Chúng tôi xin hát bài “không phải dạng vừa đâu” của Sơn Tùng M-tp.

- Ohhh! Vậy thì beat đã xong chưa ạ?

“Ok”

Tín hiệu từ cánh gà

- Vậy thì xin mời!

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên.

”Ở sau bờ vai là những sầu lo. Hình như đuổi theo là những nỗi lo. Vô tư đi cứ bám vào anh này, suy tư anh u não cả tháng ngày, không may cho em yêu tìm đến phải đứng thẳng điên rồ trên khinh khí cầu. Tôi là ai mà ai là tôi? Mặc kệ cứ bay nào. Tôi vì ai và ai vì tôi? Một cuộc sống dằng trảo. Đừng có ngồi đó nhìn ngó gạt đi sự e dè dang vòng tay cùng tôi và hát. Ngân nga câu hát . Không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa vừa đầu... Tôi không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa vừa đầu... Không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa vừa đầu... Tôi không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa vừa đầu... One... Bắt đầu sự hình thành của ladykillah. Two... Bắt đầu sự hình thành của Youngpilots .Three... Sự kết hợp độc đáo đã tạo nên cái tên M M-TP ... M M M-TP Người ta soi mói bạn đến từng phút từng giây Xung quanh bốn phương ôi sao mỗi tôi khác biệt Ở thì tôi đang sống cuộc sống của tôi mà thôi Chẳng làm khó ai hay làm mất thời gian ai Còn ngại chi nữa lại đây cùng tôi và bay Âm thanh chốn đây kéo tôi bước đi mỗi ngày Ngày trôi nhanh lắm chẳng mong chờ ai đợi ai Gửi vào gió mây kèm theo ước mơ ... Uhhhh! Cuối con đường kia thênh thang muôn lối Cuối chân trời kia không xa tôi tới Ừ thì... Có cơn mưa hoà tan nỗi niềm thế gian Và rồi... Có ai đang cùng tôi sống trọn từng phút giây Cuối con đường kia thênh thang muôn lối Cuối chân trời kia không xa tôi tới Ừ thì... Có cơn mưa hoà tan nỗi niềm thế gian Và rồi.. Có ai đang cùng tôi sống trọn từng phút giây. Sinh ở trên đời Tôi đi ngàn phương trời Lang thang vì vu cùng mây cùng sao hoà theo nhiều câu ca tuyệt vời Rong chơi tôi quên tháng ngày, chuỗi ngày, tôi tìm lấy bản thân này Cho tôi yên bình,thân mình, không còn những khoảng cách lặng vô hình Đừng nhìn lại nhé Để lại muộn phiền ở lại nhé Tạm biệt chuyện đời ở lại nhé Chỉ còn lại một nụ cười nhé Tương lai ca vang mang đi ngày mai Ta mang đi ngày mai Đưa tay ôm không gian mệnh mông bao la tương lai là ở ngày mai! Nhìn cuộc đời nhẹ tênh, ừ mình sống sao cho nụ cười còn mãi Vứt hết đi buồn bực ngoài kia,bay lên cùng những vần thơ, ta quên đi sự đời Cùng một khát khao... Ohhhh... Cùng một ước mơ... Ohhhh... Đằng sau bờ vai còn lại một lời nói... Nào ta cùng bước! Lời ca cuốn âm thanh Từng cơn gió mong manh Đưa trái tim tôi hát ca vang từng ngày Bình minh đón tương lai Hoàng hôn khép chông gai Một nụ cười mới quanh giấc mơ Ở phía cuối đoạn đường Một ai đó đêm nay Dang cánh tay ôm lấy thân tôi vào lòng Một điều tôi kiếm tìm,một loài hoa khác biệt, mùi hương chẳng giống theo một ai tôi là tôi ai là ai tôi mặc kệ thôi! Cuối con đường kia thênh thang muôn lối Cuối chân trời kia không xa tôi tới Ừ thì... Có cơn mưa hoà tan nỗi niềm thế gian Và rồi... Có ai đang cùng tôi sống trọn từng phút giây Cuối con đường kia thênh thang muôn lối Cuối chân trời kia không xa tôi tới Ừ

thì... Có cơn mưa hoà tan nỗi niềm thế gian Và rồi.. Có ai đang cùng tôi sống trọn từng phút giây. Không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa vừa vừa

đâu... Tôi không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa vừa đâu... Không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa vừa vừa đâu... Tôi không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa vừa đâu... Yeah!!”

Cả khán phòng chìm trong nhịp điệu sôi nổi của bài hát.

- Vâng, xin cảm ơn hai bạn hotboy đẹp trai của chúng ta. Các thí sinh đã chuẩn bị xong, vậy thì xin mời!!!

Tất cả mọi người bước ra trong nền nhạc piano dubsteb. Cô bé Lee Queen hoá trang thành chuột Minnie siêu siêu siêu đáng yêu! Hiền đóng giả làm Thủy thủ mặt trắng. Tokiyama cos Hatsune Miku, còn Linh là thủ lĩnh thẻ bài.

Tất cả mọi người lần này có thu hút nhiều hơn, vì đa số coser rất hớ...

Linh vẫn là trung tâm của sự chú ý. Cô luôn tạo dáng rất dễ thương với cây gậy và những lá bài của mình. Khuôn mặt lần này đã dùng thêm son môi màu hồng.

Vòng thi này có vẻ thu hút và sôi nổi hơn, vì những khuôn mặt xinh đẹp có những biểu cảm rất dễ thương, những cách tạo dáng đẹp mắt.

Bản dubsteb kết thúc, các thí sinh đứng vào sau các biển số. Anh MC đơ một lúc rồi mới nói:

- À vâng! Xin mời các bạn hãy ghi số báo danh của thí sinh mình yêu thích lên tờ phiếu ạ!

Linh tự tin cười. Cô chắc chắn người đứng đầu sẽ là cô, Tokiyama, hoặc Lee Quên chứ không có chuyện người nào tranh chức được. Nếu có, chỉ có thể là chức thứ 3 bị cướp.

- Xin mời ban giám khảo tính phiếu ạ.

Ban giám khảo bắt đầu đếm. Hiền cười tự tin, nó đảm bảo lần này nó sẽ lọt vào Top 3.

- Vâng, vậy là đã có kết quả thừa các bạn!

- Hú!!!!!!

Khán giả đồng loạt reo hò.

- Vâng, người đứng đầu trong vòng thi này chính là.... Nguyên Linh!!!! Thí sinh trong trang phục Thủ lĩnh thẻ bài đã dành được tổng số 355/1000 phiếu!!!!

Linh gơ hai ngón tay hình chữ V, cười híp mắt

- Nguyên Linh! Nguyên Linh vô địch!

Những người mặc áo của hội những người luôn bảo vệ chị nguyên Linh hô to. Và to nhất chính là bạn Đức Anh nhà ta!

- Thí sinh đứng thứ 2 chính là Tokiyama Asomito! Cô bé người nhật với trang phục Hatsune Miku. Cùng số phiếu là 299/1000 phiếu!!!

- Và cuối cùng là người đứng thứ ba, một người có số phiếu là 250, một người là 249, và người có số phiếu cao hơn chính là....?!!

____~____~____~____~Skyy

Hello!

Đạo nay nhà Sky đang gặp trục trặc về mạng nên Sky dùng 3G. Chắc là đăng chậm hơn một tí nhưng mà mỗi lần đăng Sky sẽ đăng tâm 2,3 chap liên tiếp ho các bạn nha

Bai baii

53. 54 - Sắc Đẹp Hà Nội (4)

- ... thí sinh mang số báo danh 69, Phạm Minh Hiền!!!!

Hiền vuốt tóc tự tin bước lên, đứng ngang hàng với Tokiyama, Linh.

Anh MC tiếp tục nói:

- Vâng, và đây là vòng thi tiếp theo, ứng xử! Xin mời các thí sinh vào trong chuẩn bị. Mời các khách quý nghỉ giải lao trong ít phút.

Hội trường nhộn nhịp hẳn lên. Tuệ len vào phòng nghỉ của Linh, Lee Queen và Tokiyama.

- Chị!

- Nee-chan!

- Chào chị?

- Hai em làm tốt lắm!

- Cảm ơn chị!

Tuệ lại đặt tay lên vai Queen, cười

- Em nhất định phải vượt được Phạm Minh Hiền.

- Dù không biết chị là ai nhưng em nhất định sẽ vượt.

- Uh. Vậy 3 đứa chuẩn bị đi, chị ra ngoài. Còn 5 phút thôi đấy

- Vâng ạ!

Vòng thi ứng xử diễn ra rất tốt. Các thí sinh đều nhận điểm tuyệt đối.

Giờ là phần thi tài năng.

Hiền quyết định hát bài Hạnh Phúc Mới của Phạm Quỳnh Anh. Nó hát khá hay nhưng lại dùng giọng gió nên có một chút phô.

Tokiyama biểu diễn bài múa Hồ Thiên Nga nổi tiếng. Những động tác dẻo dai, thanh thoát cho phép nhỏ ghi điểm trong mắt ban giám khảo và mọi người.

Queen hát bài snow flower. Giọng hát ngân thơ, phù hợp với tông nhạc nghe rất hay.

Giờ đang là phần trình diễn của Linh. Cô chọn vẽ tranh cát trên nền nhạc Mai này con lớn lên của Sơn Tùng M-tp.

Bàn tay nhanh nhẹn vẽ nên những bức tranh rất đẹp, rất cuốn hút.

Anh MC ngỡ ngàng trước khả năng của Linh, phần thi kết thúc, vội hỏi:

- Nguyên Linh, bạn đã học vẽ tranh cát trong bao lâu vậy?

- Uhm, tôi đã học trong 1 tuần.

- Oh! Thật tuyệt vời! Vậy giờ, xin mời tất cả các thí sinh ra sân khấu nghe nhận xét của ban giám khảo!

Kết quả là

L-30/30 điểm

T-29/30

Q-28,5/30

H-29,5/30??!

Linh đwsng lên lấy tờ phiếu điểm từ tay giám khảo A. Nhúu mày, lấy lại cái mic từ tay MC, nói:

- Thưa mọi người, tại sao giám khảo A cho 8,5 điểm cho Phạm Minh Hiền, B cho 8 điểm, vậy là 16 điểm. Còn C, anh đã cho Hiền 13 điểm trên thang 10 điểm, được sao?

- Chị à, thôi...

Queen kéo tay Linh

- Không được! Chị không thể để yên cho sự bất công này được!

- Tôi có thể mượn phiếu chứ?

Giám khảo B lên tiếng. Linh đưa tờ phiếu cho cô ấy. B nhú mày, cầm mic lên và nói:

- Anh C! Thế này là sao?

- Tôi..

- Anh quả thật không đủ tư cách làm ban giám khảo!

- Tôi, vậy tôi cho Hoàng Minh Hiền 10 điểm!

Anh MC nghe vậy liền nói

- Thành thật xin lỗi Lee Queen. Vậy ba người sẽ tiếp tục vào vòng trong chính là Nguyên Linh! Tokiyama Asomito và Lee Queen!

Ba người họ đều từ chối thi tiếp đơn giản vì chỉ muốn thi cho vui.

....

Khi Linh đang ra xe

- Chị!!!! Linh!!!!

- O...? Queen?

- Em... học... em...

- Từ từ có gì nói.

- Chị, em muốn cảm ơn chị chuyện lúc nãy.

- Không có gì đâu.

- Chị, em muốn làm em gái kết nghĩa của chị.

- O... - Linh chợt nghĩ tới câu nói ban nãy của mấy cô gái “tội nghiệp con bé Lee Queen, đẹp mà sống không người thân thích.” - Được.

- Cảm ơn chị!

- Em lên xe đi!

- Vâng ạ.

- Linh, lên đi chứ?

- Chị, Queen từ giờ là em gái của em nhé!

- Chào em! Lên xe đi.

- Vâng!

- Huh, chẳng phải đó là con Queen ăn bám sao?

Linh nghe thấy giọng chanh chua liền quay lại

Quả thật đúng là Hiền và Áng.

- Con kia không được thi nên ăn bám con Linh chứ gì?

Queen bậm môi tức giận. Áng được thể lên luôn.

- Hớ hớ hớ! Nhìn cái mặt của mày kia! Như mông của con khỉ đít đỏ ỷ! Xinh mới chả đẹp cái nổi gì mà cứ ra về!

Linh xoay người, sửa lại quần jeans và áo sơ mi, khuôn mặt cườm bí hiểm.

- Tôi xin lỗi phải động thủ.

“Xoẹt”

- Á!!!!!!!

Ả và nó hét lên khi máu từ tay chân, bụng ngực cứ chảy ra. Linh vừa rút con dao trong ống quần jeans ra, chạy những bước chạy của gió, đến lia vài đường trên người chúng.

- Đó là cái giá khi sỉ nhục những người xung quanh tôi. Và nhớ, tôi không bao giờ phí lời nói cho những đứa như các cô đâu, hành động vẫn thể hiện tất cả.

- Mày, mày. Chó má!

- Con đ*!

Linh cười nhẹ khi nghe hai bọn nó nói. Nhếch môi nham hiểm, Linh nhanh tay rút trong ba lô ra hai chiếc phi tiêu màu tím, phi thẳng vào đùi hai đứa nó. Trừng mắt cảnh cáo.

- Không nhắc lại lần thứ hai: CẤM MIỆNG NẾU MUỐN SỐNG.

Linh gần 5 chữ cuối, khinh bỉ nhìn hai đứa kia rồi kéo Queen lên xe, bảo tài xế lái xe thẳng về nhà.

54. 55 - Giới Thiệu Anh Chị Em Với Nhau :)))

Tối hôm đó, Linh mời Yun đến ăn cùng.

Trong bữa...

Linh cười

- Nào mọi người, giới thiệu về bản thân đi, hôm nay chúng ta có thêm hai thành viên mới gia nhập gia đình đấy!

Chị là Nguyên Linh, 22 tuổi! Đẹp gái, nấu ăn giỏi, IQ cực cao! Quá hoàn hảo!

- Anh là Hoàng Minh Huy! Trai đẹp hiếm có! Tài năng vô hạn! Cái gì cũng giỏi cả! Cực hoàn hảo! Anh là gấu yêu của Linh!

- Anh là Kinichi Asomito, học giỏi, đẹp trai, bạn THÂN của Linh!

- Chị là Tokiyama Asomito, em gái của Kinichi, xinh đẹp, thông minh nhất cái đất Nhật Bản :))) Gấu yêu của anh Phú

- Chào em, Anh là Nguyên Phú, anh trai Linh, gấu yêu Tokiyama và là thằng cute nhất trong đám này

- Chào em, chị là Nguyên Tuệ, chị gái của Linh, xinh đẹp hiếm có, thông minh vô hạn:)))

- Chào các anh chị, em là Yun Hoàng, người Hàn gốc Việt, em thấy em đẹp trai nhất chỗ này luôn!

- Ye! Em nói quá chuẩn!

Linh chen vào, đập tay với Yun.

- Chào mọi người, em là Lee Queen người Hàn gốc Việt, mong mọi người giúp đỡ ạ!

Linh loi nhoi nhảy vào:

- Nào mọi người! Chúng ta vô tiệc!!!!
- Yeee!

Cả lũ xông vào đánh chén. Và tại cái sân của một biệt thự nào đó, nạn đói năm 45 lại diễn ra lần thứ 3

55. 54 - Sắc Đẹp Hà Nội (4)

- ... thí sinh mang số báo danh 69, Phạm Minh Hiền!!!!

Hiền vượt tóc tự tin bước lên, đứng ngang hàng với Tokiyama, Linh.

Anh MC tiếp tục nói:

- Vâng, và đây là vòng thi tiếp theo, ứng xử! Xin mời các thí sinh vào trong chuẩn bị. Mời các khách quý nghỉ giải lao trong ít phút.

Hội trường nhộn nhịp hẳn lên. Tuệ len vào phòng nghỉ của Linh, Lee Queen và Tokiyama.

- Chị!
- Nee-chan!
- Chào chị?
- Hai em làm tốt lắm!
- Cảm ơn chị!
- Tuệ lại đặt tay lên vai Queen, cười
- Em nhất định phải vượt được Phạm Minh Hiền.
- Dù không biết chị là ai nhưng em nhất định sẽ vượt.
- Uh. Vậy 3 đứa chuẩn bị đi, chị ra ngoài. Còn 5 phút thôi đấy
- Vâng ạ!

Vòng thi ứng xử diễn ra rất tốt. Các thí sinh đều nhận điểm tuyệt đối.

Giờ là phần thi tài năng.

Hiền quyết định hát bài Hạnh Phúc Mới của Phạm Quỳnh Anh. Nó hát khá hay nhưng lại dùng giọng gió nên có một chút phô.

Tokiyama biểu diễn bài múa Hồ Thiên Nga nổi tiếng. Những động tác dẻo dai, thanh thoát cho phép nhỏ ghi điểm trong mắt ban giám khảo và mọi người.

Queen hát bài snow flower. Giọng hát ngây thơ, phù hợp với tông nhạc nghe rất hay.

Giờ đang là phần trình diễn của Linh. Cô chọn vẽ tranh cát trên nền nhạc Mai này con lớn lên của Sơn Tùng M-tp.

Bàn tay nhanh nhẹn vẽ nên những bức tranh rất đẹp, rất cuốn hút.

Anh MC ngỡ ngàng trước khả năng của Linh, phần thi kết thúc, vội hỏi:

- Nguyên Linh, bạn đã học vẽ tranh cát trong bao lâu vậy?
- Uhm, tôi đã học trong 1 tuần.

- Oh! Thật tuyệt vời! Vậy giờ, xin mời tất cả các thí sinh ra sân khấu nghe nhận xét của ban giám khảo!

Kết quả là

L-30/30 điểm

T-29/30

Q-28,5/30

H-29,5/30?!!

Linh đwsng lên lấy tờ phiếu điểm từ tay giám khảo A. Nhúu mày, lấy lại cái mic từ tay MC, nói:

- Thưa mọi người, tại sao giám khảo A cho 8,5 điểm cho Phạm Minh Hiền, B cho 8 điểm, vậy là 16 điểm. Còn C, anh đã cho Hiền 13 điểm trên thang 10 điểm, được sao?

- Chị à, thôi...

Queen kéo tay Linh

- Không được! Chị không thể để yên cho sự bất công này được!

- Tôi có thể mượn phiếu chứ?

Giám khảo B lên tiếng. Linh đưa tờ phiếu cho cô ấy. B nhúu mày, cầm mic lên và nói:

- Anh C! Thế này là sao?

- Tôi..

- Anh quả thật không đủ tư cách làm ban giám khảo!

- Tôi, vậy tôi cho Hoàng Minh Hiền 10 điểm!

Anh MC nghe vậy liền nói

- Thành thật xin lỗi Lee Queen. Vậy ba người sẽ tiếp tục vào vòng trong chính là Nguyễn Linh! Tokiyama Asomito và Lee Queen!

Ba người họ đều từ chối thi tiếp đơn giản vì chỉ muốn thi cho vui.

....

Khi Linh đang ra xe

- Chị!!!! Linh!!!!

- O...? Queen?

- Em... học... em...

- Từ từ có gì nói.

- Chị, em muốn cảm ơn chị chuyện lúc nãy.

- Không có gì đâu.

- Chị, em muốn làm em gái kết nghĩa của chị.

- O... - Linh chợt nghĩ tới câu nói ban nãy của mấy cô gái "tội nghiệp con bé Lee Queen, đẹp mà sống không người thân thích." - Được.

- Cảm ơn chị!

- Em lên xe đi!

- Vâng ạ.

- Linh, lên đi chứ?

56. 56 - Cho Anh Một Mái Nhà Đây Đủ Tình Yêu

Linh tỉnh dậy. Thế méo nào lại nằm trên phòng thế này? Linh ngồi hẳn dậy. Mới 6h sáng. Cô mang máng nhớ là cả lũ về nhà lúc 4h sáng. Cô ngất đi 2 tiếng rồi sao. Trên người giờ là bộ đồ ngủ bông màu đen, vết thương hình như đã được băng lại. Quay qua quay lại, mọi người đâu?

Cái đầu tiên cô cảm thấy là..... đói. Với với con Iphone trên bàn, bấm số gọi cho Chi:

- Alo?

Giọng bên kia của con Chi có vẻ đang ngái ngủ.

- Con kia lên phòng bố ngay!!!

“Rằm”

Bên kia có tiếng đổ. Có vẻ bạn Chi của chúng ta đã lăn từ trên giường xuống vì cái loa của bạn Linh xinh đẹp :)))

- Chờ tao 5 “phuyt”!

Linh cười ha hả trên giường như trốn trại :D

Đúng 5 phút sau, bạn Chi hiện diện ở phòng Linh, kéo theo bạn My đang ngáp ngán ngáp dài dù quần áo rất rất chỉnh tề.

My lè nhè:

- Oàii, con kia mày muốn gì....

- Hai chúng mày! Đi mua đồ ăn cho bố! Hai suất gimzap chiên, hai matcha một sô cô la một trà xanh, hai xúc xích loại to, năm phô mai que, năm nem chua rán, 2 trà sữa sô cô la, 2 bánh bao, 4 phần cánh gà chiên, 2 hamburger gà,...(Sky: đánh được hết chỗ đồ ăn chị ý gọi cháu chếtt nên bỏ bớt đi cho ... vào) Chúng mày làm gì thì làm miễn đủ đồ ăn cho tao!

My lại khỏ sở ghi lại cái danh sách trong khi Chi khỏ sở nhìn cái ví.

“Quả này chết rồiiii”

Hai đứa con gái sợ mang nhiều kinh khủng. Tay ngọc tay ngà đằng hoàng mà phải đi bê đồ cho con bạn thân. Chi búng tay một phát, nói thầm với My, cả hai đứa cười nham hiểm. Chi nhìn Linh, cười

- Ê mày, làm thế nào cũng được miễn là mang về được cho mày phải không?

- Ồ.

- Rồi, bye byee.

- Lượn nhanh cho bố mày có cái ăn.

Chi và My hớn hở đi lên phòng 5 thằng cha chíp hôi kia, giật tung chăn...

“Rằm”

“Rằm”

“Rằm”

“Rằm”

“Rằm”

5 tiếng động kinh dị vang lên. Chỉ trong tích tắc 5 thằng cha chíp hôi kia đã nằm chổng vó, hôn đất mẹ thắm thiết.

- Chúng mày đi vệ sinh cá nhân cho bà!!!!

5 thằng kia nghe cái loa phóng thanh của bạn Chi thì vô thức nổi quần nhau vào phòng làm vsen.

Làm xong mới phát hiện ra là

“Sao phải làm?”

Thằng Kinichi ló đầu ra, hỏi:

- Wêy! Sao lại kêu dậy sớm thế?

- Hỏi lắm! Nhanh lên còn thay đồ!

Kinichi sợ quá lủi vào trong. Yun hỏi:

- Anh, giờ sao?

- Còn sao nữa? Làm theo thôi.

Khang thở không ngắn cũng chả dài.

Cuối cùng thì 5 con vịt nhong nhong đi theo vác đồ ăn....

Trên đường đi đến siêu thị, Huy cứ nhoi nhoi:

- Này, tao thấy thiếu cái gì ấy?

- Ồ...

Đám kia nhàn nhạt đáp lại.

- Này sao chúng mày lơ lơ thế?

- Mày cầm ngay... Sáng sớm bị bắt đi ra siêu thị bố thằng nào chịu nổi?

Khang nhè nhè.

- Bố chúng mày!

- Này lúc này anh là đứa héo nhất giờ tỉnh quá ha?

Yun mắt nhắm mắt mở nói.

- Uầy quá khen quá khen cho anh rồi em trai!

- Thôi im ngay đi, nhanh đi mua còn về.

- Ồ.....

Cả đám đi xiên xiên vẹo vẹo, mất cả hình tượng.

Bọn nó thâm nguyên rửa chiếc limousine, chiếc audi, chiếc ferrari, chiếc mercedes khốn nạn, hết xăng không đúng lúc.

Mua được đồ ăn về thì mấy bác con trai được “tận dụng” triệt để.

Có hơn 20 cái túi đang chờ các bạn ý.

Không chỉ to, còn đầy, còn nặng...

Mình, Khang, Huy, Yun, Kinichi há hốc mồm.

- Mày ơi cho bọn tao viết di chúccc!

Mình ôm ngực quần quai.

My và Chi không thương tiếc ném 20 chiếc túi lên người mấy bác con trai, còn mỗi đứa con gái thì 5 cái túi khác....

Trên đường về, Huy dừng lani hét toáng lên:

- Trờiii oiii!!!! Nhớ ra rồi còn Lee Quên và chị Tuệ ở nhà!!!!

- CÁI GÌ!!!!

Cả đám hét toáng lên giữa phố.

....

Trong khi đó Quên, Tuệ và Linh đang ngồi trong phòng cô chơi bói tềnh iêuuu.

....

Nhờ cái động lực đó mà mấy bác ý chạy hết tốc lực về nhà, phi thẳng lên phòng.

Linh nhìn bọn họ, đưa tay hình chữ V, mắt sáng lên, môi chu ra thích thú:

- Ú! Ú!

Huy thở dài nhìn cô vợ nhỏ đang ngồi trên phòng.

- Đây ăn đi...

Huy nhìn Linh trù mền, giật đồ ăn từ bọn kia rồi đá cả Tuệ, Lee Queen và bọn chúng ra ngoài.

- Ck yêuuu đút cho vkk!

- Aaa.

Huy lấy một miếng gimbap đút vào miệng Linh. Cô thoải mái ngồi lọt thỏm trong lòng Huy, nhai gimbap thoải mái.

- Vk này.

- Huhm?

-Cuối tuần vk ck mình đi làm làm thủ tục kết hôn đi.

- Ồ

Tuỳ anh.

- Thế tuần sau làm đám cưới nhé?

- Ồ?

- Em già đến mông rồi không cưới đi?

- O! Láo! Em trẻ măng thế này cơ mà!

- Thôi. Tuần sau mình cưới nhé?

- Nhất ck rồi đó!

Linh ngửa mặt lên nhéo nhéo má Huy.

Anh cười.

- Vk này, cưới xong thì làm gì nhỉ?

- Honeymoon (trăng mật)

- Rồi sau đó...?

- Khởi động chân tay, chờ Fifa 9 tháng 10 ngày, bùng nổ dân số!

- Vk sinh cho ck một đội boang đi.

- Mơ à?

- Điii

- Thế anh muốn em chết vì mệt à?
- Thế cho anh một mái nhà đầy đủ tình yêu em nhé....

57. 57 - Gia Đình Hạnh Phúc

Nguyên một tuần đó, bạn Huy và bạn Linh tập nập chạy sô chuẩn bị cho cái đám cưới “lại”

Cả đám bạn cũng tập nập theo.

Chỉ có bạn Phú và bạn Tokiyama lĩnh đi làm đám cưới trước, và trở lại khi mà hai đứa kia làm đám cưới. Thật trớ trêu khi mà mọi người chuẩn bị đám cưới còn hai đứa kia tổ chức đám cưới :v

Đám cưới sẽ diễn ra vào 1/12.

Chủ nhật

Đồng thời là ngày sinh nhật của Linh.

....

Trong phòng chờ của chú rể, Huy khấp khởi. Đám cưới tuy không đủ thành viên nhưng ít ra cũng có những người thân nhất của họ. Có Chi, có My, có Queen, có Yun, Kinichi, Tuệ, Phú, Minh, Khang. Có những thành viên trong TOP, có những thành viên trong Hoàng Hoàng...

Anh nhìn mình trong gương. Hoàn hảo trên cả hoàn hảo. Mái tóc đen để mái chéo, đánh rối nhẹ, đeo khuyên tai trắng một bên, mặc sơ mi trắng quần âu hồng thêm áo vest màu hồng. thêm bông hồng trắng cài trên ngực áo. Anh cười. Sau hôm nay, cô là của anh....

Bên kia, Linh đang thay váy cưới. Cô hồi hộp. Đám cưới, phải thật hoàn hảo. Đây là phép màu đã nói lại sợi chỉ đỏ dường như đã đứt hẳn của hai người. Cô nhìn vào gương, cười. Đến lúc rồi..

“Tèn tèn tèn tèn”

Cánh cổng chính bật mở. Từ bên ngoài, Linh khoác tay Phú bước vào. Trông cô thật đẹp khi mặc chiếc váy màu hồng, chiếc áo bông bên ngoài màu trắng, thêm chiếc mũ nhỏ được đính trên đầu và đoá hoa hồng bạch xen lẫn hồng, mái tóc màu hạt dẻ búi phồng, vài sợi tóc mai rơi xuống, tôn lên chiếc cổ trắng ngần của cô và khuôn mặt v-line hoàn hảo.

Phú thả tay ra, lùi về phía ghế.

Linh bước đến đứng bên Huy, cười nhẹ

- Nguyên Linh, con có đồng ý làm vợ của Hoàng Minh Huy, đi cùng cậu ấy đến hết cuộc đời, cho dù ốm đau, cho dù khổ sở, gian nan hay không?

Tiếng cha sù sụ vang lên trầm ấm.

- Thưa, con đồng ý.

- Không hối hận chứ?

- Thưa, vâng.

- Hoàng Minh Huy, con có đồng ý làm chồng của Nguyên Linh đến hết cuộc đời, cho dù ốm đau, cho dù khổ sở, gian nan hay không?

- Thưa, con đồng ý

- Không hối hận chứ?

- Thưa, vâng.

- Ta tuyên bố, hai con là vợ chồng!

Huy lồng chiếc nhẫn vào ngón tay nhỏ bé của Linh và cô cũng vậy.

- Chú rể, con có thể hôn cô dâu.

Mặt Linh và Huy không hẹn mà cùng nhau ửng đỏ.

Huy dùng một tay ôm eo Linh, một tay nâng cằm cô lên. Hai khuôn mặt gần nhau hơn.

Rồi hai bờ môi cũng chạm vào nhau. Huy mút mát từng chút một, tận hưởng hương vị ngọt dịu nhẹ của Linh. Cô nhắm mắt, từ từ cảm nhận hương bạc hà từ người cô yêu.

Rồi môi, Linh nhào tới ôm lấy Huy, cố gắng núp hết người vào lòng anh. Từ giờ, bờ vai của cô chính là anh...

Đám cưới của Linh và Huy diễn ra trong êm ả. họ đã có honeymoon trên đảo Hawaii, và cuối cùng sau 1 năm mong chờ, nhà họ Hoàng đã xuất hiện một thành viên mới. Là hai nàng công chúa sinh đôi!

Trước cửa phòng hộ sinh, Huy cắn móng tay đi đi lại lại. Ai cũng bảo vợ anh sinh khó hết! Đi đi lại lại, cuối cùng cô bác sĩ cũng đi ra. Cô cười

- Chúc mừng anh! Cả mẹ và hai bé đều rất khỏe mạnh!

Huy bật khóc. Trời thương anh, thương vợ con anh!

- Cô ấy đã đờ chuyển vào phòng riêng, mời anh đi theo tôi.

- Cảm ơn! Cảm ơn bác sĩ!

- Đó là trách nhiệm của tôi mà!

Huy đi theo cô bác sĩ. Mở cửa phòng, Huy nhìn vợ anh đang nằm trên giường, hai bên là hai cô công chúa nhà anh. Linh oà khóc khi thấy Huy. Anh bước lại gần xoa đầu cô.

- Ổn rồi...

Nhìn hai tiểu công chúa nhà anh mà xem! Trời ơi!! Dễ thương quá đi! Nước da trắng trắng hồng hồng, mắt lim dim nhìn kĩ phát hiện ra mắt hai đứa có màu lục bảo như anh, môi đỏ đỏ, giống Linh ghê!!!! Đặc biệt là cái mái tóc màu haht dễ bầm sinh kia.

Hai công chúa thật dễ thương....

Hai đứa bé lớn dần, cuối cùng cũng 3 tuổi. Một đứa anh đặt tên là Hoàng Nguyên Nhiên, đứa còn lại là Hoàng Nguyên Du.

Hai chúng nó rất thương yêu nhau à nha! Vì là chiều cao của Nhiên nhỉnh hơn Du một tí nên là Nhiên là chị, còn Du là em. Hai em ý sinh ngày 24/12, Noel. Sinh Noel mà hai chị em chẳng lạnh như Noel mà còn nghịch hơn cả nghịch, cơ mà rất ngoan, rất nghe lời nha!

Hai đứa này còn bị cuồng bé Nguyễn Trần Gia Khánh nhà Phú và Tokiyama, nên là khi mà cậu bé chuyển sang Anh định cư cùng bố mẹ, hai đứa khóc suốt :)))

Linh hạnh phúc lắm khi có một gia đình nhỏ như thế, cơ mà Huy thì càng ngày càng chăm việc, cô muốn anh chú ý tới cô, không phải việc:(((

Và tới hôm đó, tranh thủ lúc Huy đang ngồi, bạn ý mặc chiếc váy ngủ hai dây, ngắn ngang đùi, thế là....

Một năm sau, Hoàng Hải Bằng ra đời!

Bé công chúa có mái tóc màu đen, da trắng bóc, và mắt.... có hai màu. Bên phải là màu lục bảo của mắt Huy, còn bên trái là màu tím của Linh. Con bé, thông minh kinh khủng. Vừa ra đời đã nói được chữ “bố” “mẹ”. Hải Bằng không phải dạng vừa đâu!

Cơ mà, lên 3 tuổi, con bé đã biết lấy tay che mắt khi ra đường, mà mỗi tháng con bé chỉ ra đường vào những dịp quan trọng với bố mẹ, lạnh lùng hơn với người ngoài và hai chị gái, chỉ cười nói bình thường được với

bố mẹ. Lộ rõ vẻ đẹp thiên thần ngay từ khi mới chào đời nên mới 3 tuổi cô bé đã rất xinh đẹp, trí thông minh vượt xa ngoài trí tưởng tượng. Cô bé đã cầm được bút viết, nhưng nét chữ mềm mại, rõ ràng nét thanh nét đậm, giải được bài toán của lớp 3, đúng 1 nửa bài toán lớp 5.

Con bé khi đủ 10 tuổi, và khi hai chị nó 14 tuổi. Tất cả đã đi quá xa so với trí tưởng tượng...

Ba chị em nhà họ Hoàng đã trở thành Tam Đại Mỹ Nhân. Với sự lanh lợi của Hoàng Nguyên Nhiên, tốc độ và tài năng vô hạn của Hoàng Nguyên Du, trí thông minh tuyệt đỉnh, khả năng sử dụng thành thạo tất cả các loại vũ khí và ngón Teakwondo, Karate đai đen của Hoàng Hải Băng, ba chị em họ đã đưa nhà họ Hoàng lên một tầm cao mới...

Việt Nam và các nước lân cận đã quá quen với nhan sắc tuyệt đẹp của chị em sinh đôi Nhiên-Du nhưng chưa bao giờ nhìn rõ khuôn mặt của Băng, vì con bé đã cắt mái từ khi lên 4, che đi một nửa khuôn mặt hoàn hảo của mình.

Mỗi lần ra mắt, chủ yếu là hai người chị của nó nói, cần thiết lắm nó mới nói, và mỗi lần nói chưa quá mười từ.

58. 58 - Thế Giới, Hãy Chờ Ta!!! (end-chap)

Mấy năm nữa, khi Nhiên và Du đủ 18 tuổi, hai đứa gia nhập showbiz với nghệ danh ZBoomer

ZBoomer luôn cho ra những sản phẩm âm nhạc thu hút tất cả mọi lứa tuổi vì sản phẩm chính của nhóm là các bản nhạc pop-ballad, lời nhạc nhẹ nhàng, dễ nhớ, nên đã có hàng trăm.... triệu bản cover, hàng triệu lượt nghe mỗi bài hát, hàng triệu lượt view lại mv.

Còn Hải Băng khi đủ 14 tuổi, quyết định gia nhập thế giới ngầm lập bang hội mang tên Double với cái bí danh kì lạ Eyes.

Chỉ trong vòng hai tuần, các sát thủ từ khắp nơi, kể cả nước ngoài cũng đổ về, vì biết rõ tài năng của nó. Nếu gia nhập vào Double, chắc chắn chúng nó sẽ nổi tiếng, đánh bại tất cả và vươn lên vị trí đứng đầu.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, số thành viên đã cán mốc 1 triệu người. Các thành viên trong Double đều được thống kê riêng trong một quyển sách. Tất cả các thành viên đều được đối xử rất tốt nên chúng rất trung thành với Băng. Nó đã liên tục cho bang đi “xử lí” các bang khác, và chỉ trong vòng một năm, Double đã lên vị trí thứ 3, nắm giữ chiếc chìa khoá bằng đồng, biểu tượng của người đứng thứ 3.

Nó đúng là thừa hưởng tài năng của mẹ.

...

Còn Linh và Huy.

Tuổi đã ngoài 30 nhưng sức vẫn rất khỏe. Nhưng theo như mong muốn của cô con gái út, hai người đã nhường lại Hoàng Hoàng và TOP cho Băng. Cô bé đã tái hợp hai tập đoàn vào thành DoubleC.

Huy vốn định giúp Băng trong việc bang hội nhưng có vẻ con bé nhìn xa trông rộng hơn anh, có những bước đi, sự lựa chọn rất thâm hiểm, nếu đối thủ sơ suất một chút thì cũng đủ để bị đẩy lùi.

Còn Linh tuy định giúp hai cô con gái đầu trong showbiz, vì đây là nơi luôn xuất hiện những sự việc gây sốc, những thủ đoạn của các ông bầu nghiệp dư, nghi án nhảm nhí và có cả việc đá xéo lẫn nhau. Nhưng ZBoomer luôn xử lí mọi chuyện một cách rất thông minh.

Nhưng lo lắng dồn về Băng nhiều hơn. Công việc con bé làm quá nguy hiểm.

Dù rằng có giúp đẩy lùi và lật tẩy những chiêu trò trong giới kinh doanh, nhưng con bé chիր cần sơ sẩy một chút, tính mạng sẽ bị đánh cắp.

Băng thì vẫn không quan tâm, luôn nhập một lô vũ khí về, giữ lại những loại tốt nhất và đem bán số còn lại cho dân kháng chiến nước ngoài. Vậy là thế. Buổi sáng Băng ôm laptop làm việc ở DoubleC, tối lại trở

lại làm Eyes với bang Double. Nói là làm việc với Double nhưng chủ yếu Bằng đi dạo phố, thấy tên nào có ý định lại gần thì xử, cho vui tay của thuộc hạ. Nó còn có riêng một chuồng cá sấu, một chuồng rắn, một chuồng cá mập và cả một chuồng hổ. Có tên nào cứng đầu, cho vào đây, để bọn đàn em của nó có trò hay để xem.

Ba chị em nhà họ Hoàng cứ thế đi lên, từ ba em bé lạ lẫm với cái thế giới này, bỗng nổi danh với tài năng voi hạn.

Ba chị em vẫn sống như vậy với nhau. Vẫn yêu thương nhau, chỉ là Bằng có hơi lạnh lùng.

Kể từ khi Bằng gia nhập thế giới ngầm, Nhiên-Du tham gia showbiz, ngày nào nhà họ cũng có người rình rập đến nỗi Bằng phải lập riêng hệ thống màng bảo vệ cho căn biệt thự. Đến bữa thay vì ngồi ăn trên phòng, Bằng bắt buộc phải xuống ăn cùng với bố mẹ và hai chị, vì cô phải bảo vệ họ. Đó là những người quan trọng nhất trong cuộc đời của Hoàng Hải Bằng, nếu để mất đi dưới bàn tay của người khác, nó thêđ sẽ không tha cho kẻ đó.

Một hôm, buổi sáng.

Linh đang ngồi bên cạnh Bằng, Du và Nhiên trên chiếc xích đu.

Linh xoa đầu ba đứa con gái

- Các con, đến lúc các con nên tạm ngưng chuyện này lại được rồi. Hãy tìm cho mình một nửa, tìm cho mình một chỗ dựa đi.

- Dạ...

Nhiên và Du dựa vào người mẹ. Riêng Bằng ngồi sát mép xích đu, thẳng thừng nói:

- Không.

- Sao vậy con?

- Nhiệm vụ-bảo vệ bố mẹ chị

- Đừng ngốc thế con yêu.

Linh tắt màng bảo vệ. Nhiên, Du hoảng hốt:

- Mẹ làm gì thế?!

- Bằng, con xem, mẹ ổn mà.

Bằng đứng phắt dậy, rút cây kiếm đeo sau lưng ra.

“Keng”

Thứ gì đó đập vào kiếm của Bằng và rơi xuống đất. Du cúi xuống xem.

- Súng lục loại sáu viên!

“Keng”

Một phát nữa. Bằng lại đỡ thành công. Nó rút cây súng trong túi quần ra.

“Đoàng”

Linh đã nhanh tay hơn dùng súng trong túi nàso bắn trước. Trượt. Bằng tiếp tục bắn.

- Ủa!

Linh ngạc nhiên. Con bé thật giỏi.

Bằng quay lại gườm gườm:

- Cấm-tắt bảo vệ

- Ủ.. mẹ biết rồi.

Và cứ thế, cuộc sống gia đình vẫn êm ấm, cái lạnh từ Băng vẫn chưa đủ để giảm độ ấm áp trong căn nhà này.

Nhiên-Du-Băng vẫn chăm chỉ làm việc, vẫn kiếm tiền, vẫn đưa Hoàng Nguyên Gia lên vị trí cao hơn. Vẫn sẵn sàng đương đầu với thử thách của thế giới, sẵn sàng đối mặt với những kẻ thù không đội trời chung ở bên ngoài kia, sẵn sàng hội ngộ với một nửa cuộc đời!

Thế giới, hãy chờ ta!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-qua-vo-a>